

1
Ж-6004

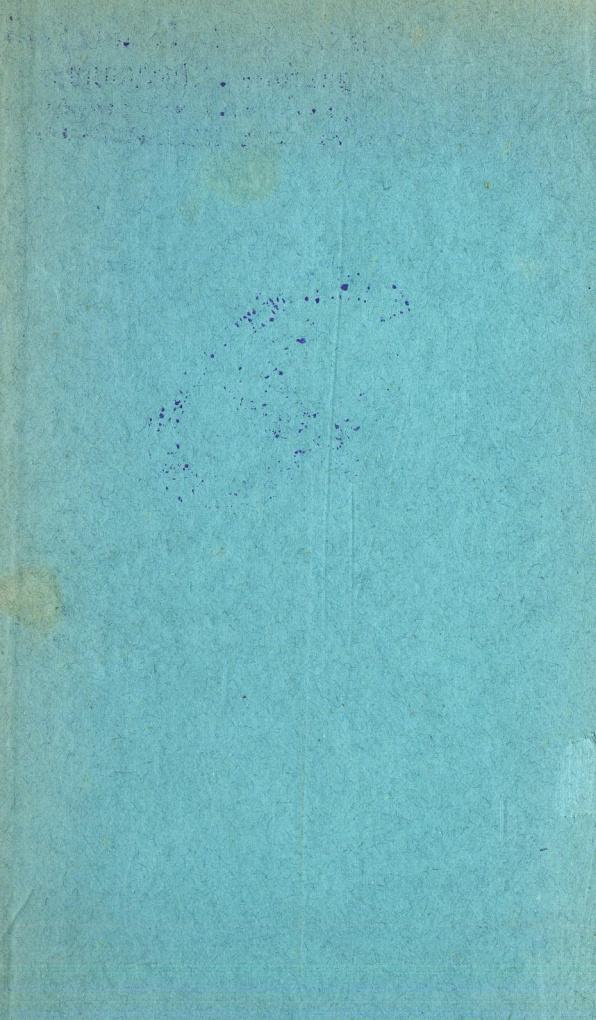
КНИЖОЧКА МИССИЙНА

Выходитъ

Издатель Свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника,
и „Книжочекъ миссійныхъ“
въ Лапшинъ почта Березаны.

ТЕРНОПОЛЬ
Въ печатнѣ С. Косовскаго.
1894.

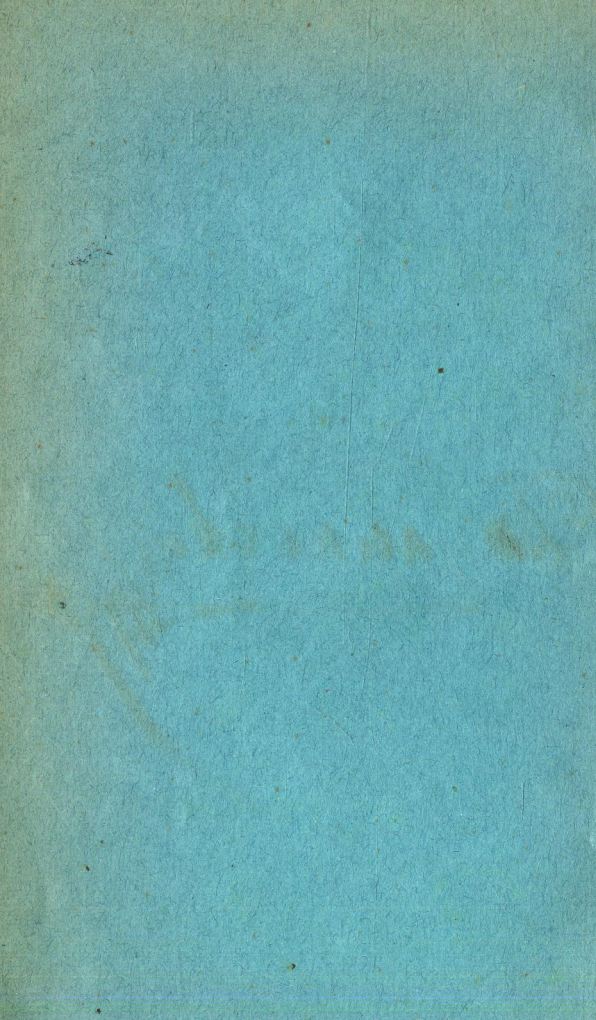
1894.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНСКІЙ
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочекъ нессійскихъ“
въ ЛАПШИНЪ ПОЧТА БЕРЕЖАНЫ.

Джулынский

КНИЖОЧКА МИССИЙНА

Выходить каждого мѣсяця.

Издатель Свящ. Л. Джульнѣскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Ланшинѣ почта Бережаны

ТЕРНОПѢЛЬ
Зъ печатнѣ С. Коссовскаго.
1894.

Отъ хаты до хаты. Зъ рукъ до рукъ.

ЛИБРОПЕД

М. Н. С. В. И. Н. А.

ИЗДАТЕЛЬСТВО

Издательство
Томского
университета
в Томске

ЛИБРОПЕД

Издательство

1881

ж-6004

КНИЖОЧКА МИССИЙНА.

Число перше

РѢКЪ ИЗДАНІЯ ТРЕТІЙ.

„Книжочки миссійні“, виходять кожного мѣ-
сяця и коштують рѣчно: по 10 що мѣсяця: 3 зл
60 кр.; по 5 що мѣсяця: 1 зл 80 кр. Поодинокі
числа по 3 кр. Менше якъ 5 не посилає ся.

ИЗДАТЕЛЬ: СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ
Редакторъ

„Посланника“ и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ, почта Бережаны.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

Редакторъ „Посланника“

и „Книжочокъ миссійныхъ“
ВЪ ЛАПШИНѢ ПОЧТА БЕРЕЖАНЫ

ТЕРНОПѢЛЬ

Зъ печатнѣ С. Коссовскаго.

1894.

Св. Кирилль и Методій.

БОГОРОДИЦЕ ДѢВО.

 Мати божя, тѣшь ся Маріе,
Радуй ся, радуй неба леліе!
Сонцемъ прибрана, вкрыта дугою
Маріе чиста, Господь съ Тобою!
Благословенный плодъ чрева твоего,
Ты Неньковъ Спаса, Бога самого!
Для насъ спасеніе въ Тебѣ сякрые,
О тѣшь, ся радуй, тѣшь ся Маріе!

І Я. Луцкѣ.

На день Нового Року.

 Новый рѣкъ завитавъ знову. По цер-
квахъ и хатахъ нашихъ понѣсь ся го-
лосъ прекрасныхъ колядъ нашихъ —
немовбы ѡтгомонъ ангельской сеи пѣсни:
Слава въ вышнихъ Богу, и на зе-
мли миръ: во человѣцѣхъ благо-

воленіе (Лук. гл. 2. ст. 14), котрыми витаємо народженного Христа Спасителя. И мовъ бы забувши на клопоты и терпѣня житя нашего, немовъ бы и для насъ засіяла зоря щастя, желаємо собѣ взаимно щасливого „Нового року“.

Зъ ѡтки плыве се? Бо сердце наше до щастя сотворене, все думаетъ о щастіи и всюда глядитъ щастя, но нынѣ дивлячись на Дитя Найсвятѣйше, въ яслахъ зложено и найсолодшимъ именемъ Іисусъ (Спаситель) нынѣ назване, ѡтчуває сердце наше стократно бѣльше бажанье щастя, бо слово то Іисусъ, Спаситель, пригадуе намъ, що въ словѣ тѣмъ початокъ и конецъ щастя нашего, бо знаємо, що для насъ Онъ прійшовъ, для насъ принявъ св. обрѣзанье, а съ нимъ и имя Іисусъ, для насъ, щобысьмо мы, якъ самъ каже: да животъ имутъ, и лишше имутъ (щобы житье мали и въ повнотѣ его мали) Іоаннъ гл. 10 ст. 10. Тому то бажалибысьмо чимъ скорше корыстати зъ пришествія Спасителя, и обильне благословеніе стягнути на себе и на тыхъ, котрѣ дорогѣ сердцю нашему. А дивлячись на то маленьке Ди-

тятко, якъ протягає Оно до насъ свои Рученята, здає ся намъ, що оно само осмѣляє насъ до предложеня Ёму нашихъ просьбъ и желаній.

Но при тѣмъ всѣмъ въ гадцѣ кожного зъ насъ ставить ся само собою питання: „Якій буде рѣкъ сей?“ Чи буде онъ дѣйстно щасливимъ, чи може противно провидѣніє божє нові пробы зослати на насъ схоче.

Но вслухаймо ся въ слова тотіъ ангельского хору: Слава въ вышнихъ Богу, и на земли миръ во чловѣцѣхъ благоволеніє. Що они кажуть? Ото ничъ иншого, а то одно, що спокѣй и щастье правдиве нерозлучно йде въ парѣ съ славою божою. Тамъ отже де слава божя, тамъ певно буде и щастье людске, а противно неможливимъ есть щастье тамъ, де не буде почитаня и славы божой. Если отже въ роцѣ тѣмъ глядѣти будешь славы божой, если ты и родина и челядь твоя будете повнили законъ Бога и Церкви Ёго святой, на-тогда щастье и супокѣй загостить до тебе. Рѣкъ послѣдній бувъ може дуже и дуже тяжкій для тебе, може и нынѣ

зъ всѣхъ закутокѣвъ заглядає нужда до тебе... а хочешъ знати чому? Бо може въ роцѣ минувшѣмъ працюючи забувавъ ты на недѣлѣ и свята, а може, мѣсто днѣ тоті посвятити Богу, переживавъ ты ихъ въ розпустѣ и п'яньствѣ, тожъ Богъ не благословивъ тобѣ, и праця твоя була безъ користи. Може рѣкъ сей затроивъ тобѣ неразъ серце черезъ то, що бачивъ ты въ родинѣ твоей незгоду и сварки, бо дѣти твої ставали зъ кожымъ днемъ гѣршій, склоннѣйшій до розпусты и нищихъ грѣхѣвъ, а лѣнивій до працѣ и науки, а такъ неслухнявій, що житѣе обмерзло тобѣ при нихъ? Чому се? Бо може въ роцѣ тѣмъ, мѣсто наклонювати ихъ до молитвы, мѣсто словомъ и власнымъ примѣромъ заохочувати ихъ до чесноты и дѣлѣ добрыхъ, ты гѣршивъ ихъ власнымъ нетерпѣньемъ, прежлонами, або и бесѣдами противными обычаюности и вѣрѣ? Може рѣкъ сей розвѣявъ твої найкрасшій забѣги и довголѣтній надѣѣ, такъ, що розпука брала ся серця твого? А се тому, що може въ людяхъ поклавъ ты всю надѣю, а каже Богъ що: „проклятый єсть той, кто ли-

шенъ въ людяхъ надѣю покладае;“ бо въ терпѣняхъ не глядѣвъ ты помочи въ молитвѣ. Хочешь, щобы рѣкъ новый бувъ для тебе рокомъ щастя и благословенія божого, то зачинай го съ славою божою и старай ся въ цѣлѣмъ роцѣ лишень царствія божого и правды божои szuka-ти, а тогды Г. Богъ не забуде на тебе. На кажи: сей, або тамтой дуже мало дбае о Бога, жиє зъ людскои кривды, хулить зъ св. вѣры, а однакъ щастить ся ему; не кажи слѣвъ тыхъ, бо не знаєшь, що надъ нимъ висить страшный осудъ божій: Скончаша въ благихъ житіє свое, въ покои же адовѣ упоша. (Въ добрахъ проводятъ житіє свое, а въ однѣй хвили вступають до пекла) Іовъ гл. 21. ст. 13. праведный однакъ правдивымъ щастьемъ: яко фініксъ процвѣтетъ, яко кедръ, иже въ Ливанѣ, умножится. (Пс. 91).

Щобы запевнити собѣ отже щастье того, поручи ся и ѡтдай ся въ роцѣ тѣмъ опѣцѣ божѣй, постанови собѣ все робити на Ёго честь и славу, Ёму жертвувати всѣ свои терпѣня и потѣхи, съ Нимъ и для Него лишъ жити, а тогды

прожієшь певно щасливо рѣкъ сей. Всѣ бо добра земні безъ ласки и любви Божой навѣтъ и на сѣмъ свѣтѣ правдивого счастья и спокою дати не могутъ; противно же при ласцѣ и любви Божій навѣтъ и въ терѣвнїяхъ Г. Богъ допоможе намъ, и всё на правдиве добро и счастье буде намъ. Такого правдиво щасливого „Нового року“ бажаємо тобѣ ѡтъ серця, дорогій читателю!

Апостолы Славянъ СВ. КИРИЛЛЪ и МЕТОДІЙ.

Святї Кириллъ и Методїй були братами, родомъ зъ Тессалоники. Оба они прославились яко апостолы и просвѣтителѣ Славянъ. Отець ихъ, на имя Левъ и мати Марїянна походили изъ заможного боярскаго роду. Кириллъ за молоду называвъ ся Константыномъ. Доперва въ 50-ѡмъ роцѣ житя, вступаячи въ монастырь, принявъ имя Кириллъ. Онъ бувъ старанно воспитанный и образовавъ ся въ высшихъ школахъ въ Царгородѣ. Въ наукахъ такъ скоро поступавъ и

такъ высоко дѣйшовъ, що прозвали его философомъ, яко найспособнѣйшого и наибѣльше ученого мужа тогдашного часу. За тѣ его свойства, якъ такожь и за его велику побожнѣсть полюбивъ его дуже царгородскій патріархъ Игнатій и натхненый Богомъ наклонивъ св. Кирилла приняти тайну священства.

Зѣоставши священникомъ, св. Кирилль ревно трудивъ ся надъ повѣреннымъ собѣ духовнымъ стадомъ и скоро прославивъ ся своєю наукою. Въ тѣмъ самѣмъ часѣ прійшли були на двѣрь греческого царя Михаила III. послы ѡтъ Хазарѣвъ, котрі поселившись на пѣвостровѣ Кримскѣмъ, зѣоставали еще въ поганьствѣ. Они просили царя, щобы имъ приславъ якого ученого чоловѣка, котрый мѣгъ-бы межи ними проповѣдати правдиву вѣру Христову. Царь, порадившись съ патріархомъ, назначивъ до сего великого дѣла св. Кирилла. Съ великою радостію пѣд-нявъ ся сего св. Кирилль и безпрОВОЛО-чно ѡтправивъ ся до Херсона, задержавшись по дорожѣ якійсь часъ въ мѣстѣ Герекцеѣ, щобы ту выучитись бесѣды, якою говорили Хазары.

Ôтнайшовши въ Херсонѣ мощь св. Климента, папы римского, утопленого въ мори на приказъ римского императора Трояна пѣдчасъ першихъ пересѣдованъ Христіанъ, приступивъ св. Кирилль до проповѣданя слова божого межи Хазарами, котрыхъ въ короткѣмъ часѣ навернувъ до вѣры Христовой, а ѡттакъ самъ вернувъ до Царгороду. По поворотѣ выславъ его царь Михаилъ III. заразъ до Моравіи. Тамъ бувъ княземъ Ростиславъ. До него зайшовъ бувъ слухъ про славу Кирилла, просивъ отже царя Михаила, щобы его приславъ, такъ якъ ѡнъ одинъ зможе навернути и укрѣпити въ вѣрѣ его нарѣдъ. Кирилль взявъ собѣ за товарища своего брата Методія, котрый бувъ уже священникомъ и ѡтправивъ ся до Моравіи, забравши съ собою мощь св. Климента. По дорозѣ задержалсь оба брата якійсь часъ въ Болгаріи, где першій занесли свѣтло вѣры Христовой. Застали они въ тѣмъ краю сестру царя Богориса, Анну, котра своего часу дѣсталась була въ неволю до Грековъ и приняла тамъ Христіанство, а вернувши до ѡтчины, стара-

лась навернути и своего брата до вѣры Христовой. Однако даремнѣи были еѣ заходы. Допрва св. Кириллу и Методію удалось навернути царя Богориса до почитанія правдивого Бога. За примѣромъ дая пошовъ цѣлый народъ и тѣ апостолы святѣи заводили всюда церкви и утвердили тамъ Христіанство на все часы.

Навернувши Болгаръ, св. Кириллъ и Методій поѣшли до Моравіи. Житель головного мѣста Велеграда, дождавшись що они идутъ и несутъ съ собою мощи св. Климента, выѣшли противъ нихъ вразъ съ своимъ княземъ Ростиславомъ и приняли ихъ съ великою почестію. Пять лѣтъ перебували св. апостолы въ томъ краю. Уже передъ тѣмъ составивъ бувъ св. Кириллъ славянску азбуку, котра у насъ и до нынѣ употребляе ся въ церковныхъ книгахъ, прозвана „кирилицею“ и перевѣвъ вразъ съ братомъ Методіемъ важнѣйшіи церковніи книги, якъ: евангеліе, апостолъ и псалтырь на славянскій языкъ. Въ той способъ маючи по́дъ рукою славянскіи книги, ширили оба св. братья дуже скоро вѣру

Христову въ Моравіи. При тѣмъ начали ѡтправляти Службу Божу и прочіи Богослуженія на славянскѣмъ языкѣ. Тое не сподобалось многимъ и они донесли о тѣмъ тогдашнему папѣ, св. Николаю I., котрый желаючи розслѣдити тую справу, завѣзвавъ св. Кирилла и Методія до Риму. Они послушніи спѣшатъ на тоє завѣзванье и несутъ съ собою мощь св. Климента.

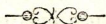
За той часъ папа, св. Николай I. упокоивъ ся, а єго наслѣдникъ Адріанъ II., выйшовъ вразъ съ духовенствомъ и народомъ имъ на встрѣчу и принявъ ихъ торжественно, а мощь св. Климента положивъ въ церквѣ, котру въ честь єго уже давнѣйше построено. Кромѣ того высвятивъ папа Кирилла и Методія на епископѣвъ, а ихъ ученикѣвъ на священникѣвъ и діаконѣвъ и розслѣдивши ихъ справу, одобrivъ славянське богослуженье, предпоручаючи имъ дальше проповѣдати св. Євангеліе межи Славянами. Довершивши такъ великого дѣла, св. Кириллъ, предчувствуючи близьку кѣнчину, задумавъ вступити до монастыря. Зложивши отже епископске достоинство

въ руки папы, вступивъ въ монастырь св. Алексѣя въ Римъ, перемѣнивши свое крестне имя Константинъ на Кириллъ. Переживши ту якійсь часъ въ строгѣмъ покаянiю, розставъ ся съ симъ свѣтомъ дня 14 лютого 869 року. Ёго похоронили съ великою торжественностiю, съ якою звичайно хоронили римскихъ святителѣвъ, и то въ гробъ, котрый для себе самого приготавивъ папа Адрианъ, и въ тѣмъ самѣмъ храмѣ, где спочивали перенесенiи нимъ мощѣ папы св. Климента.

По смерти св. Кирилла повернувъ св. Методiй яко архієпископъ Моравiи назадъ до славянскихъ краѣвъ, щобы дальше проповѣдати науку Христову. Оть того часу стала дорога житя того святителя тернистою. За той часъ ставъ моравскимъ княземъ Святополкъ, котрый начавъ переслѣдовати вѣрныхъ. Методiй упоминавъ зразу князя лагѣдно, а коли тоє не помагало, кинувъ на него церковну клятву, а самъ ѳтправивъ ся межи сусѣднiи славянскiи племена голосити вѣру Христову. Опѣсля зѣоставъ ѳнъ паноньскимъ архієпископомъ. По часѣ

опамятавъ ся Святополкъ и перепросивши св. Методія, принявъ его съ великою почестію, коли святитель вертавъ до Моравіи. При помочи князя, котрый завоювавъ бувъ за той часъ край Хорватѣвъ, порозсылавъ св. Методій проповѣдникѣвъ слова Божого и въ нашу Галичину и въ прочіи славянскіи краѣ, заводячи всюда богослуженье по́сля славянского обряда.

По такихъ великихъ трудахъ, упокоивъ ся св. Методій въ 883 роцѣ, а честнѣи мощѣ его спочиваютъ до нынѣ въ Велеградѣ.

ДОВЖНОСТИ СЕЛЯНИНА.

ЄСТЬ ГОСПОДАРОМЪ?

1. Старай ся трудомъ честнымъ роздобути собѣ достатокъ и удержиуй все въ ладѣ въ дому твоимъ!

2. Не марнуй гроша не тѣлько на щонебудъ злого, але такожь и на безпотребнѣи выдатки. Сторони ѿтъ всякихъ сходинокъ по шинькахъ, по торгахъ и

ярмаркахъ, где теряешь не то часъ и здоровье и наносишь шкоду души твоей, добавкомъ еще теряешь и грѣшь, роздобутый кervавою працею! Угощаешь безпотрѣбно кумѣвъ и сватѣвъ, а ту ось въ хатѣ твоей гостить нужда и голодъ! Залиши се! „Не лестите себе, нѣ блудницы, нѣ пїяницы царствїя Божїя не наслѣдять“ — упоминае св. Павелъ.

3. Плати совѣстно и ретельно, що ся кому ѡтъ тебе приналежитъ! Грѣшь задержанный слугамъ, наймытамъ, руководѣльникамъ кличе о помѣсту до неба.

4. Челядь твою удержуй въ ладѣ, гляди пильно, щобы не було меже ними нѣ лѣнивства нѣ распусты, дбай заразомъ за потребности ихъ душъ и тѣла. Не гноби ю голодомъ, не истощай ихъ силъ надмѣрнымъ трудомъ, най мають часъ до сну и выпочинку потрѣбный. Не домагай ся ѡтъ нихъ бѣльше, якъ тое, до чого ся зъобовязали; не користай зъ ихъ нужды и недостатку! — Дбаешь о конѣ и воля, дбайже и за чоловѣка, котрый есть тобѣ рѣвный передъ лицемъ Господа Бога!

5. А вжежь и о душахъ ихъ май ста-

рунокъ, дбай за ихъ нравственне поведе-
 нье, смотри, щобы въ дому твоимъ не
 було соблазни. Упоминай, захоочуй (и
 самъ будь примѣромъ), щобы часто при-
 ступали до святыхъ Тайнъ. Посылай до
 Церкви на науки и катихизмъ! „Аще
 ще кто о своихъ, паче же о домашнихъ
 не промышляетъ, вѣры отверглся есть и
 невѣрнаго горшій есть“ мовить св.
 Павелъ.

6. Не будь гнѣвный, задля якои не-
 будь похибки у ближнёго твого, ко-
 ждый бо чоловѣкъ зблудити може. Упо-
 минай, картай, а вжежь и покарай —
 тѣлько не въ злости, здержись хвилю,
 щобысь прохолонувъ, а не проклинай, бо
 клятба ничь не поможе. Скорше попра-
 вишь чоловѣка добрымъ словомъ, чимъ
 кіемъ. „Гнѣвайте ся“, каже Апостоль,
 „а не согрѣшайте!“ Не карай въ тѣй
 хвили, коли розлютишь ся, здержись
 якійсь часъ, доки не усмирить ся гнѣвъ
 твоѣй. До караня все есть часъ.

7. Не выганяй зъ дому вѣрнаго слу-
 гу твого задля неуваги, або що вже въ
 службѣ у тебе стративъ здоровье и си-
 лы до працѣ, се бо есть дуже мерзкій

постунокъ такъ передъ людьми, якъ и передъ Господомъ Богомъ. Умилосердись надъ несчастливомъ, якоже и самъ хочешь, щобы Господь Богъ умилосердивъ ся надъ тобою. Въ Письмѣ святѣмъ есть написано: „Слуга вѣрный най ти буде яко душа твоя, шануй го мовь брата твоего“.

8. Давай завсѣгды добрый примѣръ зъ себе, яко же вся челядь иде за примѣромъ газды своего. „Якій панъ, такой крамъ“, каже пословиця. Якъ можешь домагати ся ѡтъ другихъ того, чого самъ не дѣлаешь? Старай ся, щобы другимъ було добре съ тобою, то и тобѣ буде добре съ ними.

9. Не стерпи, щобы якіи то пѣдозрѣли любовні зношеня мали мѣсце въ дому твоимъ. Коли маешь въ домѣ твоѣмъ челядину дающую соблазнъ, накартай го, а коли се не поможе, то прожени, хотяй бувбы тобѣ дуже придатный! Най злый духъ не поселяе ся въ домѣ вашѣмъ, а всяка лукава бесѣда най не происходитъ зъ устъ вашихъ, сказано въ Письмѣ святѣмъ. Тямъ все за Г. Бога, то и Господь Богъ за тебе не позабуде!

ЄСЬ ГОСПОДЫНЕЮ?

1. Памятай о тѣмъ, шо и найлучшій газда надармо трудить ся, коли госпо- дыня працѣ его дозирати и пошанувати не зъумѣе.

2. Вставай рано и не начинай дня твого сварнею и проклонами, лишь по- моли ся щиро Богу. Се сама дѣлай и смотри, щобы все домашній твой такъ само чинили!

3. Не марнуй дорогого часу на пу- стыхъ розговорахъ, плюткахъ и обмо- вахъ, лишь охочо и жваво забирай ся до труда.

4. Другимъ не завидуй, на стрѣй не выкедай дармо гроша.

5. Мужови пѣдлягай, слухай радъ и пересторогъ его, если блудить, старай ся навести го на дорогу честоты до- брымъ словомъ, а не сварнею; если ли- хій або пьяный, уступай му зъ дороги.

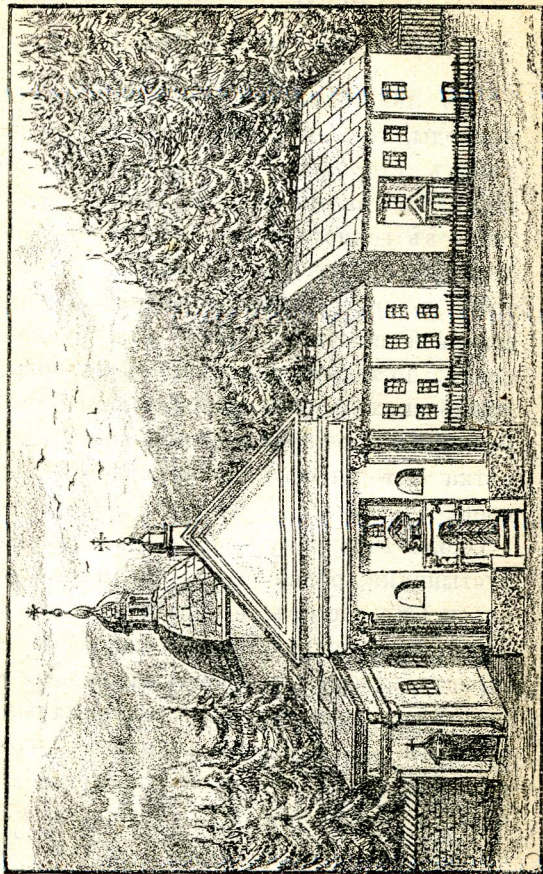
6. Памятай, щобысь добрымъ примѣ- ромъ доводила и мужа и дѣти и челядь до доброго лишь, але нѣколи до грѣха!

МОНАСТЫРЬ ОО. ВАСИЛІАНЪ въ Креховѣ.

Кто любуе ся въ красныхъ видахъ природы, той не потребуе ѣздити по далекихъ сторонахъ свѣта, щобы насладити ся такими видами. Най загоститъ лише въ гористу лѣсну окрестнѣсть Крехова, въ окрузѣ Жолковскѣмъ, а знайде тамъ по при красныхъ видахъ и деякі старинні пам'ятки, дорогі для рускихъ серць. До такихъ пам'ятникѣвъ въ горахъ Крехѣвскихъ причиняе ся монастырь оо. Василянъ съ красною церквою, а коротка исторія сего монастыря съ церквою, ось така:

Около 1618 року зайшли два побожні пустынники, рѣдні братья по имени Іоиль и Сильвестеръ, не знати зъ ѣтки въ горы Креховецкі. Сподобавши собѣ ту гористу, лѣсну, съ красными видами окрестнѣсть, они вырубали съ немалымъ трудомъ въ стрѣмкѣй скалистѣй горѣ двѣ, бѣльшу и меншу, чотырокутні пещеры и осѣли въ тыхъ пещерахъ мовъ на пустынѣ. Якъ выглядала бѣльша пещера, не знати, бо она съ часами зава-

Монастырь оо. Василянъ въ Креховѣ.

лила ся, та засунула ся каменемъ и землею. Менша же печера, названа „печерою Іоилѣ“, переходила ся добрѣмъ станѣ. Тота менша печера есть пѣвтора сяжня висока, одинъ сяжень широка, два сяжня довга, а чотыри сяжня вырубана по надъ землею въ стрѣмкѣй, скалистѣй горѣ. До обохъ печеръ проводили камѣнный сходы, але они поспувались, и лише до „печери Іоилѣ“, дороблено въ новшихъ часахъ выгѣднѣй сходы. Надъ печерами стояла въ старинѣ мала деревяна каплиця святой Покровы, а недалеко ѡтъ неи друга каплиця св. Петра и Павла. По свѣдоцтвѣ переходяныхъ записокъ, були ѡбъ каплицѣ огороженѣй, та обварованѣй фосами, а до тыхъ каплицъ, горнули ся побожнѣй богомольцѣ зъ далекихъ сторѣнъ, бо навѣтъ зъ Мольдавы и Греції. По церквѣ св. Покровы не ма вже и слѣду, а де стояла церковь св. Петра и Павла, всказують люде на фосу, порослу корчами и лѣсомъ. Пустинники братья, проживши кѣльканайцятъ лѣтъ въ печерахъ, рѣшили полишити печеры, призвати до себе монахѣвъ Василіанъ, выставити за

дозволенъмъ духовной власти спольный монастырь съ церквою, а що рѣшили, се и допровадили до дѣла. Щобы набути поле на власнѡсть, де бы могли поставити монастырь съ церквою, они удали ся съ просьбою до Станислава Жовкѡвскаго, гетмана коронного, основателя мѣста Жолкви, та властителя Крехова, и сей заможный гетманъ прихиливъ ся до ихъ просьбы, подаровавъ имъ обшаръ поля, положеный пѡдъ горою „Побѡйною“ на вѣчнѡсть. На тѡмъ поли, побудовали они невеликій монастырь и двѣ деревянѣ церкви: пѡдъ возваніемъ Преображенія І. Христа, та св. Отца Николая. Призвавши до себе кѡлькохъ монаховъ оо. Василянъ, Іониль написавъ для нихъ уставъ монашескій, якій до теперъ переходуе ся въ монастырѣ Крехѡвскѡмъ, и опѣсля померъ 1638 року. Первѣстно побудованный монастырь розширено въ новшихъ часахъ. Щобы его убезпечити противъ нападѡвъ татарскихъ, котрѣ нападаючи на нашу Русь заганяли ся ажъ въ горы Крехѡвскѣ, укрѣплено монастырь высокимъ муромъ съ чотырма оборонными баштами, окопано его глубокими

фосами, заосмотрено зводнымъ мостомъ, по якѣмъ лише можна було дѣстатись въ середину монастыря. При нападѣ на монастырь, 1672 року, убивъ одинъ монахъ выстрѣломъ зъ арматы братанка татарского хана, за що мусѣвъ монастырь татарамъ уплатити 4.000 талярѣвъ кары. Та арматка переховуе ся до теперь въ монастырѣ. Скоро притихли напады татарскій, розѣбрали оо. Василіяне деревяный монастырь съ церквою св. Отца Николая, а на ихъ мѣсци побудовано мурованый монастырь съ мурованою церквою 1751 р., перестроивши одну башту на звѣнницю 1579 р. и такъ все стоитъ до теперь. Другу деревяну церковь пѣдъ возваніємъ Преображенія І. Христа спродали оо. Василіяне до села Добрусина 1775 р. Въ Добрусинѣ стояла та церковь до 1875 р., поки еи для старости не розѣбрано, выставивши въ еи мѣсце оказалу, о трехъ баняхъ церковь, котра въ саме полудне 20. мая 1893 р. до фундаментѣвъ погорѣла.

Я бачивъ наочно ту старинну Василянську церковь (въ ней бо я вѣнчавъ ся) въ Добрусинѣ. На еи стѣнахъ можъ було

бачити позатирани образы и малюнки, мальовані по свѣдоцтвѣ написовъ надворними малярами польского короля Іоанна Собѣского.

Въ монастирскій церквѣ Креховскій переховує ся старинна чудотворна св. икона Матери Божої, звана „Верхратска“. Та св. икона, єсть въ великій почести у народа, тому въ дни ѡтпустовъ, якѣ ту ѡтбувають ся на Благовѣщеніє, и празникъ св. Петра и Павла, въ день перенесеня мощей св. Отца Николая, на Преображеніє І. Христа и Покровъ Пр. Дѣвы, являють ся рѣкъ рѣчно численні побожні богомольцѣ, навѣть зъ подальшихъ сторѣнь. Згадану св. икону спровадивъ бувъ Ісаакъ Сокальскій, єромонахъ Василянинъ, зъ монастиря Замостовского, въ монастирь Верхратскій 1682 року, а Іосифъ Шумлянскій, рускій єпископъ львівскій, потвердивъ тоту св. икону Матери Божої яко чудотворну изданою грамотою зъ 1685 року. Довгі лѣта мѣстилась та св. икона въ монастирскій церквѣ въ Верхратѣ. Коли сей монастирь знесено въ 1810 р., спроваджено св. икону съ великимъ орже-

ствомъ въ процесійнѣмъ походѣ, при спѣвахъ пѣсенъ церковныхъ, въ присутствии численнаго свѣтскаго та монашескаго духовенства, при товпѣ народа зъ Верхраты въ монастырь Крехѣвскій и по сей причинѣ полишила ся чудотворнѣй св. иконѣ назва: „Матерь Божя Верхратска“. Въ монастырскѣй церквѣ въ Креховѣ переховуе ся книга „Нове небо“, де суть списаніи чудеснѣй явленія, за вставленіемъ ся Пречистой Дѣвы до Господа Бога за грѣшными людьми.

Вас. Чернецкій,
парохъ зъ Сѣлиця-белзкого.

СТРАШНЫЙ СУДЪ.

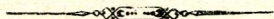
О. Михайлъ Вербицкій

Отець душпастирь мавъ проповѣдь о страшнѣмъ судѣ. Слово его при помочи ласки Божой такъ велике впечатлѣнне здѣлало на слушателей, що заразъ по укѣнченѣй проповѣди прійшла до него одна молода женьщина, котра тѣлько для свѣта жила и такъ съ слезами ѡтозвала ся: „днесь Отче духовный своєю пропо-

вѣдею страшно перерезали вы мене, чуламъ страшнѣй рѣчи, вы о всѣмъ говорили, лишь одного не сказали вы, коли то прійде той день гнѣву и мести Божои. Прошу васъ, Отче духовный, скажѣтъ менѣ лишь тоѣ одно“. На такѣ слова ѡтповѣвъ душпастырь спокѡйно: „а если бымъ тобѣ тоѣ сказавъ, то щобысь зробила?“ „Ахъ! то заразъ бымъ ся поправила, навернула бымъ ся до Господа Бога, якъ Марія Магдалина, плакала бымъ гѡрко надъ провинами моими, просила бымъ и молила все Господа Бога сердечно, щобы мене помиловавъ на страшнѡмъ судѣ“.

Душпастырь, глубоко тронутый словами грѣшницѣ, пѡзнавъ дѣйствіе ласки божои, тожъ голосомъ любви и святой милости сказавъ ѣй прекраснѣй слова св. Августина: „Мила дитино, на тѡмъ ничъ не залежитъ знати, або не знати, коли день суда страшного наступитъ; але жій такт, мовъ къ коротцѣ мавъ прійти, дѣлай такъ, якъ мала бысь дѣлати, колибъ ѡнъ вже завтра мавъ наступити, то певно приходу Судин бояти ся не будешь“.

Слова тѣ спасительно подѣйствовали на сердце молодой женщины, тронутой ласкою божою, она опустила темноту грѣховну и въ Божѣ нашла спокѣй души своей. Памятай и ты чоловіче на страшный судъ, памятай на слова св. Августина и роби такъ само.

Десять заповѣдей Божихъ.

Я есмь твоѣй Господь, рука которого
 Въ дому неволѣ вела тебе,
 Тождь слухай нынѣ завета моего,
 Ся въ твоимъ сердцю бнѣ ся озве.

Не будешь мати ты въ сердцю твоему
 Иныхъ надъ мене еще богѣвъ,
 Лишь ся поклонись менѣ одному,
 Во вѣкъ мене лишь будешь все чтивъ!

Имени моего, о нѣ, нѣколи)
 На ложь, неправду не завзывай!
 Въ помѣчь зови го въ горю, недоли)
 Въ щастю подяку, честь му ѡтдай!

И день святочный, такъ день недѣльный
 Святити щиро не позабудь,

А неба ласки здрѣй все обильный
Сплывати стане на твою грудь!

Чти батька твоего, дай ненцѣ славу,
Голову сиву возвеличи,
Жизнь подамъ ти я величаву,
Щасливый будешь тутъ на земли.

Все стережи ся крови чужой,
Ближняго твоего ты не убій,
Кротости вчи ся, з годы святой
Въ смиреню, въ правдѣ, въ любви ж.

Духомъ и тѣломъ будь все невинный!
Нечистотою бо брѣджусь я
И суду мого стане ся винный
Прелюбодѣтель ще за житя.

Заповѣдь сема, чуже не грѣс,
Сли жити хочешь, самъ ся труди!
Трудящимъ помѣчь моя поспѣе,
Хищникѣвъ кара, тожь не кради!

Свѣдоцтво ложне на твоего брата
Не вѣжъ ся дати, се мѣй завѣтъ,
Ахъ бо страшенна жде тыхъ заплата,
Що шляхомъ ложи проходятъ свѣтъ.

Ближняго твоего жѣнка най буде
 Мовбы сестрою въ серцю твоимъ,
 Тожь пѣдла пристрасть въ твоєи груди
 Най не горѣ огнемъ лихамъ.

Жадной рѣчи ближняго твоего
 Завистнымъ окомъ не пожадай;
 Осъ се завѣти Бога самого,
 Серцемъ, душею ихъ сохраняй!

І. Я. Луцыкъ.

Будьте милосердні, такъ якъ
 Отець Вашъ милосердный есть.

Одною зъ чеснотъ, съ которыхъ най-
 труднѣйше може приїде ся намъ скла-
 дати рахунокъ на судѣ божѣмъ, есть
 милосеріе. Пѣзнати то можна зѣ слѣдуючо-
 го: „Письмо святе, оповѣдаючи о стра-
 шнѣмъ судѣ, наводитъ намъ слова нашо-
 го Спасителя, якѣ учують колись справе-
 дливѣ: Прійдѣтъ благословеннѣ Отця мо-
 го и наслѣдуйте уготованне вамъ цар-
 ство; бо бувъ я голодный, а вы мене
 накормили; я терпѣвъ жажду, вы мене на-

поили, коли бувъ я нагій, высьте мене приодѣли. А тогды спытають праведники: „А колижь то було такъ, щобы мы Тебе Пане нашъ голодного накормили, або нагого видѣли и приодѣли Тебе?“ И ѡдповѣсть имъ Христосъ: „Се воистину повѣдаю вамъ, кѣлько разѣвъ учинили вы се одному зъ братьей наименшихъ сихъ, стѣлько разѣвъ менѣ учинилисьте!“

А такъ Христосъ есть тымъ, котрый тебе чоловѣче о милостыню благае. Онъ самъ будучи богатымъ, ставъ ся убогимъ, щобысь мавъ и ты убогого, котрого мѣгбысь поратовати. Дайже братови твоему, дайже ближньому твоему, поратуй приятеля твоего. Ты богатый, а онъ бѣдный та нещасливый, одною дорогою идете; ты двигаешъ на собѣ тягаръ, а онъ безъ нѣчого иде съ тобою. Позволь же брате товаришеви своему, нехай поможетъ тебѣ двигати тягаръ твоѣй. Такъ просить Христосъ! А ты ѡтповѣдаешъ: „Я не могу, я маю дѣти, для нихъ ховати мушу“. Такъ брате! ты ховаешъ для дѣтей, а Господь Богъ твоѣй бѣдный! така праведнѣсть твоя? А чись не чувъ того, що Христосъ скаже до неправед-

ныхъ на страшномъ судѣ? „Идѣтъ отъ мене проклятї! я бувъ голодный, нагїй, а высьте мене не накормили, не приодѣли, бо чогосьте не учинили одному зъ братьей моихъ, тогосьте менѣ не учинили“. Чижъ не устрашатъ тебе тї слова? Христось въ недостатку, а ты своихъ сынѡвъ ратуешь? Добре числи! Маешь одного сына, нехай Христось буде въ тебе другимъ — маешь двоухъ, нехай Христось буде третимъ, маешь пять, шѣсть, приими ще Христа сегого, при бѡльше дѣтяхъ одно ще змѣститъ ся! Не щади зъ того, що Богъ тобѣ удѣливъ, не кажи „збираю на дѣти“! На тебе збравъ твоїй батько, ты на сынѡвъ, а сыны твои зновъ на дѣтей своихъ збирати будуть, а такъ зъ роду твого нѣкто не сповнитъ заповѣди божои: „будьте милосерднї!“ И кождый зъ васъ куповавъ дѣтямъ своимъ счастье дочасне, а не думавъ о щастю вѣчнѡмъ, о щастю, котре найскорше молитвою и милостынею купити можна.

Тожъ памятай на се, щобы колись Христось не сказавъ и до тебе и дѣтей твоихъ страшныхъ тыхъ слѡвъ: „Идѣтъ прочь

ѡтъ мене!‘ Вы молили ся и вытягали
руки до мене; вы вымавлили Имя мое
и покланяли ся знамени креста святаго,
а въ серци своимъ не мали вы мило-
сердія на домною! Горе вамъ!

(Конецъ буде.)

О. Гр. Цегельскій.

Для старыхъ и молодыхъ.

Правда, що І. Христосъ насъ ѡткупивъ
черезъ крестъ, але остало еще, щобы
кто хоче бути ѡткупленнымъ и съ Нимъ
царствовать, ѡтваживъ ся тоже на крестъ.

Св. Григорій.

Смерть есть то хвиля, ѡтъ котрой за-
лежитъ цѣла вѣчнѡсть.

Св. Августинъ.

Такъ Богъ полюбивъ насъ, що здае ся
мовъ бы себе не любивъ.

Св. Бонав.

Ч. 21/орд.

Позваляе ся печатати.

СИЛЬВЕСТЕРЪ,

Ми трополить.

О товаришт. взаимн. убезпечень „ДНѢСТЕРЪ“

„Стереженого Богъ стереже“ — каже наша пословница. Часто густо даєсь мѣжь нами чути голосъ ось сей: Нещастье за нещастьемъ на бѣдного чоловѣка; огонь, вода, пошестъ на худобу, градъ и т. др., ось се хлѣбъ нашъ насущный! Правда, Господь Богъ въ справедливомъ гнѣвѣ своемъ карає насъ, и радше карами своими наводитъ на дорогу правды; но часто густо се, що мы звемо карою божою, есть нѣчимъ иншимъ, якъ лишень наслѣдкомъ нашего недбалства, або иначе сказавши, мы самѣ есьмо причиною нашего нещастя. А если дѣйстно нещастье якесь прѣйде на насъ и то цѣлкомъ безъ вины зъ нашей стороны, то мы сямѣ збѣльшаємо его тымъ, що не умѣємо са ратувати, не умѣємо въ нещастю глядѣти помочи тамъ, де тоту помѣчь моглибъ мы найти. Частѣй огонь у насъ, черезъ котрѣй цѣлѣй родины сходятъ на нужду, чижъ не доказуютъ намъ того? А прецѣнь нещастье се, колись такъ страшне, нещастье, котре въ одной годинѣ нишило кѣльканайцять-лѣтну працю, нынѣ стратило цѣлу свою силу въ наслѣдокъ добродѣтельства, т. е. асекураціи. А добродѣтельство се не мале; каждый зъ насъ

усыпляе спокôйный о свое майно, бо знае, що въ разѣ небезпеченства достатокъ нашъ верне ся и дѣти нашѣ не стануть жебрати хлѣба.

И у насъ знайшли ся ширѣ, сердечнѣ патриоты, правдивѣ приятелѣ нашего народа, котрѣ для его добра основали во Львовѣ Товариство ассекураційнє „Днѣстеръ“. Товариство се убезпечае майно кожного, кто хоче стати его членомъ; убезпечае, се значитъ за малою оплатою, яку каждый членъ складае, въ разѣ огню звертае цѣлу вартôсть убезпеченого майна, або, щобы выразитись ясно, въ разѣ огню дае грошѣ на ôтбудованье новыхъ будынкôвъ, якѣ мы черезъ огонь стратили. Чижь се не добродѣйство? Не одинъ, кто лѣтами служивъ въ наймахъ, нѣмъ доробивъ ся кєр-вавого крайцаря на хатину и власный кутъ, и одной ночи не спить спокôйно; ось не дай Боже огню, все съ дымомъ пôйде, а що тогда буде, де дѣтись ему съ жѣнкою, съ дѣточками? А тутъ за дрôбницю; за риньскѣй, або два, якѣ даешъ чоловѣче на рôкъ, будь спокôйный! хочъ нещастье тебе и постигне, ты не журись, „Днѣстеръ“ поратуетъ тебе и знову поставитъ на ноги; не въ комѣрне пôдешь, а за грôшь, зъ Товариства одержанный, здвигнешъ спалене добро! Тожъ честь и заслуга передъ Богомъ для тыхъ, котрѣ завязала се славне Товариство „Днѣстеръ“ во Львовѣ.

И людоньки нашѣ зрозумѣли се добродѣйство. Каждый спѣшитъ убезпечити въ „Днѣстерѣ“ добро свое.

Въ грудни 1893 прибуло въ Товариствѣ взаимныхъ убезпечень „Днѣстеръ“ 1040 полись зѣ обезпеченою вартостею 886.008 зл. Разомъ съ попередними заключивъ „Днѣстеръ“ до дня 31. грудня 1893, т. е. въ першомъ роцѣ своей дѣяльности 15.105 обезпечень на загальну суму 10,142.307 зр. а. в. обезпеченой вартости. Всѣхъ шкѣдъ приключило ся до того часу 89, а зѣ выняткомъ послѣдной, котрой ликвидацію окѣнчено уже въ сѣчни с. р. всѣ зѣстали до кѣнця року выплаченѣ. Сума всѣхъ шкѣдъ выноситъ 18 проц. ѣдъ узысканной до того часу преміи.

Зѣ днемъ 1. сѣчня 1894. вступивъ „Днѣстеръ“ въ другій рѣкъ администраційный. Справозданье и рахунки за першій рѣкъ зѣстануть представленѣ на загальныхъ Зборахъ Членѣвъ, котрѣ по мысли Статута мають ѣтбути ся во Львовѣ въ першѣй половинѣ мая 1894.

А до того можна въ „Днѣстрѣ“ обезпечити все: будынки, зѣбже въ стыртахъ и вымолочене, худобу (на выпадокъ огню) убезпечатись на житье во всѣхъ способахъ, забезпечати посаги дѣтямъ, забезпечати и собѣ на старѣсть якійсь крайцарь певный и т. др. Чижь можемо и подумати о бѣльшѣмъ добродѣйствѣ? Ѡтъ теперь, наколибъ кто погорѣвши, смѣвъ сказати, що Богъ покаравъ го и нещастье звело го на дѣда, не знайде вѣры въ очахъ людскихъ, бо стереженого Богъ стереже, бо за марный крайцарь, за риньскій, або два мѣгъ забезпечити свое майно, мѣгъ забез-

печити кусень даху дѣтямъ своимъ, ассекуруючи ся въ „Днѣстрѣ“, а чому не зробивъ сего?

Тожь приступаймо громадно до Товариства ubezpieчень „Днѣстеръ“. Не шукаймо жадныхъ иншихъ Товариствъ, маємо свѣй „Днѣстеръ“, онъ не глядитъ своєї користи, онъ не дбає о свою кешеню, а о насъ дбає. До него горнѣмъ ся, въ нѣмъ ubezpieчаймо добро наше, не жалуймо малого выдатку, щобысьмо не понесли бѣлшой страты. Кто хотѣвъ бы ubezpieчитись, т. е. заассекуровати свое майно, нехай зверне ся до Товариства „Днѣстеръ“, або таки и до Редакціи Посланника, або до агентѣвъ „Днѣстра“ а тамъ вже дадутъ ему пораду, поучать, якъ що, и куда треба звернутись, щобы корыстати зъ великого того добродѣйства.

Громадно про те лучѣмъ ся съ „Днѣстромъ“, корыстаймо съ хосенного труда дбалого о добро наше Товариства, ubezpieчаймось, въ „Днѣстрѣ“, котре то Товариства предпоручили всѣ рускѣ Епископскѣ Ординаріаты яко дѣло добре и хосенне, а тогды спокѣйнымъ окомъ будемо глядѣти въ будучнѣсть, спокѣйнѣ будемо о завтра, а и дѣти нашѣ не будутъ мали причины нарѣкати, що родичѣ ихъ не дбали о ихъ добро. Ще разъ, памятаймо на Товариство взаимныхъ ubezpieчень „Днѣстеръ“!

ПОСЛАННИКЪ

одинокѣ церковно-народна часопись,
выходить 1. и 16. каждого мѣсяця. Пред-
плата на рѣкъ 2 зл., на пѣвъ року 1 зл.,
на кварталъ 50 кр.

КАЛЕНДАРЬ „ПОСЛАННИКА“ 35 кр.

Книжочки миссійнѣ

съ хорошими образками, выходятъ точно
каждого мѣсяця.

О наслѣдованію І. Христа
въкопоміе дѣло Томи съ Кемнісь, на
звычайномъ папери 50 кр., на велино-
вомъ папери 70 кр. (безъ оправы)

Народна исторія

РУСКОИ ЦЕРКВИ

выйде въ роцѣ 1894. Предплата 1 зл.
30 кр. съ оправою и оплаченою посыл-
кою. Печататись буде тѣлько для пред-
платившихъ на передѣ. — Просимо по-
скорити съ предплатою

Библіотека Посланника

мѣститъ образки драматичнѣ для сель-
скихъ театрѣвъ, число 1 и 2 по 20 кр.

Всѣ книги церковнѣ

просимо замовляти тѣлько черезъ Редак-
цію Посланника, Лапшинъ п. Бережаны.

КНИЖОЧКА МИССИЙНА

Выходитъ каждого мѣсяця.

Издатель Свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ почта Бережаны.

ТЕРНОПѢЛЬ
Зъ печатнѣ С. Коссовскаго.
1894.

Отъ хаты до хаты Зъ рукъ до рукъ.

НИНУША

МНЕ ЕСТЬ

Выходит каждое воскресенье.

Надатель Гавриил Л. Жуковский
Редактор "Наследия"
и "Книжечка писателей"
в Лангунг-плате Берлина

ТЕРНОПОЛЬ

в печати С. Косовского
1894

КНИЖОЧКА МИССИЙНА.

Число друге

РѢКЪ ИЗДАНІЯ ТРЕТІЙ.

„Книжочки миссійнѣ“, выходятъ каждого мѣ-
сяца и коштують рѣчно: по 10 що мѣсяця: 3 зл
60 кр.; по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокѣ
числа по 3 кр. Менше якъ 5 не посилае ся.

ИЗДАТЕЛЬ: СВЯЩ Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

Редакторъ

„Посланника“ и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ, почта Бережаны.

ТЕРНОПѢЛЬ

Зъ печатнѣ С. Коссовского.

1894.

Св. Ап. Варнава.

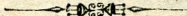

ДОСТОЙНО ЕСТЬ.

Достойно есть о Божѣ Мати,
Воистино достойно есть
Пренепорочну величати,
Присноблаженнѣй пѣти честь!

Надъ Херувимы Ты засѣла,
Тобѣ ся клонить Серафимъ,
Тыжь Бога Слова намъ зродила,
Мы Матѣрь Божу въ Тобѣ чтимъ.

І Я. Луцкѣ.

Ширѣмъ честь Іисуса!

О Господи! о колибъ люде знали
Тебе! кликавъ въ восхищеню св. Игна-
тій. О колибъ спѣзнали, що Ты найкрас-
шій, найлѣпшій ихъ Отець и Господь!
колибъ спѣзнали, якъ дуже любишь Ты
ихъ, кѣлько намучивъ ся Ты для нихъ,

натрудивъ и настрадавъ — якъ дуже любили бы они Тебе, якъ бы величали и почитали! Та они Тебе не знаютъ! и для того не лишень що не почитаютъ Тебе, но найтяжше зневажаютъ, хулятъ, а навѣтъ ѡтступають ѡтъ Тебе тотѣ, котрѣ колись Тебе любили, цурають ся тотѣ, котрѣ колись звали Тебе Богомъ. Чижь не можна сказати тутъ зѡ св. Апостоломъ Павломъ: Великій смутокъ маю и безнастанно болить мене сердце мое Рим. 9. 2., а найбѣльше для того, що покидаючи Тебе, самѣ навѣки гинуть.

Такими чувствами переповнене було сердце св. Игнатія; такими чувствами горѣти повинно и наше сердце. О Іисусе, наколибъ люде тебе знали! Наколибъ спѣзнали они тоту безмѣрну любовь, якою Ты горѣешь до людей, кобы знали, якъ горячо бажаешь Ты щастя и спасеня душъ людскихъ; наколибъ зрозумѣли значѣнье любви твоей, якъ горнули бы ся они до Тебе?

Та дорогѣ братя, щобы молитва така була мила Іисусови, повинна она плысти зъ сердца, котре само горѣе любовію

до Ісуса. Чи маємо такі серця? Маємо, бо повинні ми мати, маємо, бо не гідні були бы мы жити на свѣтѣ, еслибы за любовь, за добро платили мы невдякою. Тожь любѣмъ Спасителя нашего, и стараймо ся наводити другихъ до любви тѣй, стараймо ся утверждувати ихъ въ любви тѣй, доводѣмъ ихъ до пѣзнанія Ісуса, а тымъ наибѣльше причинимо ся до ширенія чести Ісуса.

Горѣймо самі огнемъ святости, най житѣе наше буде тою свѣчкою, котрой свѣтло кидае до кола, такъ и мы кидаймо до кола ясне свѣтло любви до Ісуса, а ѡтъ свѣтла того запалѣть ся и найстуденнѣйші серця.

Отъ такихъ апостолѣвъ хоче мати Ісусъ, и такі апостолы можуть причинити наибѣльше славы Имени Ёго! Чи хочешъ бути такимъ апостоломъ и ширителемъ чести Спасителя твого?

Б. Г.

Св. Апостолъ Варнава.

За часѣвъ першихъ Христіянъ, всѣ вѣрніи мали одно серце и одну душу, не

було нѣкого, ктобы яку власнѡсть для себе посѣдавъ, але все, що мали, було вѣдѣльною власностію всѣхъ. Христіане продавали все, що мали, а грошѣ складали у стѡпъ апостолѡвъ, котрѣ обертали тоє на утриманье убогихъ и сирѡтъ и на вѣдѣльнѣ потребности всѣхъ вѣрныхъ. Однимъ зъ першихъ, котрѣ для милости І. Христа продали все, що мали и зложили въ руки апостолѡвъ, бувъ богатый левитъ Іосифъ, пѡзнѣйше прозванный Варнава, т. є. сынъ утѣшенія, понеже ѡнъ посѣдавъ особливый даръ утѣшати засмученыхъ и ѡтличавъ ся незвычайною добротностію.

Въ другѡмъ роцѣ свого учительства изцѣливъ І. Христосъ 38 лѣтного ослабленнаго. Чудо тоє такъ поразило Варнаву, що ѡнъ кинувъ ся до нѡгъ Спасителя и просивъ, щобы его поблагословивъ и до числа ученикѡвъ своихъ принявъ. Спаситель выбравъ его и зачисливъ межѣ 72 ученикѡвъ своихъ. Варнава бувъ шкѡльнымъ товаришемъ Савла — пѡзнѣйшаго апостола Павла, котрого старався всѣми силами до вѣры христовѣй навернути. Плакавъ ѡнъ надъ его заслѣпленьемъ и моливъ Бога, щобы просвѣтивъ душу его до пѡзнанія правды. И выслухавъ Богъ его молитвы, бо Савлъ въ дорогѣ до Дамаску наворачувъ ся чудеснымъ способомъ и зъ гонителя

христіянъ ставъ ся ѡнъ защитникомъ. Оба разомъ голосили св. Евангеліе въ Антиохіи черезъ цѣлый рѣкъ, где то по разъ першій исповѣдникѡвъ Христовыхъ прозвано христіянами черезъ тоє, що въ житю своимъ и поступованю пригадували І. Христа. Потѡмъ голосили Евангеліе на островѣ Кипрѣ и Малѡй Азіи, где заразъ въ початкахъ таке враженъе зробили на поганахъ, особливо коли св. Павло въ Имя І. Христа чудеснымъ способомъ уздоровивъ калѣку ѡтъ уродженя, що ихъ обохъ хотѣли окликати богами и складати имъ жертвы. Ледво удалось св. Павлови ихъ ѡтъ сего ѡтвернути. Тѣ самѣ небавомъ, пѡдбуреніи черезъ жидѡвъ, котрі ихъ на кождѡмъ кроцѣ переслѣдовали, хотѣли ихъ укаменовати. Выволѣкли навѣтъ св. Павла за мѣсто и тамъ его закинули камѣнями. Однакъ за ласкою Божою не умеръ и пѡзнѣйше повставши, удавъ ся разомъ съ Варнавою въ дальшу подорожъ.

Року 51. по Рождествѣ І. Христа бувъ першій соборъ въ Єрусалимѣ, на котрѡмъ були такожъ приеутні св. Павло и Варнава. Постановили втогдѣ, що ѡбряды права жидѡвского не дотычати христіянъ и христіяне не суть обовязані ихъ заховувати. Повернувши до Антиохіи, удавъ ся св. Павло въ другу подорожъ межи поганъ, а св. Варнава съ

святымъ Апостоломъ Маркомъ до Кипру, где достигнувъ мученическаго вѣнца славы.

Выкладъ молитовъ: Святый Боже и Слава Отцу.

Коротка та молитовка: „Святый Боже“, котра слѣдує по молитвѣ „Царю небесный“ называє ся „Трисвятое“, а то тому, що въ ней 4 разы слово „святый“ повтаряє ся, а то въ честь 3. Осѣбъ божихъ пѣсля таинственного вѣдѣнія пророка Исаи, котрый чувъ, якъ Серафимы¹⁾ Ему тую пѣснь спѣвають: святъ, святъ, святъ, Господь Саваоѣ.²⁾ Молитва та есть дуже давна и въ церкви дуже ча-

1) Серафимъ по нашому пламенѣющій, горящій; тымъ названьемъ выражає ся ихъ пламенна любовь къ Богу, котрою они воспламеняють и въ другихъ. Дятого они пламенными представляютъ ся на нашихъ образахъ.

2) Господь Саваоѣ, по еврейски Іегова цебаотъ, що сково въ слово по нашому значить: Господь воинствъ, або силъ (войскъ) небесныхъ. Ангелы въ св. письмѣ называютъ ся войскомъ небеснымъ, або силами небесными.

сто употребляе ся. И такъ ѡтмавляемо ю въ нашихъ щоденныхъ молитвахъ, она приходитъ такожь на Службѣ божѣй, утрени, вечѣрни, парастасѣ и иныхъ моленіяхъ. Початокъ еѣ мае бути слѣдующій: Разъ въ мѣстѣ Царгородѣ повстало велике землетрясенье. Въ томъ загальномъ нещастіи, въ той общій бѣдѣ народъ звернувъ свои очи до Господа Бога, поѣшовъ до церкви, щобы Его тамъ горячими молитвами просити и благати о ѡтверненье того великого нещастя. Въ той хвили, коли заспѣвали тую пѣснь: „Святый Боже, святый крѣпкій, святый безсмертный, помилуй насъ“, сейчасъ землетрясенье устало. Ѳтъ того то часу св. Церковь употребляе всегда тую пѣснь въ всѣхъ своихъ моленіяхъ. Длятого познакомили ся близше съ нею, въ той пѣсни называемъ Бога святымъ, т. е., що Богъ любитъ себе яко найвысше добро, а такожь все добре а мерзитъ ся злымъ. Онъ яко найсвятѣйшій давъ намъ добріи заповѣди и если мы ихъ выповняемо, то Онъ насъ любитъ и насъ надгородитъ, а противно, если мы ихъ не выповняемо, то бридится нами и насъ караетъ. Называемъ Бога дальше крѣпкимъ, т. е. сильнымъ, бо Богъ есть всемогучій, отже може все здѣлати, що схочетъ, и ничъ у Него не есть невозможно. Называемъ въ кѡнци Бога без-

смертнымъ тому, бо Богъ есть вѣчный, не має анѣ початку, анѣ кѣнця, а яко найсовершеннѣйшій не пѣдпадає анѣ слабости, анѣ смерти, и не ма такой силы, котра бы могла Ёго зничити. Такъ то въ той молитвѣ звертаємъ ся до Бога одного по существу, но троичного въ Лицяхъ: Бога Отця, Сына Божого, Духа святого, т. є. св. Тройци и просимо, щобы насъ помиловавъ, т. є. щобы бувъ для насъ милосерднымъ, щобы судивъ насъ не по нашимъ грѣхамъ, але пѣсля свого милосердія, бо никто не може обстати за для своихъ грѣхѣвъ передъ справедливымъ судомъ Божиимъ. Якъ видите, молитва то дуже красна, длятого коли ю ѣтмавляєте, ѣтмавляйте голосно, выразно, съ почестію и набожно, пригадуючи собѣ, що втогда мы лучимо ся съ Ангелами, котрѣ неустанно прославляють Бога въ небѣ тою самою молитвою.

По „Трисвятомъ“ ѣтмавляємо молитву: Слава Отцу и Сыну и Святому Духу, нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ. Аминь. По нашому: Най буде слава Отцу и Сынови и Святому Духу, теперь и всегда и во вѣки вѣчнѣ. Аминь³⁾ Та молитва походить та-

³⁾ Аминь слово еврейске, що значитъ: Такъ най буде, такъ есть.

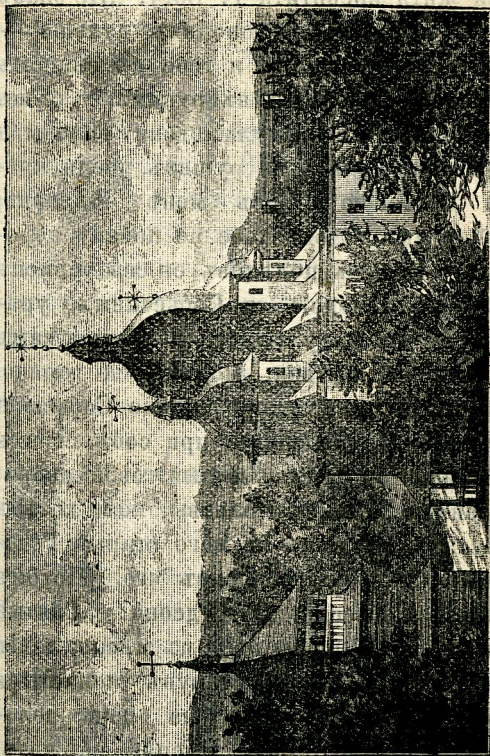
кожъ ѿтъ найдавніѣйшихъ часѡвъ, бо сягае першихъ часѡвъ христіанства и называе ся малымъ славословіемъ, для розличія ѿтъ великого, котре спѣвае ся при кѡнци Утрени и зачинае ся ѿтъ слѡвъ: Слава во вышнихъ Богу.

Обѣ тѣ молитвы суть уложенѣ въ честь св. Троицы. Якъ знаете, до пришествія Господа Іисуса Христа не було еще объявлено о тайнствѣ пр. Троицы, а були неясні намеки, указанія на ню, якъ то посвѣдчае таинственне вѣдѣнье пророка Ісаіи трикратное, бо повторенье слова „святъ“, ѡтносилось къ тремъ Лицамъ божимъ. Дперва, коли Господь совершивъ дѣло спасенія людей, ѡткрывъ намъ тую тайну и уже ясно назвавъ всѣ три Лица божіи, бо такъ сказавъ до Апостолѡвъ по своимъ воскресенію: „Идѣтъ научайте всѣ народы, крестячихъ во Имя Отца и Сына и святого Духа“ (Матѣ. XXVIII, 19). Такъ само и мы въ тыхъ двохъ молитвахъ заховуемо тую постепеннѡсть. Зъ початку звертаемо ся къ пресв. Тройцѣ якъ въ выдѣнію Ісаіи, безъ названія Лиць: „Святый Боже, святый крѣпкій, святый безсмертный помилуй насъ а заразъ по тѡмъ славословімъ уже Ёю прямо, якъ то объявивъ намъ Спаситель: „Слава Отцу и Сыну и святому Духу, нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ Амѣнь“.

Б. К.

МОНАСТЫРЬ ОО. ВАСИЛІАНЪ въ Краснопуци.

Въ восточнѣй части Галичины, mezi Поморянами а Бережанами, лежить середъ лѣсѣвъ Краснопуце, монастырь оо. Василіанъ. О zaloженію того монастыря читаемо въ лѣтописяхъ таку исторію: Въ половинѣ мѣсяця сѣчня р. 1665, выбравъ ся на ловы съ численнымъ дворомъ Янъ Собьескій, тогдашній маршалокъ и панъ Золочева и Поморянъ. Тамъ запустивши ся глубоко въ яруги за звѣриною, заблукавъ и не мѣгъ потрафити до своихъ. Вже пѣзно въ ноци зайшовъ до убогой хатины пустинника Гедеона, зголоднѣлый и ззяблый. „Слава Іисусу Христу!“ сказавъ Собьескій, вѣйшовши до хаты; а старецъ ѡтказавъ: „Слава найбуде Богу, слава І. Христу, слава и вамъ во вѣки!“ Здумѣвъ ся Собьескій на тѣ слова и ѡтповѣвъ: „Не хули старче, бо тѣлько одному Богу належитъ ся вѣчна слава; люде марнѣ сотворѣня и марна ихъ слава. Але скажи, где ты єсь и що ту робишь?“ Тогда старецъ упавъ до нѣгъ Собьескому, визнавъ, що єсть

Монастырь оо. Василия въ Краснопуцѣ.

чернцемъ закону св. Василя, що ту укравъ ся передъ свѣтомъ, щобы решту дней житя посвятити Г. Богу. „Не знавъ я тебе цѣлкомъ — говоривъ дальше — разъ оденъ видѣвъ я тебе съ вѣнцемъ на головѣ и мечемъ въ рукахъ; у стѣпъ твоихъ падали музулманьскі головы и бусьчуки; колись ся рушивъ, росли кресты за тобою и Богъ менѣ объявивъ, що не умру, доки тебе не побачу королемъ“. Потѣмъ подѣливъ ся сей чернець скудною вечерою съ Собьескимъ, урядивъ ему зъ моху и листя постѣль а самъ упавши на колѣна, моливъ ся горячо. На другій день, скоро тѣлько Собьескій збудивъ ся, знайшовъ при собѣ своихъ товаришей ловѣвъ и цѣлый свѣй двѣръ. Змовивши утренній молитвы, коли хотѣвъ повстати, вложивъ на него старый Гедеонъ руки и благословивъ его. Потѣмъ сказавъ Собьескій до Гедеона: „Святый старче, хочу, щобы на тѣмъ мѣсци, гдесъ мене переночувавъ, станувъ монастырь твого чина, а богато на день чоловѣкъ наоколо того мѣсця обѣжитъ, тѣлько ему землѣ ѡтдаю на власнѣсть“. Семого марта того самого року, грамо-

тою своєю во Львовъ затвердивъ Собескій тую фундацію и такую саму, того самого чина въ Золочевъ. Вже съ весною станувъ деревяный монастырь, въ котрѣмъ мешкало трехъ чернцѣвъ пѣдъ настоятелемъ Гедеономъ, а въ девять лѣтъ пѣзнѣйше дочекавъ ся сей старецъ сповнення обѣтницѣ: Янъ Собескій зѣоставъ выбранный королемъ польскимъ.

Собескій мавъ особливше старанье о той монастырь. Въ церквѣ казавъ поставити власнымъ коштомъ прекрасный иконостасъ, котрый по нынѣшний день можна оглядати, а котрый знатоки на 100 тысячъ золотыхъ оцѣняють.

Около р. 1789 о. Іосафатъ Скотыньскій, тогдашний игуменъ, вымуровавъ новый монастырь на мѣстци деревяного.

Въ бѣчнѣмъ олтари той церкви, по лѣвѣй сторонѣ, мѣститъ ся чудесный образъ Матери Божои, перенесенный ту зъ Вѣдния, села положеного пѣдъ Львовомъ, въ роцѣ 1847 по пожарѣ той церкви. Пѣдчасъ ѣспустѣвъ буває ту великій здвигъ народа, котрый дѣзнае много ласкъ у Царицѣ Небесъ.

ДОВЖНОСТИ СЕЛЯНИНА.

(Пише о. К. Селецькій.)

ЄСЬ ОТЦЕМЪ?

1. Тямъ собѣ, що не на тоє давъ ты житє дитинѣ твоєй, щобысь убивавъ душу єѣ. Горе тобѣ, коли соблазнишь дитину твою! Якій батько, такій сынъ! Яблоко не далеко ѳткотится ѳтъ яблѳнки! Коли єсь батькомъ, знайже, якѣ довжности на тобѣ тяжать. Спогадай собѣ, що въ писъмѣ святѳмъ сказано: „Суть ли тебѣ чада, накажи я, и приклони ѳтъ юности выю ихъ. Суть ли тебѣ дщери, внимай тѣлу ихъ“. (къ Єккл. 7. 25.) Богъ давъ тобѣ дѣти, не на то, щобы трудили ся для тебе мовъ той вѳль або кѳнь, божъ дѣти тѣ не суть твоєю, тѳлько Божою власностію. Ты маєшь ихъ ѳтъ Бога, а не ѳтъ сатаны; тожь годуй ихъ по божому для неба, а не для пекла

2. Учи дѣти молитися и учи ихъ катихизму самъ, бо Господь се тобѣ приказує: „И научите симъ чада своя глаголаши єія сидящу тебѣ въ дому... (Второзак. 11, 19); Тому учи ихъ боязни Божой а не проклонѳвъ та лихословій. Не проклинай дитину твою, бо не на то давъ тобѣ ю Господь Богъ, щобысь ю проклинавъ, сей

бо проклонъ паде на твою голову! Коли на се заслужить, можешь ю накартати, укарати и выбити, лишь проклинати тобѣ не вольно.

3. Най дитина твоя не бачить ты нѣколи пѣяного; запоморочивши голову, творишь ты и другѣ грѣхи и даешь соблазнь. Памятай собѣ, що сказавъ Христосъ: Горе тому, черезъ которого соблазнь дѣе ся.

4. Не води дитину до корчмы, або не посылай ю тамъ, щобы ся не прислуховало и не приглядало нечестямъ, якѣ тамъ звичайно дѣють ся. Всяку нагоду до грѣху ѳтдаляй ѳтъ неѣ.

5. Строго покарай дитину, коли побачишь, що, она крадежю споганила душу свою. Ты ю накажешь прутомъ, а душу еѣ зъ пекла освободишь. Не дѣлай такъ, якъ се дѣлають гдекотрѣ батьки, що дѣти свои за для крадежи до чужого лѣса, або въ поле высилають и хвалять и цѣлуютъ, коли не зъ порожними руками домѳвъ вертають. Не дозволяй дитинѣ пасти худобы на чужѳмъ поли, або луцѣ, шибатися по людскихъ садахъ, рвати колосье зъ чужого лану, псовати плоты, ломити деревину при дорозѣ, и тымъ подѳбнѣ пакости творити. Шануй чужу власнѳсть и учи дѣти твои, и що ю шанувати довжнѣ.

ЄСЬ МАТЕРЕЮ?

1. До выше сказанныхъ вспѣльныхъ съ батькомъ довжностей приналежитъ до тебе: старати ся, щобы дѣти добре катихизмъ умѣли и що день вразъ съ тобою молили ся передъ иконою, чи то Христа, чи Преч. Дѣвы Маріи, котрѣ то иконы нехибно въ хатѣ твоей находятъ ся.

2. Не полишай ихъ безъ надзору о скѣлько можешь! Бери ихъ завсѣгды съ собою, чи то, коли идешь у поле, чи до церкви, тѣлько не бери ихъ на ярмарки, або торги, або до корчмы!

3. Зачимъ дитина прійде на свѣтъ, не дѣлай ничъ такого, чимбысь чи то еѣ, чи собѣ пошкодити могла! Въ тѣмъ часѣ, коли дитина грудь твою ссе, выстерѣгай ся особенно гнѣву и пиянства, щобысь бѣдной дитинѣ мѣсто поживы, трутины не давала!

4. Въ день и въ ночи будь дуже обачною, щобысь мимохѣтъ дитинѣ соблазни не дала. Памятайте о тѣмъ, каже св. Іеронимъ до родичѣвъ, щобысьте дѣти радше учили примѣромъ якъ словомъ.

5. Подбай о то, щобы дитина твоя завсѣгды хотѣй убого, але чисто одягнена була, щобы була умыта и зачесана, и наглядѣй, щобы съ другими дѣтьми на пасовискахъ розпусты не творила!

6. Не ириневоляй твоей доньки, що-

бы мимо волѣ ишла за мужъ. Бо коли по той причинѣ поѣде злыми дорогами, ты будешь за еѣ душу передъ Господомъ Богомъ ѡтповѣдати.

7. Наглядай, учи, стережи и моли ся за дѣти, котрѣ тобѣ Богъ давъ и котрѣ для Бога годувати маешь.

ОТЧЕ НАШЪ.

(Музыка О. Нижанковского—слова І. Я. Луцыка.)

Въ сильной надѣи, Отче всеміра,
Що слезамъ нашимъ польгу Ты дашь,
Зъ каждой груди молитва щира
Плыве до Тебе, о Отче нашъ!...

Всещедрый Боже, Творче Сіона,
Ты иже еси на небесѣхъ,
Ты щастье наше, Ты охорона,
Надѣя наша, Ты всѣмъ для всѣхъ!

Тожъ, де лишь солнце свѣту сіяе
Де лишень сердце хоть одно бѣе,
Зъ ѡттамъ молитва въ небо злѣтае:
О да святится имя Твое!

На кождѣмъ кроцѣ де лишень може
Глянути око Твое святе,
Всѣ най взывають, всещедрый Бсже,
Да прійдетъ, прійдетъ царствье Твое!

Отъ поконѣвка въ кождой годинѣ,
Для всѣхъ незмѣнна, для всѣхъ одна,
На земли, въ пеклѣ, въ небесъ краинѣ
Свята да будетъ воля Твоя!

До Тебе тварь вся руки возносить,
Тиха молитва къ тебѣ несесь,
Каждой хвилѣ свѣтъ весь голосить:
Хлѣбъ нашъ насущный подай намъ днесъ!

Забудь провинны! щиро благаемъ
И долги наша намъ оставляй,
Должникомъ нашимъ якъ Мы прощаемъ,
Такъ въ хвили суда Ты намъ прощай!

Не дай ширитись пеклу мѣжь нами,
Насъ въ покушенье не введи,
Духа скрѣпляй намъ въ борбѣ съ врагами,
Ворожій ударъ самъ сокруши!

И избавляй насъ, Боже, отъ злого,
Отдаляй всяку нещастя тѣнь,
Збери всѣхъ разомъ до трону Твоего,
Прійми молитву нашу — Аминь.

Поважно.

Въ силкой надѣѣ Отче всемі...ра

що польгу нашимъ / слезамъ Ты дашь,

Зъ кождон груди, мо литва щи....ра

пливе до Те...бе, о От...че нашъ!

пливе до Те...бе, о От...че нашъ!

Въ часѣ мясницъ.

Братя и сестры дорогѣ, въ часѣ мясницъ перечитайте собѣ повѣсточку тоту, а може душа ваша ѡтнесе корысть зъ ней.

Въ мѣсточку Н. не було побожнѣйшою дѣвчины надъ сѣмнайцятьлѣтну Мартусю. Була она дочкою дуже бѣдныхъ, но честныхъ родичей, котрѣ знаючи, що дитинѣ своей не могутъ дати маѣтку, старались дати ѣй то, що найважнѣйше, добре, побожне выхованье. И Богъ поблагословивъ ихъ дѣвицею доброю, роботячою, а надъ все побожною, горячо люблячою Бога и хранячою законъ Его. Мартуса була взоромъ и примѣромъ всѣхъ дѣвчатъ; досыть було побачити єю въ церквѣ затоплену въ молитвѣ, а зъ лица єѣ можъ було вычитати цѣлу невинность сердца. Каждой вечернѣ, коли всѣ полишали вже церковь, оставала ся Мартуса, она побожно вдивляла ся въ о́бразъ, умѣщенный въ бѣчнѣмъ престолѣ. Образъ представлявъ Спасителя, упѣдающаго пѣдъ крестомъ. Голову Его стаскавъ вѣнецъ терновый, Кровь плыла зъ найсвятѣйшихъ ранъ, пѣтъ плывъ по святѣмъ Лици, а до того еще лютый жовнѣръ грубымъ шнуромъ бивъ Спасителя свѣта. Широ молила ся тутъ Мартуса, невинне сердце молило о неодну ласку для себе, а може и для

другихъ. Надôйшовъ часъ мясницъ. Мартуся до теперъ не була нѣколи на т. зв. музыцѣ, невинна дѣвчина соромилась навѣтъ на гадку, що нога єѣ малабы вступити въ корчму. Но ôтмовити найщиршôй подрузѣ, Мартуся не мала серця и мусѣла бути ѣй за дружку. Та и хороше було то весѣлье. Дѣвчатъ много, еще бôльше парубкôвъ, краснѣй музыки. Всѣ хвалили красу Мартусѣ, єѣ легкôсть въ танцю, не дивѣ, що бѣднôй дѣвчинѣ закрутило ся въ головѣ.

Другого дня по весѣлю, Мартуся збираючи ся до церкви, довго вдивлялася въ зеркало. Она пытала єго, чи дѣйстно личко ѣй такъ бôле и нѣжне и красне, якъ казали ѣй на весѣлю, а легкôй усмѣхъ на лиці свѣдчивъ о тôмъ, що діяволъ гордості почавъ кидати сѣмя въ то невинне серце.

— Мартусю — казала ѣй по Службѣ божôй Ганька — прійди по вечѣрни до мене, будуть музыки, погуляємо.

И погузяли, нагулялись до волѣ. До пôзної ночі гудѣвъ басъ въ хатѣ Ганьки, дрôбно вытiniла скрипка. Пôзно вернула Мартуся до дому; при роздяганю пригадала собѣ доперва, що дня того не помолилася якъ звичайно передъ образомъ Спасителя. Совѣсть почала грызти дѣвчину, танцѣ выдали ся ѣй чимсь не конче добрымъ.

Е, та то мясниць, чомужь не маю погуляти, коли кождый гуляє?

Отъ того часу не спѣзнавъсь Мартусѣ. Де весѣлье, де забава, де музыка, тамъ певно знайшовбысь ёю. Якимъ дивомъ могло охоронити ся то невинне, кождому и всьому вѣрующе сердце, того не знаю, знаю лишь, що Мартуса не була вже тою, якою була давнѣйше, що вступила вже на ховзку кладку, ведучу, кто знае, чи не до грѣха тяжкого.

* * *

Була се недѣля мясопустна. По вечѣрни мала ся ѡтбути музыка у одной вдовиць, що мешкала на кѣнци мѣсточки. Ледво скѣнчилась вечѣрня, Мартуся передяглась хорошенько и скоро пустилась улицею. Дорога вела коло Церкви, а для скороченя переходило ся таки цвинтаромъ но при самѣ дѣмѣ божій.

Тажь я нынѣ не помолилась передъ Іисусомъ Спасителемъ — подумала Мартуся — хибѣ вступлю, та помолюся хвильку!

Въ церквѣ не було нѣкого. Свѣтло сонѣчне падало на образъ и престолъ, при котрѣмъ прилякла Мартуся.

Но що се сталося? Дѣвчинѣ выдалось мовѣ бы Спаситель живыми глядѣвъ

на ню очима, а въ серцю почувъ ся дивный голвсъ:

Дивись! се я покровавленный, збитый, скатованный, самъ одинъ, нѣкто не памятае на мене и ты забуваешь на мене.

Дивись! пѣтъ тече по лицу моимъ, а ты, мѣсто молитвою отерти его, ты сама прѣешь въ танцю и веселости!

Дивись, око мое сумне и слезою залите, а ты смѣешь ся неразъ зъ шутивыхъ бесѣдъ ажъ до слѣзъ. Глянь, я падаю ѿтъ утомы и тягару креста, ты падаешь ѿтъ утомы въ гуляню и веселости.

Я сумный, ты весела, я самѣтний, ты шукаешь веселости, а прецѣнь я сумую и страдаю за грѣхи твои а ты вступаешь на дорогу грѣха, щобы причинити менѣ болю и страданя. Иди гуляй теперъ!!...

Мартуся глянула еще разъ на образъ. Ахъ то лице, освѣтлене лучемъ заходячого сонця було такъ страдальне! Та кровь свята плыла струями майже.....

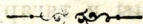
Прости менѣ, прости Господи! зякликала Мартуся и кинулась лицемъ на землю. Прости, шо позабула я на Тебе, та шукала утѣхи тогды, коли Ты страдаешь за грѣхи нашѣ, котрѣ Тебе до креста прибиваютъ!

Гѣркими слезами залита вернула.

Мартуся зъ церкви домѡвъ. Бѡльше не бачивъ ея нѣкто на музыцѣ — каждого дня бодай на хвильку забѣгала до церкви и зливала слезами ступенѣ престола, въ котрѡмъ помѣщенный бувъ образъ Спасителя.

А другіи? веселили ся, гуляли, зневажали, на крестъ прибывали Спасителя грѣшными забавами и нынѣ то само роблять! А ты читателю?

І. Я. Луцкѣ.

Будьте милосердніи, такъ якъ Отецъ Вашъ милосердный есть.

(Дальше)

Полишишь чоловіче весь свѡй маєтокъ на земли, якъ доведесь съ нею розставати ся, и то що дѣтямъ лишишь, для тебе пропаде. Бо то не наше, чого съ собою взяти не можемо. Такъ якъ тебе мати на свѣтъ привела, такъ зложать твое тѣло до земли святой, а за душею не стануть передъ Богомъ нѣ пріятель, нѣ достоинства земскіи, нѣ наибѡльшіи богатства твои. Добріи дѣла

тільки, а особливо дѣла милосердія приведуть твою душу на Судъ Божій.

Прото дай Господеви Богу твоєму изъ твого маєтку милостиню черезъ руки убогихъ, а дѣстанешъ по смерти сълихвою надгороду. Богъ запише, що убогій взявъ ѡтъ тебе, записомъ буде Евангеліє святе, а порукою слово дане ѡтъ Бога. Роздай грошъ, що збувають тобѣ, а за то дѣстанешъ многоцѣнну ласку святу, убогого поратуєшь, а собѣ поможешъ. Не пропаде тобѣ милостиня твоя; „доховаю, каже Богъ, для васъ то, що убогимъ дасьте“. Колисьто Христось, оповѣдаючи о немилосерднѣмъ богачи, що думавъ тільки о тѣмъ, якби то розширити стодолу и шпихлѣръ, сказавъ: Безумне въ ту нѣчь еще зажадаютъ души твоей. Такъ скаже и донынѣшнихъ людей безъ серця: Нынѣ еще могу закликати тебе до себе, а то щось приготувивъ, чіе буде? Чого боишь ся що дня, рахуєшь грошъ, печатаєшь скринѣ? Чижь не лѣпше тобѣ бути щедримъ въ роздаваню, якъ сторожомъ повнымъ журбы? И чижь не булоби для тебе бѣльше чести и користи

якъ звалибѣ тебе батькомъ сирѣтъ, опѣ-
куномъ нещасливыхъ, якъ сторожомъ
мамоны? Покинешь колись тѣ грошѣ, а
що возьмешь до обороны передъ стра-
шнымъ судомъ справедливого Бога? Ди-
ви ся и вода въ керници псуе ся, якъ
довше еѣ не чистять, проте часъ ѿ
часу выливають еѣ бѣльше якъ треба,
щобы була вода солодка и смачна. Такъ
и грошѣ твои, тымъ чистѣйшѣ будутъ,
чимъ частѣйше выдобудешь ихъ и роз-
дашь помѣжъ бѣдныхъ. Мае токъ не твоѣ,
а Божѣй — Богъ давъ — а ты тѣлько
маешь нимъ рядити на часъ твоего жи-
тя, а якъ той Панъ каже, то ты слуга
Его слухати виненъ. Дай же убогимъ,
велить Христосъ. Для всѣхъ земля, а
не тѣлько для богатыхъ; даючи прото
милостиню, не свое даешь а Боже, а ще
тымъ спасти можешь душу свою. Зо-
лото смерть выдре, люде, або допустъ
Божѣй ѿберуть тобѣ — а за малу цѣну
его великѣй довгъ купишь у Бога, ко-
трый обѣцявъ бути милоседрымъ тѣлько
для милоседрыхъ, а звѣстно, що всѣ мы
грѣшнѣ милосердія Божого требуемъ.
Будьте жъ милосернѣ, щобы и Отець не-

бесный надъ нами змилосердивъ ся. Послушайте якъ Богъ за милосердіе платитъ. Була одна невѣста побожна, що повсегда перебувала въ Храмѣ Пресвятой Богородицѣ на молитвахъ. Мала она доньку, котру зневаживъ цѣсаръ Зенонъ съ великою кривдою. Засмучена мати съ сердцемъ повнымъ жалю почала молити ся: „Пресвятая Богородице учини справедливѣсть съ цѣсаремъ Зенономъ за кривду моеѣ доньки“. И коли такъ довго молила ся, являе ся ѣй Пресвятая Дѣва Марія и каже: „Завѣрь менѣ, що хотѣламъ ѳплатити цѣсаревѣ за кривду твою, але рука его не допустила до того“. Бо звѣстно, цѣсаръ Зенонъ бувъ дуже милосерный, а милостинѣ его заступили передъ гнѣвомъ Божиимъ. Прото и мы грѣшнѣ будьмо милосерднѣ!

О. Цегельскій.

Для старыхъ и молодыхъ.

Нѣкто съ тыхъ, що памятають о пеклѣ, не впадуть въ пекло.

Св. І. Златоустый.

Далеко бѣльше погорджае чловѣкъ добротою божою тогды, коли по ѡтпущеню першого грѣха, допускае ся зповѣ того грѣха. Св. Ѳома.

Ничь не есть добрымъ, тѣлько то, що провадитъ до найвысшого добра, нѣ-яка рѣчь не есть зла, тѣлько та, котра насъ ѡтдаляе ѡтъ найвысшого добра.

Св. Василій В.

Щасливѡсть сего свѣта мае правди-ву прикрѡсть, утѣху фалшиву, певный жаль, а непевну роскошь.

Св. Августинъ.

Того ся дуже бою, и то маю за правду, того досвѣдчивъ я довголѣтною практикою, що той николи не мавъ доброй смерти, котрого житье було зле.

Св. Іеронимъ.

Май надѣю на милосердіе Боже по грѣху, а бѡй ся передъ и по грѣху справедливости Ёго.

Св. Григорій.

Ч. 154/орд.

Позваляе ся печатати.

СИЛЬВЕСТЕРЪ,

Митрополитъ.

ПРОСПЕКТЪ.

Чи знаємъ мы исторію нашей Церкви, котра есть найдоросшимъ скарбомъ каждого Русина? Не ма здаєсь народа другого на свѣтѣ, котрого исторія лучилась бы такъ стисло съ исторією его Церкви, якъ має се мѣсце у насъ, Русинѣвъ. Отъ хвилѣ, коли Русь приняла вѣру Христоу, судьба єѣ стала нерозлучно лучитись съ исторією єѣ Церкви, съ каждымъ днемъ звязъ та взмагала ся, съ часомъ прійшло до того, що исторія Церкви нашей стала пѣдставою загальною нашей исторіи; всѣ виднѣйшій хвилѣ исторіи нашей знайшли въ нѣй первѣстну —звычайно и головну причину.

Слижъ такъ есть, то пѣзнанье исторіи Церкви нашей есть безперечно конечнымъ для каждого, кто хоче спѣзнати исторію землѣ, котра го носить, хоче спѣзнати минувшѣсть батькѣвъ и дѣдѣвъ своихъ. Спѣзнати се мусить каждый, бо минувшѣсть народа, то звѣзда провѣдна на дорожѣ теперѣшности, то дорогосказъ для будущности!

Выяснити отже, чимъ есть и чимъ була Церковь наша, выказати святѣсть єѣ и непорочнѣсть, гѣдно ѣтповѣти на зневаги, на ню киданіи, а при тѣмъ розказати єѣ исторію ѣтъ найдавніѣйшихъ до нынѣшнихъ временъ, отсе причина, котра зневолила насъ, щобысьмо приступили до выдання книжки пѣдъ заголовкомъ: Народна Исторія Рускои Цер-

кви. Численнй домаганя ся о се, звертанй ѳтъ кѳлькохъ лѣтъ до насъ, не могли дотеперь бути заспокоєнй зъ огляду на се, що написанье такого дѣла вымaгало довшого часу. Совершивши однакъ дѣло, приступимо небавомъ до его печатаня и олошуемъ пренумерату на дѣло пѳдъ заг.: Народна Исторія Рускои Церкви.

Дѣло се, обѳймаюче кѳльканайцять аркушѳвъ друку, написане ясно, зрозумѣло, повинно знайти мѣсце въ кождѳй хатѣ. Старый и молодой буде мавъ случайнѳсть научитись исторіи Церкви нашої, оцѣнити єю и черезъ то научитись любити єще бѳльше тоту Церковь, котрой єсть сыномъ. Народна Исторія Рускои Церкви печататись буде лишень въ точно означєнѳмъ числѣ примѣрникѳвъ, и про те просимо всѣхъ, котрй не схочуть опустити случаю набутя такъ важного дѣла, щобы поспѣшили съ складаньемъ пренумераты на: Народну Историю Рускои Церкви.

Цѣна одного примѣрника, въ прехорошѳй оправѣ, съ золочеными берегами и вытисками вразѣ съ пересылкою поштовою лишъ 1 зл. 30 кр. — Предплату на „Народну Историю Церкви рускои Церкви“ надсылати треба пѳдъ адресою: Редакція Посланника въ Тернополи.

ПОСЛАНИЕ

одного человека - человека, который
выходит 1 и 16, который
предлагает на 3 и 3, на 3 и 3
по 1 и 3, на 3 и 3, на 3 и 3

на 3 и 3, на 3 и 3, на 3 и 3

КНИЖКА МНОГО

содержит много
много, много, много

Описание

всего, что есть
всего, что есть, всего, что есть

Народная

ПЕЧАТЬ

всего, что есть
всего, что есть, всего, что есть

Библиотечка

содержит много
много, много, много

Всё книги

содержит много
много, много, много

ПОСЛАННИКЪ

одинокѣ церковно-народна часопись,
выходить 1. и 16. каждого мѣсяця.

Предплата на рокъ 2 зл., на пѣтъ
року 1 зл., на кварталъ 50 цт.

КА ЕНДАРЬ „ПОСЛАННИКА“ 35 кр.

КНИЖОЧКИ МИССІЙНІ

съ хорошими образками, выходятъ
точно каждого мѣсяця.

О наслѣдованію І. Христа

въкопомне дѣло Томи съ Кемпісь, на
звычайномъ папери 50 кр., на велино-
вомъ 70 кр. (безъ оправы).

Народна исторія

РУССКОЙ ЦЕРКВИ

выйде въ роцѣ 1894. Предплата 1 зл.
30 кр. съ оправою и оплаченою посыл-
кою. Печататись буде тѣлько для пред-
платившихъ на передъ. — Просимо по-
скорити съ предплатою.

Библіотека Посланника

мѣститъ образки драматичнѣ для сель-
скихъ театровъ, число 1 и 2 по 20 кр.

Всѣ книги церковнѣ

просимо замовляти тѣлько черезъ Ре-
дакцію Посланника, Лапшинъ, Бережаны.

КНИЖОЧКА МИССИЙНА

Выходитъ каждого мѣсяца.

Издатель Свящ. Л. Джулынскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ почта Бережаны.

ТЕРНОПѢЛЬ
Зъ печатнѣ С. Коссовскаго.
1894.

Отъ хаты до хаты. Зъ рукъ до рукъ.

John C. Burt

4481

А Н Р О Ж И Н Н Я

ВЫДАНЪЕ ПОСЛѢДОВАТЕЛЬНО

Редактор: Л. Д. Давыдов

1884
 34. Уставъ С. Кассовскаго
 ТЕРМОСТАТЪ

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

КНИЖОЧКА МИССИЙНА.

Число трете

РѢКЪ ИЗДАНІЯ ТРЕТІЙ.

„Книжочки миссійнѣ“, выходятъ каждого мѣ-
сяця и коштуютъ рѣчно: по 10 що мѣсяця: 3 зл.
60 кр.; по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокѣ
числа по 3 кр. Менше якъ 5 не выдѣтае ся.

ИЗДАТЕЛЬ: СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНСКИЙ
Редакторъ
„Посланника“ и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Ланшинѣ, почта Бережаны.

ТЕРНОПѢЛЬ

Зъ печатнѣ С. Коссовского.

1894.

Св. Іоаннъ Златоустый.

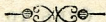
Царю Небесный.*)

Царю небесный, Боже могучій,
Ты утѣшитель, духъ правды Ты,
Иже вездѣсый и всевѣдучій,
Твои ласки намъ низпосли!

Царю небесный, скарбе ласкъ многихъ,
Дателю жизни на насъ згадай,
Прійди, всели ся въ сердцахъ убогихъ,
Ласки твои здрѣй намъ подай.

Царю небесный, отъ всякой скверни
Ты очисти насъ, — око Твое
Нехай намъ небо знову приверне,
И души наша Блаже спаси.

І. Я. Луцкѣ.

О СВѢТЛѢ.

На престолѣ якъ тоже передъ обра-
зами стоячими въ иконостасѣ и въ цѣ-
лѣй церквѣ пѣдчасъ богослуженій звы-

*) Композиторѣвъ нашихъ просимо о ла-
скаве надѣсланье намъ нѣтъ до той пѣсни.
Найкрасша зъ нихъ буде умѣщена.

чайно запалляемо свѣчки. На видъ того не одинъ поставитъ собѣ вопросъ, що має означати тое освѣщенє церкви, коли бѣльша часть богослуженій совершаєся въ день? Оть найдавнѣйшихъ часѣвъ всѣ службы Божіи всегда совершалися при свѣтлѣ. И такъ уже Мойсеови було Богомъ приказано устроити свѣтильникъ въ первѣмъ храмѣ Божѣмъ, котрый называвъся скинією свидѣнія¹⁾ Оть того часу стали всегда уживати свѣтла такъ, що смѣло можь сказати, що свѣтло сталося одною конечною принадлежностью богослуженія. Свѣтло тое выра-

1) Мѣстце, де Израильтяне мали собирати ся на всепѣльнѣ молитвы и жертвы, була скинія свидѣнія. Самъ Богъ приказавъ Мойсеови, якъ має ю построиити и урядити. Скинія свидѣнія бувъ то наметъ, зъ верха кожами покритый и дѣливъся на двѣ части: 1) Святая, где священники шо дня входили и приносили жертвы; тутъ находивъся жертвенникъ, трапеза предложенія т. е. стѣлъ золотомъ крытый для приносѣвъ и золотый семираменный свѣтильникъ, на котрѣмъ шо дня горѣвъ свѣей. 2) Святая святыхъ ѡтдѣлена ѡтъ Святой золотою занавѣсою. Тутъ находивъся кѣвотъ завѣта т. е. скринка деревляна, въ котрѣй находилися двѣ ка-

жало побожнѣсть и любовь къ Богу якъ такожь духовне торжество и радѣсть. И въ церквѣ христіаньскѣй ѣтъ самого початку уживано свѣтла при кождѣмъ богослуженію. Но вѣгда зъ одной стороны заходила конечнѣсть, бо хрисіане гониміи поганами сходили ся на богослуженія въ мѣстца скрытіи и самотніи, въ пещери и пѣдземніи льохи; до того богослуженія совершали ся частѣйше ночью такъ, що безъ свѣтла не могли ся обѣйти. Кромѣ того зъ другой стороны, що важнѣйше, освѣщеніе мало духовне значеніе, означало бо Бога, яко жерело всякого свѣтла, І. Христа, котрый яко солнце правды на свѣтѣ явивъ ся; означало свѣтло нашей вѣры, надѣи и любви, за помочію котрыхъ мы можемъ

меннѣи таблицѣ съ 10 заповѣдями Божиими, палица Аронова, книга закона Моисеевого и золотая чаша съ манною. До святаго святыхъ мѣстъ входить только первосвященникъ и то разъ до року въ день примиренія, котрый бувъ установленъ на памятку покаянія и примиренія Израильтянъ съ Богомъ, котораго они тяжко образили на пустынѣ Синайскѣй, коли выляли золотое теля и ему поклонялись.

увольнити ся ѿть тьмы духовной. Коли въ Церквѣ Христовѣй устали гоненія а наставъ спокѣй, не тѣлько, що не перестали уживати свѣтла, але противно свѣтло прійшло въ таке уживанье, що безъ него жадне богослуженье, жадне дѣйствіе не совершало ся, подѣбно якъ и днесъ не совершае ся. И такъ свѣчки запаляло ся при купели крещаемого якъ при ложу умирающого; свѣчки дае ся до рукъ, коли удѣляе ся Тайна супружества якъ тоже тымъ, котрі суть при таинствѣ елеосвященія; при свѣтлѣ совершають ся водосвятія и всяке частне богослуженье. А все то длятого, чтобы выразити наше духовне торжество и радѣсть, якъ такожь, чтобы собѣ прилагодити тое чудне свѣтло, котрымъ наслаждаются ся въ небѣ святіи, а котре походить ѿть самого Господа Бога „Отца свѣтовъ“. Свѣтломъ означае церковь тоже менше або бѣльше духовне Торжество. И такъ въ будніи дни освѣщенье буває мало где-негде, тѣлько бликае свѣточко або лампка на знакъ, що въ будніи дни всѣ майже молитвы пригадують намъ покаянїе, скруху и жалъ за грѣхи.

Въ дни праздничнѣй якъ на пр. въ недѣли, коли пригудуемъ собѣ побѣду І. Христа надъ діаволомъ и смертію або коли прославляемъ святыхъ, котрѣ праведнымъ житиемъ угодили Богу, церковь высказуе свое торжество бѣльшимъ свѣтломъ, бо втогда запаляютъ ся много свѣчники. Въ наибѣльшій изъ всѣхъ праздныковъ Христіаньскихъ т. е. въ Свѣтлое Воскресеніе Христово не тѣлько освѣчуе ся цѣла церковь, але и всѣ вѣрніе держать въ рукахъ запаленіе свѣчки. Тымъ свѣтломъ выражае церковь тое чудне свѣтло, котре возсіяло зъ гробу Господного на цѣлый свѣтъ и котре все освѣтило и оживило. Въ недѣлю цвѣтну пѣдчасъ утрени стоять люди съ лозами и свѣчками представляючи торжественный царскій входъ І. Христа въ Іерусалимъ. Въ велику субботу звають свѣчки передъ плащаницею на знакъ, що має наступити свѣтле Воскресеніе Христово. Такъ само и умершихъ ѡтпроваджують съ свѣтломъ на знакъ що душа умершого перейшла зъ тмы грѣховной до свѣчнаго свѣтла такъ, якъ смерть есть тѣлько переходомъ зъ зем-

ского житя до вѣчнаго царства, де єсть безконечна радость и веселіе. Передъ Найсвятѣйшою Тайною Евхаристіи горить неустанно лямпка подѣбно якъ въ старѣмъ завѣтѣ горѣвъ неустанно св. огонь передъ аркою примиреня, на знакъ нашего почтенія къ І. Христу, котрый на престолѣ подъ выдами хлѣба и вина всегда неребуае. Пѣсля духа законѣвъ церковныхъ, свѣчки повинні бути восковѣ а въ лямнахъ повинна горѣти правдива олива¹⁾ зъ оливного дерева. Церковь употребляє длятого восковѣ свѣчки понеже вѣскъ єсть найчистѣйшою зъ всѣхъ матерій пальныхъ; черезъ то хоче Церковь выразити, щобы каждый вѣрный усмирявъ въ собѣ тѣлесні пристрасти и мавъ чисту совѣсть, если хоче бути участникомъ св. таинствъ совершающихъ ся на престолѣ, якъ такожь щобы мѣгъ найти въ нихъ духовне покрѣпленье.

Єсть такожь побожный звычай межи христіянами запалювати свѣчки пе-

¹⁾ Въ книгахъ церковныхъ воспоминае ся о маслѣ. Подъ масломъ не розумѣе ся звычайне масло зъ молока, але масло деревяне т. е. олива.

редъ образами Спасителя, Преч. Дѣвы Маріи и иныхъ святыхъ. Щожь тутъ означае горѣюча свѣчка? Ото она есть символомъ т. е. видимымъ знакомъ нашої побожности и любви, якою горить душа наша для того святого, передъ котораго образомъ ставимо свѣчку. Отже тутъ свѣчка выражае нашѣ внутреннѣ чувства и если бы кто поставивъ свѣчку а не мавъ набожности и любви, то втогда свѣчка тая не має жадного значеня. А на нещастье тоє у насъ досыть часто а часто случае ся. Той або другій запалить въ дома або принесе до церкви свѣчку передъ образъ одного, або другого святого, котораго житя цѣлкомъ не знае, або що еще сумнѣйше котораго не любить — отъ такъ для ока людскаго, або для звычаю! Чи думаете, що така жертва буде пріятна? Чи можете вы того почитити и любити, котораго не знаете? Чижь думаете, що поставивши свѣчку передъ образомъ одного або другого святого разъ або кѣлька разѣвъ до року вы уже достаточно почитили того або другого святого? Длятого не дивуйте ся, если ваша молитва и просьба не буде

выслухана и не має успѣху! Добре бы такожь було, слибы кождый христіанинъ почтивъ день своего ангела ¹⁾ тымъ щобы запаливъ свѣчки передъ образомъ своего ангела т. е. того святого, которо имя носить. А еще лучше булобы щобы кождый знавъ житье своего ангела, бо тѣлько втогда буде мѡгъ достойно почти-ти своего ангела, бо тѣлько втогда буде ему той святой покровителемъ, другомъ и ходатаемъ передъ Господомъ Богомъ.

¹⁾ Кождый христіанинъ получаетъ при крещенію имя якого нибудь святого. Такъ поручае ся ѡнъ молитвамъ и опѣцѣ того святого на цѣле житье. Ѳтъ того часу святой той, которо ѡнъ имя носить, стае ся для него покровителемъ и ходатаемъ передъ Господомъ Богомъ, стае ся его другимъ ангеломъ-хранителемъ. Зъ ѡтси той святой называе ся въ загалѣ ангеломъ, а день ангела значить тѣлько, що день памяти того святого.

Житѣе св. Іоанна Златоустого.

Великій сей угодникъ божій родивъ ся ококо року 345, въ Антіохіи Сирійскій, зъ богатыхъ но поганьскихъ родичей, котрі опѣсля доперва стали христіянами. Въ дѣтскихъ лѣтахъ майже принявъ св. Іоанъ крещеніе зъ рукъ Мелетія, епископа Антіохійского. Образованье свое совершивъ онъ въ Аѳонахъ, де учителями его були славні на сей часъ погане-учитель: Лібаній и филозофъ Андрогатій. Повернувши до Антіохіи, ставъ онъ адвокатомъ, защитникомъ всѣхъ утисненихъ, а краснорѣчивость его стала лунати такъ широко, що молодому Іоаннови предвѣщали найвысшій уряды и почести въ державѣ. Но иншими мавъ онъ пойти стежками. Наразъ кинувши житѣе свѣтове, спѣшитъ молодой Іоаннъ въ пустыню, тутъ веде житѣе пустыножителя вразъ съ св. Василиємъ, великимъ опѣсля патріархомъ и основателемъ житя нонашеского. Поставлений архіепископомъ Єрусалимскимъ Зинономъ въ четци, по трехъ лѣтахъ ѿ той хвилѣ, а по смерти матери своей,

вступає св. Іоанъ въ монастирь на горѣ Касія коло Антіохіи. Тутъ то повстають першій зъ тыхъ книгъ, якій до теперъ издивляють свѣтъ весь зъ одной стороны глибокостію остроумія и поглядѣвъ, зъ другой стороны методичною своєю краснорѣчивостію, котра порываючи даже противникѣвъ св. вѣры, захоочує ихъ до дальшого заглиблюваня ся въ книгахъ тыхъ, а остаточно до цѣлковитого прозрѣнія и пѣзнапя безконечнои правды. До побуту въ тѣмъ монастирѣ ѡтносять ся слова: „Истинно слуга Божій єсть Іоаннъ и Духъ святий жие въ немъ“, выреченіи монахами монастиря на видъ стѣлько чудесъ, якими Богъ прославивъ молодого еще постника. Два роки опѣсля перебувши въ пустини, вертає св. Іоаннъ до Антіохіи, де яко діаконъ (381. р.) а потѣмъ яко священникъ (386.) и проповѣдникъ соборнои церкви потягає всѣхъ до себе своєю краснорѣчивостію и зъ ѡтки року 397. силомѣць майже пѣрваный и до Царгороду приведеный, засѣдає на престолѣ патріяршѣмъ.

Въ Царгородѣ заставъ св. Іоаннъ велике зѣпсутье, особливо на дворѣ цѣ-

сарекѡмъ, тожь яко добрый пастырь ставъ накликувати до покуты. Цариця Евдоксія, женьщина найгѡршихъ обычаѣвъ, не могучи знести голосу св. Іоанна, въ котрѡмъ читала цѣлу гидь свого злого жигя, стає по сторонѣ аріянъ, ѡтступникѡвъ правдивои вѣры, противъ котрыхъ св. Іоаннъ выступавъ неустрашимо и для котрыхъ св. апостолъ бувъ бичемъ божимъ. Она лучить ся съ частію запроданого аріянамъ духовенства и стає до борбы съ святымъ патріярхоу, въ котрого оборонѣ стає знову народъ Царгородскій. Зложеный зъ патріяршого престола, иде святой мученикъ на прогнанье, но коли небо страшнымъ земле-трясеньемъ объявило гнѣвъ свѡй, сама цариця, каючись свого злочинства, а може и въ надѣѣ що наляканный вигнаньемъ св. Іоаннъ умовкне въ ревности своей; прикликує назадъ святого проповѣдника. Но зновъ ошиблась. Съ бѡльшою бо ревностію, съ бѡльшимъ усиленемъ, выступивъ св. Іоанъ знову, и могучимъ словомъ ставъ напминати до покути и поправы жигя. И зновъ діаволь прокенувъ ся въ Евдоксію, знову свя-

тый Іоаннъ кидае престолъ патріаршій, и иде на прогнанье до Кукизъ, до Арменіи. Страшный огонь того самого дня знищивъ церковь патріаршу и палату царску, весь народъ зворушивъ ся и чути було лишь одно: „Лѣпше щобы уга-сло сонце, якъ замовкнути мали уста Іоанновѣ“. И тутъ починае съ доперва правдива страсть святого Іоанна. Середъ найтяжшихъ страданій, якихъ не щадили ему каты и сторонники Евдоксіи и аріянъ, не устае ѡнъ въ дѣлѣ апостольства, ширить слово Боже — пише многочисленнѣ листы и посланія, толпы народа йдуть сотки миль, горнуть ся до святи-теля и честь для него, несучись по цѣлѣй Арменіи и Перзій ѡтбилась знову ажъ въ Царгородъ. Розяренѣ тымъ воро-ги повстали противъ святого съ еще бѣльшою завлостію; всесильна цариця боялась его всегда, хоть ѡтдаленого сот-ки миль, и дальше велѣла заслати свя-того мученика, ажъ на береги чорного моря, въ Питіунтъ. Зимою, слабый, без-сильный, босыми ногами и съ головою голою, пѣшки, гоненый безсовѣстными мучителями, пустивъ ся св. Іоаннъ въ

дорогу, но не судилось Ему дойти ей
цѣли. Въ команахъ въ церквѣ св. Васи-
лиса, въ самъ день Честного Креста по-
ѣтелужаню св. Литургіи скѣнчався апо-
столь, померъ наибѣльшій противникъ
поганьской ереси, неутомимый защитникъ
божого слова. Въ трийцять лѣтъ допер-
ва, перевезено его тѣло въ Царгородъ,
а опѣсля въ Римъ, де спочивае оно въ
церквѣ св. апостола Петра.

Письма его, такъ зовиміи омилиіи,
толкованія дальше посланій святого апо-
стола Павла остались до нынѣ; се спад-
щина, якои свѣтъ рѣвнои не має, се
скарбница мудрости небеснои, понятна
однакъ всѣмъ, бо прибрана въ наипри-
ступнѣйшу, хотяи наивзнеслѣйшу форму.
Рѣвного проповѣдника святому Іоаннови
не мавъ свѣтъ, не має и мати не буде,
а наисвятѣйшою памятою по нѣмъ —
то свята літургія, яку каждого дня,
крѣмъ 10-хъ разѣвъ въ роцѣ, превозно-
сятъ священники по цѣлѣмъ востоцѣ, и
котра носить имя св. Іоанна Злато-
устого.

ЗЛЫЙ ЗВЫЧАЙ.

Часто трафляе ся бачити, именно нѣдчасъ великодной сповѣди, наколи бѣльше людей окружить сповѣдальницу, що ждучи на святу сповѣдь занимають ся розмовою вѣпѣльною, шепчуть мѣжь собою, и такъ ждуть своєї черги. Все то може дуже сумно свѣдчити о тыхъ, котрі въ той спосѣбъ лагодять ся до святой сповѣди, бо свѣдчити о великій недбалости, съ якою приступаютъ они до такъ важной тайны. И справдѣ, наколи прійде тобѣ стати передъ судомъ и боронити себе за якусь малу дрѣбницю, ты чоловѣче радишь ся не то всѣхъ суесвѣдѣвъ, але платишь добрі грошѣ адвокатамъ, кожде ихъ слово записуешь собѣ въ головѣ, повтараешь на порозѣ суду, о нихъ лишъ думаешь, наколи еще не станешь передъ судомъ людскимъ.

Тутка инакше, ты маешь стати передъ судомъ Бога, не за марницю здашь справу, а за рѣчи дуже, дуже важні, бо грѣхъ кождый тяжкій то не марниця, то зневага найвысшого Бога, то злочинство за котре навѣтъ и озна-

чити не можна высоты кары. И въ хвилѣ, коли маешь стати передъ тымъ судомъ и тамъ жебрати, молити, благати и то съ жалемъ пѣдданымъ а правды-вымъ, тогдѣ то ты найспокоѣнѣйше можешь розмавляти, а неразъ и при сповѣдальницѣ еще грѣшишь обмовою. Чижь не ясне се и зрозумѣло, що до сповѣди приступаешь ты въ такѣмъ случаю безъ пригото-ваня, що легковажишь собѣ свя-тѣсть самой тайны, що сердце твое дале-ке ѣтъ жалю и постановленя поправы. Бо слибъ мавъ ты жаль, на тогдѣ певно на хвилю передъ самою сповѣдею, подумавъ бы ты о сумнѣмъ состоянїю сердца твоего грѣхомъ покрытого, о великости зневагъ твоихъ, подумавъ бысь о тѣмъ, що лышь невысказане милосер-діе Боже дае тобѣ сю ласку, що можешь еще достунити ѣтпущеня грѣхѣвъ, що можешь надѣятись, що повернешь до ласки освящающей, до гѣдности сына божого.

Описуе намъ святе Євангелїе, що нещасный оденъ слабый, котрого уздо-ровивъ Іисусъ, 38 лѣтъ ждавъ при са-джавцѣ Вїнесайдскѣй на порушенье воды,

и певно широко сердечно желавъ онъ собѣ достуцити щастя того, певно цѣлый той часъ моливъ ся Богу, бо иначе Іисусъ, котрый читаетъ въ сердцахъ нашихъ, не бувъ бы зробивъ его гѣднымъ блаженства того. А пречистъ ласка якои онъ мавъ дознати, уздоровленіе тѣла, нѣчимъ була въ порѣвнаню до той ласки, яку ты хочешъ дознати въ св. сповѣди, т. е. уздоровленія душѣ! Дежь твоя терпеливѣсть въ такъ важной хвилѣ? Онъ ждавъ лѣтъ 38, ты хвилѣ пождати не можешъ спокѣйно, не хочешъ въ послѣдній хвилѣ приготувити сердца свого, якъжь буде твоя сповѣдь?

Подумай о томъ.

Б. Г.

Богородице Дѣво.

О Мати божя, тѣшь ся Маріе,

Радуй ся, радуй неба дѣліе!

Совцемъ прибрана, вкрыта дугою

Маріе чиста, Господь съ Тобою!

Благословенный плодъ чрева твоего;

Ты Неньковъ Снаса, Бога самого!

Для насъ спасеніе въ Тебѣ ся крые,

О тѣшь ся, радуй, тѣшь ся Маріе!

І. Я. Луцкѣ.

В. Матюкѣ,

Спокойно.

Сопр.
Альтъ

P О Бо-го...ро-ди-це Дѣ-во Ма-ри-е

Басъ

ра-дуй-ся ра-дуй не-ва-ла-ль...е; Сон-цемъ при-

бра-на вкрит-а ду-го-ю, Мари-е чи-ста Гос-подь
съ То-

бо-ю, Мари-е чи-ста Гос-подь съ То-бо-ю.

ДОВЖНОСТИ СЕЛЯНИНА.

(Пише о. К. Селецкій)

ЄСЬ СЫНОМЪ АБО ДОНЬКОЮ?

1. Тямъ собѣ, и нехай тобѣ завсѣгда стоить передъ очима ся четверта заповѣдь: Чти отца твоего и матѣрь твою! съ котрою благословенство Боже есть сполучене. Горе дитинѣ, котра сей святой законъ зневажить! Проклятый най буде той, мовить письмо святе, котрый не почитае отца своего и матери своей!

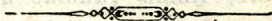
2. Шануй и люби родичѣвъ зъ цѣлого сердца, бо по Бозѣ доуженъ ты имъ житѣе и воспытанье. Не лишъ люби добрыхъ, але и злыхъ родичѣвъ; не люби ихъ лихословій, злодѣйства, пиянства и т. д., лишъ люби ихъ и почитай яко родичѣвъ. Маєшь лукавого батька, лихую матѣрь, то они передъ Богомъ ѡтповѣдати будуть за себе, лишъ ты за для того не будь лукавымъ сыномъ, лихою донькою, бо ты ѡтповѣшь такожь за себе. Кождому пѣсля дѣлъ его справедливѣсть вымѣрена буде.

3. Родичамъ во всѣмъ повинуй ся, не зъ примусу, лишь доброохотно, не ѳбуркуючи, лишь радо слушаючи ихъ. Що здѣлати мусишь, дѣлай такъ, чтобы тобѣ зъ ѳтти выйшла заслуга, лишь не кара. Сынове, каже св. Апостоль Павло, будьте послушнѣ родичамъ вашимъ во всѣмъ, якоже се угодне Господу.

4. Поступай съ ними все по ширости, стережи ся обманьства, ложи и крутарства. Здѣлавъ ты що злого, то не тай ся съ тымъ: радше, чтобы тебе родичѣ укарали, якъ чтобы тебе Богъ за ложь покаравъ! Коли же васъ родичѣ несправедливо полають, або покарають, то зносѣть тое смиренно и въ мовчаню. Сохрани Господи, чтобысьте не-то пѳмсту и ненависть, лишь такожь и нехѳтъ до родичѳвъ въ серцю своимъ живили. Будьте завсѣгды готовѣ простити, и гнѣву у васъ най не буде. Послухай що говоритъ Господь черезъ уста пророка: „Око ругающе ся отцу и досаждающее старости матери, да исторгнутъ е вранове отъ дебрѣя, и да снѣдятъ е птенцы орлы!“

Колиже родичѣ суть недужѣ, до-

глядайте ихъ, трудѣть ся для нихъ охотно и съ любовію, щобы зъ вашои причины иѣколи нѣ то батько нѣ матѣрь передъ Господомъ Богомъ гѣрко не плакали! — Колиже батько або матѣрь вже не въ силѣ працювати, потрудѣть вы ся для нихъ, вже бо они досыть для васъ потрудили ся. А кто не шануе отца и матери, кто совершае сей злочинъ, що ихъ на старій лѣта съ торбою перевѣшеною черезъ плечѣ зъ власной ихъ хаты выганняе, той на старѣсть изгнанный ѣтъ дѣтей своихъ съ торбою на плечахъ буде волочити ся по свѣтѣ, а Господь Богъ прожене го ѣтъ лица своего. Моли ся и проси Господа Бога, щобы продолживъ вѣку тымъ, що тобѣ житье дали.

Христось пѣдъ крестомъ упадающій.

Глянь на Іисуса, ось передъ тобою,
Той, що словомъ „стань ся“, свѣтъ зъ нѣ-
[чого звѣвъ,
Мовъ робакъ земный здоптанный ногою,
Припавъ на землю, пѣдъ крестомъ умлѣвъ.

Глянь на Ісуса, глянь на крестъ, на раны,
 Глянь на кровь свѣжу, що льєсь по землі,
 И грѣши дальше, нехай явнымъ стане,
 Що Ёго катомъ, не другій — а ты!

О! кай ся, кай ся, якъ въ страстей годинѣ,
 Упавъ Спаситель въ болю такъ тяжкѣмъ,
 Такъ пѣдъ крестъ духомъ припадъ и ты
 [нынѣ,

Шукай прощєня, шукай ласки въ нѣмъ!

І. Я. Луцкѣ.

Публична покута.

Було то року 390. На приказъ цѣсаря Теодозія, розгнѣваного за якусь незначну провину Солунянъ, убито въ Солуню 7 тысячей людей, винныхъ и невинныхъ. Тогдашній Єпископъ медіолянскій, св. Амврозій, довѣдавши ся о тѣмъ нелюдскѣмъ поступку цѣсаря Теодозія, представивъ ему великѣсть єго провины и завѣзавъ до публичной покуты. Коли цѣсарь, не зважаючи на тое упѣмненье Єпископа, хотѣвъ слѣдуючої недѣлѣ, окруженный многими дворянами, вѣйти до

церкви на богослуженье, — въ часѣ ко-
 трого мавъ принять св. причастіе — св.
 Амврозій станувши въ дверехъ церков-
 ныхъ, не давъ ему переступить порога
 церкви. Зачудовавъ ся цѣсарь, но св.
 Амврозій ѡтозвавъ ся до него: „Виджу,
 о цѣсарю, що ты не хочешь узнати тво-
 єй тяжкой вины, навѣтъ теперь, коли
 остигъ огонь твоего гнѣва. Якъ можешь
 важити ся съ обтяженнымъ сумлѣньемъ
 ступати по тѣй посвяченѣй земли? Якъ
 мѡгъ бысь отворити уста до питя Крови
 Агнца божого, ты, противъ котрому такъ
 много крови невинно пролитой кличе
 о помсту до неба? Иди ѡтси, щобы то є,
 що душу спасти повинно, не послужило
 тобѣ къ вѣчному осужденю, писано бо
 єсть: „кто бы ѣвъ хлѣбъ сей або
 пивъ чашу Господню недостойно,
 судъ собѣ ѣтъ и пье“. Трафили тѣ сло-
 ва до серця цѣсаря, ѡнъ покѡрно и
 охотно пѡддався публичнѣй поку-
 тѣ, на взѡръ иншихъ каянникѡвъ а сво-
 ихъ пѡдданныхъ. Черезъ 8 мѣсяцей бувъ
 ему взбороненый вступъ до церкви, а
 коли ему св. Амврозій въ день Рожде-

ства Христового по разъ першій позволивъ зновъ прійти до дому Божого, великій той каянникъ въ притомности всего тамъ зібраного а глубоко тронутаго народа, упавъ на колѣна, лежавъ крестомъ и повтарявъ съ глубокимъ жалемъ и сокрушеньемъ слова каючого ся царя Давида: „Прилпе земли душа моя, живи мя по словеси твоему“. Такъ каявъ ся великій той цѣсарь; ѡнъ не боявъ ся суда злобныхъ людей, ѡнъ не встыдавъ ся свого народа, шукаючи примиреня съ Богомъ.

І. Б.

ДОБРА РАДА.

Минули мясницѣ, наставъ часъ св. посту, часъ приготавлиючій насъ до розважання страстей Господа нашего, Ісуса Христа, а опѣсля до великого празника Ёго воскресенія. Гадаю читателю мѡй дорогій, що и ты схочешъ приготувитись до гѡднои участи въ празнику тѡмъ, а не будешъ однимъ зъ тыхъ лю-

дей, котрі свята понимаютъ лишь въ той способъ, що старають ся якъ найбільше вдоволити пристрастямъ обжирства и піяньства. По тобѣ читателю надѣятись мушу приготування иншого, бо чейжежъ понимаєшь ты цѣле значѣнье и цѣлу вагу такъ памятки страстей, якъ и воскресенія Христового. Прецѣнь конечно сострадати мусить той, кто хоче воскреснути съ Іисусомъ, кто хоче приоблечи ся въ другого чоловіка, кто хоче очиститись зъ блудѣвъ и хибъ, кто хоче вступити на высшу ступѣнь совершенства христіаньского. Тожъ прийми читателю ѡтъ мене раду одну; въ постѣ тѣмъ: розважай поодинокіи мѣсяця страстей Христа Спаєителя нашего. Въ хатѣ твоей чей найде ся крестъ, або образъ представляючій розпятого Спасителя, представъ собѣ духомъ, що стоишь ты пѣдъ крестомъ тымъ тогдѣ, наколи Спаситель висѣвъ на нѣмъ, т. є. на Голгоетѣ. Придивись добре ранамъ Ёго, придивись, якъ посинѣло тѣло цѣле ѡтъ побоѣвъ, якъ вѣнецъ терновый стискає Ёго голову, якъ острый гакъ ранить и до дерева пробиває св. Руки и Ноги. Вдиви ся до-

бре въ образъ сей и задай собѣ ось се
 пытанье: Кто есть той, кого бачу на
 образѣ тѣмъ? Се Богъ, котрый мене со-
 творивъ, котрый давъ менѣ житье и
 утримуе мене при житю тѣмъ, котрый
 кормить мене, дае силы до працѣ, по-
 тѣшае въ нещастю, то Богъ, котрый
 давъ менѣ душу и назначивъ колись
 до вѣчнаго щастя. Колись маю засѣсти
 по надъ звѣздами небесными, цѣлу вѣч-
 нѣсть дѣлти щастье нечуване, невидане,
 окомъ, ухомъ, розумомъ непонятне. А
 за когожь страдае той Богъ? За мене,
 за мои провины, за грѣхи мои, ктожь я, а
 ктожь онъ. Яка страшна дѣлти насъ рѣж-
 ниця! Онъ на крестѣ ранами покры-
 тый и я! Якъ корыстаю зъ всего того,
 що Онъ зробивъ для мене? Онъ давъ
 менѣ житье, а я, мѣсто житье то посвя-
 тити чеснотѣ, я посвятивъ житье се зло-
 бѣ и службѣ пекла, всѣхъ властей душѣ
 и тѣла уживъ я на зло, на грѣхъ и зне-
 вагу, я ставъ ся невдячнымъ и то такъ
 дуже! И тутъ пригадай собѣ житье цѣ-
 ле, рѣкъ за рокомъ, о скѣлько память
 засягне, вже дитиною и то и се робивъ
 я, що грѣхомъ було, и въ молодечѣмъ

и мужескѣмъ и старечѣмъ вѣцѣ грѣшу
я и причиняю мѣрки свои. Спогадай на
всѣ свои сповѣди, коли сповѣдникъ ставъ
научати, неразъ може зробило ся тобѣ
такъ лачно на серцю и ты сказавъ собѣ:
нѣ, бѣльше не буде того, бѣльше не по-
важусь на сю, або иншу злобу, а пре-
цѣнь.....

И за кождымъ разомъ глянь на
Спасителя твого. Подумай якъ тяжкѣ
мусѣли бути Ёго муки и страсти, якій
бѣль переймавъ всѣ суставы Тѣла? Чи
перенѣсь бы ты той бѣль? И за кого се
все? за мене...

А прецѣнь тебе сердце болить, якъ
кто поважить ся ударити вже не дити-
ну, а коня, а пса твого. А се такъ по-
кровавлений, обпльований, слѣзми зали-
тый Богъ твоѣй, царь, володѣтель, прия-
тель, отецъ?...

Тутъ здаєсь само сердце скаже то-
бѣ бѣльше. Я додамъ лишъ то, що вели-
кѣ були страсти Спасителя, но еще бѣль-
ше милосердіє. Не хоче ѡнъ смерти грѣ-
шника, но хоче, щобы той каявъ ся и
живъ. И о тѣмъ подумай! Скорыстай зъ
доброи рады читателю, о скѣлько мо-

жешь найчастѣйше, по́ди за нею передъ св. сповѣдею, а може тихою колись молитвою вспомянешь того, кто подавъ тобѣ сесю раду.

Л.

Для старыхъ и молодыхъ.

Якъ маемо жалувати при сповѣди за грѣхи нашѣ?

Маемо жалувати якъ мытарь, который бючи ся въ груди и плачучи моливъ ся: „Боже милостивъ буди мнѣ грѣшному!“ — Якъ царь Давидъ, который съ сокрушеніемъ сердца кликавъ: „Согрѣшихъ ко Господу“. — Якъ сокрушенный розбѣйникъ, который зъ глубины душѣ моливъ І. Христа: „Помяни мя Господи, егда прійдеши въ царствіи своемъ.“ — Якъ сокрушенный блудный сынъ, который съ щирымъ жалемъ за свои провинны сказавъ до своего обиженного отца: „Отче, согрѣшихъ на небо и предъ тобою и уже нѣсмъ достоинъ нареши ся

сынъ твоѣй!“ Якъ св. Петръ, котрый ѡт-
рѣкъ ся Сына Божого, а потому: „пла-
ка ся горко...“ — Якъ Марія Магдалина,
котра цѣлый вѣкъ оплакувала грѣхи
своѣй молодости.

Богъ нѣчого неможливого не при-
казуе, а коли тобѣ щось приказуе, то
напоминае тебе заразомъ, щобысь дѣлавъ
що можешь, а просивъ о его помѡчь до
того, чого не можешь.

Св. Августинъ.

Богатый и убогій, суть два розни-
чнѣй чловѣки зъ котрыхъ оденъ безъ
другого не може бути. Если бы не було
богатыхъ, то убогій не мавъ бы зъ ѡтки
жити; если бы не було убогихъ, то бо-
гатый не мавъ бы нїякои работы.

Св. Августинъ.

Нечистота запалае ся въ неува-
жнѡмъ серци якъ огонь въ соломѣ, а
если той огонь заразъ не выгасить ся,
то повстане незабавомъ полонѣнь, ко-
трого уже не можъ буде прутлумити.
Такъ мовить св. Отець Григорій. Для-

того стережи ся якъ огню, не тѣлько
всякого нечистого дѣла, але и всякои
бридкой мысли и похоти!

Св. Іоанъ Златоустый, научаючи въ
Антиохіи сказавъ такъ: „Якъ думаете,
кѣлько въ тѣмъ мѣстѣ находятъ ся тыхъ,
що будуть спасенні? Страшнымъ то есть,
що сказати хочу а однакъ мушу сказати...
Слухайте! помежи многими тысячами,
не знайде ся анѣ сто, котрі пойдуть до
щасливости. Бо якже велике есть зѣпеу-
тъе у молодежи; яке лѣниство до до-
брого у старшихъ, нѣкто не дбае о обѣ-
ты; нѣкто не має ревности къ доброму
а всѣ красні примѣры счезли!“ Такъ
то дословно говоривъ колись той вели-
кій святитель Церкви. Чи нынѣ може
лучше дѣсь? „Много есть званыхъ, але
мало выбранныхъ“, каже св. письмо.

Ч. 251/орд. Позваляе ся печатати.

СИЛЬВЕСТЕРЪ,

Митрополитъ.

ПОСЛАНИЕ

Всего народа в мире
и в каждом из нас
есть что-то святое
и что-то общее.

Всего народа в мире

И ВНЕШНИЙ МИР

Всего народа в мире
и в каждом из нас
есть что-то святое
и что-то общее.

О НАСЛАЖДЕНИИ И ХРАНЕ

Всего народа в мире
и в каждом из нас
есть что-то святое
и что-то общее.

НАРОДЫ И ВОДЫ

Всего народа в мире
и в каждом из нас
есть что-то святое
и что-то общее.

ВНЕШНИЙ МИР

Всего народа в мире
и в каждом из нас
есть что-то святое
и что-то общее.

Всё КНИЖЕ ПЕРВОЕ

Всего народа в мире
и в каждом из нас
есть что-то святое
и что-то общее.

ПОСЛАННИКЪ

одинокa церковно-народна часопись,
выходить 1. и 16. каждого мѣсяця.
Предплата на рокъ 2 зл., на пѣтъ року
1 зл., на кварталъ 50 кр.

КАЛЕНДАРЬ „ПОСЛАННИКА“ 35 кр.

Книжочки миссійнѣ

съ хорошими образками, выходятъ то-
чно каждого мѣсяця.

О наслѣдованіи І. Христа
въкопие дѣло Томи съ Кемписъ, на
звычайномъ папери 50 кр., на велино-
вомъ папери 70 кр. (безъ оправы).

Народна исторія

РУСКОЙ ЦЕРКВИ

выйде въ роцѣ 1894. Предплата 1 зл.
30 кр. съ оправою и оплаченою посыл-
кою. Печататись буде только для пред-
платившихъ напередъ. — Просимо по-
скорити съ предплатою.

Библиотека Посланника

мѣститъ образки драматичнѣ для сель-
скихъ театровъ, число 1 и 2 по 20 кр.

Всѣ книги церковнѣ

просимо замовляти только черезъ Редак-
цію Посланника, Лапшинъ п. Бережаны.

КНИЖОЧКА
МИССИЙНА

Выходитъ каждого мѣсяця.

Издатель Свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланика“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ почта Бережаны

ТЕРНОПІЛЬ
Зъ печати С. Коссовского.
1894.

Отъ хаты до хаты. Зъ рукъ до рукъ.

АПОКРИФА
МНЕСИНА

Полное собрание
сочинений
и переводов
с греческого языка

ПЕРВОЕ
издание
1894

КНИЖОЧКА МИССИЙНА.

Число четверте

РѢКЪ ИЗДАНІЯ ТРЕТІЙ.

„Книжочки миссійнѣ“, выходятъ каждого мѣ-
сяця и коштують рѣчно: по 10 що мѣсяця: 3 зл.
60 кр.; по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокѣ
числа по 3 кр. Менше якъ 5 не посилае ся.

ИЗДАТЕЛЬ: СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

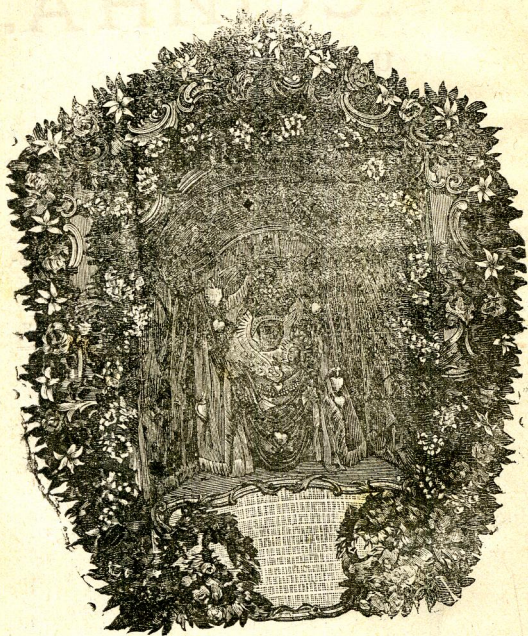
Редакторъ

„Посланника“ и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ, почта Бережаны.

ТЕРНОПѢЛЬ

Зъ печатнѣ С. Коссовского.

1894.

Чудотворна икона Матери Божой въ Гошовѣ.

МОНАСТЫРЬ ОО. ВАСИЛІАНТЪ въ Гошовѣ.

Межи всѣми монастырями рускими — якихъ у насъ теперь есть 15 — занимаетъ монастырь въ Гошовѣ само виднѣйше мѣстце. Монастырь сей поставленный на „Ясиной Горѣ“ въ селѣ Гошовѣ, въ повѣтѣ Долинскѣмъ, хранитъ чудотворную икону Пресвятой Дѣвы, прославившуся премногими чудесами. Ту спѣшитъ народъ изъ самыхъ далекихъ сторонъ тысячами, спѣшитъ всякій: молодой и старый, малый и великій, здоровый и больной, бѣдный и богатый, чтобы поклониться Небесной Царице и умоли-ти для себя и своихъ ласки божіей.

Заснованіе монастыря того относитъ ся до 1570 року. Бувъ онъ поставленный не на теперѣшнѣмъ мѣстці, но находивъ ся въ дальшій, на полудне положеній лѣснѣй сторонѣ; мѣсяца того

не можна нинѣ дослѣдити. Основателемъ того давнѣйшого монастыря, якъ преда-
ніе гласить, мавъ бути нѣкій Кучуладъ
изъ Тухорщины за Бескидомъ, послѣ
славный рыцарь въ войску короннѣмъ,
прозванный Кучуладскій.

По другому жерелу мавъ бути
основателемъ деревяной церкви и мона-
стыря Евстафій Шумлянскій, ротмистръ
короля Іоанна Казиміра, а отецъ львѣв-
ского епископа Іосифа Шумлянського.
О немъ згадує „Монастырска Лѣтопись“,
що ѡнъ въ старшихъ лѣтахъ взявъ на
себе монашескѣ ризы и по своей смерти
похороненый зѡставъ пѣдъ великимъ
олтаремъ епископомъ Іосифомъ Шум-
лянскимъ. Ѣнъ будучи по своей матери
сродникомъ Гошовскихъ тримавъ въ по-
сессіи Гошѣвъ и первый записавъ сему
монастыреви 3.000 золотыхъ.

Тѣлько вѣдомо о першихъ основа-
теляхъ гошѣвского монастыря. Ажъ въ
другѣй половинѣ 17 и въ початкахъ 18
столѣтія ставъ ѡнъ розвивати ся, дякую-
чи своимъ щедрымъ покровителямъ: ро-
динѣ Щумлянскихъ, Василю Мосюку
Струтынському и Єкатериנѣ Чолганьскѣй,

а передовсѣмъ родинѣ Гошовскихъ, котора р. 1759 записала всю вемлю на такъ званой „Ясной Горѣ“ для монастыря. Въ фундаціонной грамотѣ, подпisanой Николаемъ Гошовскимъ дня 8 Октября 1759 находитъ ся застереженіе, щобы не терпѣти жидовъ на томъ святѣмъ мѣсци.

Отримавши въ той способъ значні дары, не только ѿ тыхъ але и многихъ другихъ особъ, а котрі забезпечали ему матеріальне его состояніе, почавъ ѿ теперь монастырь въ Гошовѣ не много розвивати ся. Его майно еще больше убѣльшилось, коли около 1777 року прилучено до него менші монастырь стрыйского округа, а именно: пацыковскій и сварычевскій.

Нынѣшна величава мурована церковь построена на мѣсци деревяной року 1842 неутомимымъ трудомъ незабвенной памяти игумена Ю. Мокрицкого, упокоившого ся р. 1869. Вся утварь церковна представляе ся великолѣпно, а перше мѣсце занимае прехорошій иконостасъ.

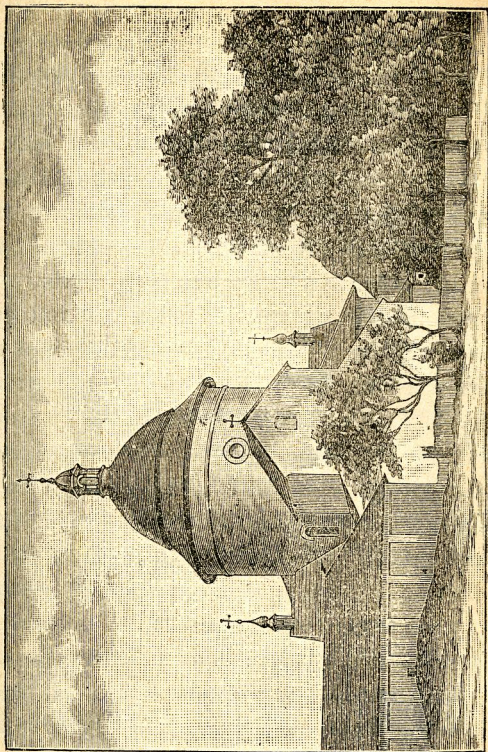
Въ великомъ олтари помѣщена чу-

дотворна икона Пречистой Дѣвы, мальована на полотнѣ на подобіе образа въ Ченстоховѣ, а прославивша ся ѿть двохъ столѣтій премногими чудесами. Икона таѣ була найперше власностію родини Гошовскихъ, котра мешкала въ Дунаєвѣ, а самъ Николай Гошовскій подає намъ исторію тої икони, котру розказуємо въ короткости єго власными словами, пѣсля грамоты перехованѣй въ монастири въ Гѣшовѣ.

„Я мавъ велику охоту получити икону Пречистой Дѣвы Маріи въ Ченстоховѣ но трудно менѣ було. Коли по смерти короля Августа II. утѣкало много людей передъ козаками, то 3 дочери Андрея Шугая въ Хоробровѣ, поручника хоругви королевича Якова, утекли до мене до Дунаева, где було безпечнѣйше и где они 5 недѣль перебули. По ихъ ѿтѣздѣ найшла моя жена тую икону, звинену въ трубку за скринєю, а коли менѣ показала, то я нею дуже утѣшивъ ся, казавъ зробити рамы и на стѣнѣ завѣсити. По якѣмсь часѣ хотѣли тѣ двѣицѣ тую икону назадъ ѿть мене ѿдобрати, но я не уважаючи на ихъ

прозьбы и грозьбы, затримавъ ю у себе. Потому приѣхала до мене одна зъ тыхъ дѣвиць, але я такой не вернувъ. Здыбавшись разъ съ самымъ Шугаємъ, просивъ его, щобы ѓнъ не ѓтбиравъ ѓтъ мене того образа, а при тѓмъ спитавъ его, зъ ѓтки ѓнъ его мае, на що получивъ таку вѣдомѓсть: Я ѣздивъ до королевича въ Оравы ч тамъ купивъ я двѣ иконы; приѣхавши до дому, подарувавъ я одну мому сродникови моей же-ны Жулавлевичу въ Настасовѣ, котра объявила ся у него и теперь находитъ ся въ костелѣ, а другу затримавъ я собѣ и все каждой суботы горѣла передъ нею лампа. Я бувъ занятый службою, дѓнки мои сами вели господарство и не знаю якимъ способомъ двѓръ запалили. Цѣ-лый будинокъ погорѣвъ, три стѣны упали, лишь одна стѣна, на котрой висѣла тая икона, лишилась не нарушеною, хотяй мальована на полотнѣ. — Такъ оповѣдає сей Шугай, а Николай Гошовскій ѓтъ себе дальше розказує про тую икону: Одного разу, а було то на весну р. 1736, вертавъ я до дому, — дивлю ся а люде бѣжуть купами до двора; ду-

мавъ що се огонь въ дворѣ, а то образъ на стѣнѣ ставъ въ ясности. Мы всѣ дуже перестрашились тымъ явленьемъ. Коли яснѣсть уступила, знайшли мы слезы на лиці и лице пѣтнѣло. Я боявъ ся сей образъ у себе затримати и просивъ священникѣвъ щобы взяли до дому божого, що и здѣлали. Я надѣявъ ся, що образъ сей поставленный буде въ олтари, однакъ они занесли до закрестіи и поставили въ муровану фрамугу, где и остававъ цѣлый рѣкъ. Стало ся тоє вѣроятно для того, що въ костелѣ вже були двѣ чудотворнѣ иконы І. Христа и Пречистой Дѣвы. Теперъ роздумувъ я надъ тымъ, якъ бы то тую икону зъ ѡдтамъ забрати и перенести до монастыря въ Гошовѣ, що менѣ по многихъ заходахъ и трудахъ удалось. На повелѣніє митрополита Шептыцкого и въ присутности игумена зъ Краснопуци о. Буйницкого, опечатано икону въ костелѣ и вложено въ приготовану на тую цѣль скрыню и ѡтвезено до Гошова. Икону зложено въ моимъ двѣрку, а поручивши моей службѣ, щобы ю пильнувати, поѣхавъ я зновъ до митрополита Шептыцкого, щобы довѣда-

Монастырь оо Василиянъ въ Гошовѣ

тись, що менѣ дальше дѣлати. Три рази ѣздивъ я надармо до митрополита, а въ кѣнци повелѣвъ ставити свѣдкѣвъ передъ себе. Я упросивъ обохъ священникѣвъ, котрѣ були въ часѣ объявленія, щобы поѣхали со мною до Унева, що они и здѣлали и зѣзнали все, якъ було, а моя жена и еще съ одною дворянкою и съ другими еще свѣдками на все присягали. Тогда повелѣвъ митрополитъ грамотою ввести икону съ процессіями въ церковь монастырскую, давши порученіе тремъ деканамъ взяти участь въ тѣмъ торжествѣ. Коли въ часѣ означенѣмъ, въ навечеріе Преображенія Господня, люде прибули до того двора съ процессіями, то бувъ даний розказъ, принести икону и на стѣлъ поставити, где начали священники мірски и монахи грамоту читати, и оглядати печатки, чи не суть они нарушені. И такъ несено щасливо икону въ монастырь, съ проповѣдями и процессіями, що и присягою скрѣпити єсмъ готовъ и на що підписую ся. Николай Гошовскій.“

Икона Пресв. Богородицѣ, котрой исторію мы розказали, вславилась мно-

гими чудесами ѿ першого свого объявленя по нынѣшнѣ часы якъ то посвѣдчають многѣ примѣры записанѣ въ „Монастырскѣй Лѣтописи“. Многѣ паны скрѣпляли свои зѣзнаня власноручными пѣдписами съ приложенъемъ своихъ печатей; иншѣ — якъ мѣщане и селяне — ограничили ся на своихъ зѣзнаняхъ скрѣпляючи ихъ свѣдками и присягою.

Ѳтъ часу осованя гошѣвского монастыря, була церковь всегда повна вѣрныхъ; икона Пречистой Дѣвы славилась чудесами. сягающими далеко поза пѣдбескидску окрестнѣсть. Ѳтъ весни почавши ажъ до пѣзной осени горнулись вѣрнѣ на „Ясну Гору“ въ Гошовѣ шукаючи ту помочи и ратунку во всѣхъ своихъ душевныхъ и тѣлесныхъ горестяхъ и потребахъ.

О Христїаньскихъ привѣтахъ.

Христосъ воскресе! Воистину воскресе!

Въ часѣ ѿ Воскресенїя Христового ажъ до Вознесенїя Господняго

священникъ витає вѣрныхъ въ церквѣ словами: „Христось воскрес!“ *) на що вѣрніѣ ѡтповѣдають: „Воистинну воскресє!“ (Заправду воскресъ!) Такожъ Христіане, стрѣтившись съ собою, поздравляють ся словами: „Христось воскресє! — Воистинну воскресє!“ Сей звичай походить ѡтъ Апостолѡвъ; коли по воскресенію Іисусъ Христось давъ себѣ пѡзнати двомъ ученикамъ идучимъ до Еммаусъ; они урадованіѣ повернули тотчасъ въ Іерусалимъ, повѣдомити Апостолѡвъ, що Іисусъ Христось воскресъ. Тіи же на вступѣ повитали ихъ словами: „воистинну воста (воскресъ) Господь и яви ся Сімону.“ (Лук. XXIV. 34). Той спосѡбъ привѣту бувъ уживаний уже въ первыхъ вѣкахъ христіаньства; преданіє бо оповѣдає, що св. Марія Магдалина станула въ Римѣ передъ цѣсаремъ Тиберіємъ, подала єму на червоно крашене яйце (символь воскресенія) и сказавши: „Христось воскресє!“ — стала проповѣдати Евангеліє. — Причина, для чого въ тѡмъ часѣ съ восторгомъ подає ся

*) Церковне слово „воскресе“ значитъ по нашому: „воскресъ“.

зъ устъ до устъ радостна вѣсть: „Христосъ воскресъ! — Воистину воскресъ!“
 есть слѣдующа:

Воскресеніе Христове есть наибольшимъ чудомъ, котрымъ Іисусъ Христосъ доказавъ свое Божество, Свою силу надъ смертію и адомъ и якобы запечатавъ дѣло спасенія рода человѣческаго на крестѣ доконане. Если бы Іисусъ Христосъ не бувъ воскресъ, то могли бы вороги Христовѣ хвалити ся, що они убили Христа и уничтожили дѣло Нимъ вознамѣренне; и мы бы не були певні о доконаномъ спасенію, если бы воскресеніемъ Іисуса не була зломана власть смерти и ада. Но коли Іисусъ Христосъ воистину воскресъ, то тымъ стверждае ся наша вѣра, що Онъ есть правдивымъ Богомъ, Сыномъ Божимъ, котрый власною силою своею воскресъ, и що наука Его есть божественна. Воскресеніе Христове есть заразомъ порукою нашего будущего воскресенія, т. е. надѣи, що якъ воскресъ Іисусъ Христосъ, такъ и мы колись воскреснемъ до будущего вѣчного житя. — Такъ отже правда тая, що Іисусъ Христосъ воскресъ, есть основою

цѣлои нашої вѣры и дѣляго пише св. Апостолъ Павелъ (І. Кор. XV. 14). „Аще Христосъ не воста, тще (даремне) проповѣданіе наше, тща (даремна) же и вѣра ваша“. Св. же Августинъ мовить: „А такъ не велике дѣло вѣрити, що Іисусъ Христосъ умеръ, бо тоє вѣрятъ всѣ и погане и жиды; вѣра же христіянська основує ся на воскресенію Господнемъ“.

Маючи тую сильну вѣру, що Іисусъ Христосъ воскресъ славно изъ гроба яко побѣдитель смерти и ада, чієжъ серце не буде тронуте побѣдою нашего сладчайшого Спасителя, котрый насъ такъ возлюбивъ, що и житье свое за насъ жертвовавъ? Кожъ не буде желати воскреснути въ славъ, якъ Іисусъ Христосъ воскресъ? Если будемъ побожно жити и блаженно умремъ, то и мы воскреснемъ въ преображеннѣмъ тѣлѣ до вѣчного блаженства, котре намъ Іисусъ Христосъ своими страданіями заслуживъ, а воскресеніємъ заporučивъ. Все тоє мають намъ пригадувати слова:

„Христосъ воскресъ! — Воистину воскресъ!“

И. А. Г.

Значенъе молитовки: » ГОСПОДИ ПОМИЛУЙ. «

Якъ коротка та молитовка, а якъ часто мы ю чуемъ въ церквѣ, якъ часто сами ѡтмавляемъ. Для чогожь то такъ? Тому, що въ ней заключае ся глубокий смыслъ. Передъ всѣмъ застановимъ ся, кто просить о помилованье? Виноватѣ. И чимъ бѣльжа вина, тымъ настойчивѣй, тымъ усильнѣйшій просьбы нашѣ о помилованье. Длятого то мы не устанно дома и въ церквѣ, въ горю и въ радости звертаемо ся до Господа Бога, благаючи Его о помилованье, а черезъ тое щожъ выражаемо? Ото сознание того, що мы виновнѣ передъ Господомъ, и то виновнѣ тяжко, а яко такѣ заслугуемо на кару, и не избѣгнемо ей, если Господь Богъ по своему милосердію не простить намъ и не помилуетъ насъ. Въ чимъ же то состоитъ наша

тяжка вина передъ Господомъ Богомъ? Ото въ тѣмъ, що мы спротивляемъ ся волѣ Божѣй, не выполняемо Его заповѣдей, словомъ, що ведемъ житье Богу не угодне що все называе ся грѣхомъ *) А чи кто зъ насъ есть чистый ѿ него? Никто безъ исключенія, якъ то говоритъ Апостолъ Іоанъ: „Аще речемъ, яко грѣха не имамы, себе прельщаемъ и истины нѣтъ въ насъ“ т. е. если скажемъ, що не маемъ грѣху, то обмануемо самихъ себе и нема въ насъ правды (І. Іоан. 1. 8).

А теперъ спытаймо ся, чи грѣхъ рѣдке дѣло у насъ? Противно, дуже часто: не дѣломъ, такъ словомъ, не словомъ, такъ желаніемъ. мыслію мы неустанно нарушаемо ту або другу заповѣдь Божу. Значить, намъ неустанно грозить за тоє кара ѿ праведного Бо-

*) Грѣхъ пѣсля слѣвъ Апостола Іоанна есть беззаконіе (І. Іоан. 3. 4). т. е. дѣло, желаніе, мысль безъ або противъ закона Божого и то власне составляетъ то, що называе ся грѣхомъ. — Грѣшникъ, чоловікъ дѣлающій противъ закона Божого, живущій не по закону Божому.

га. Познаючи тоє, мы кличемъ до Него: Господи помилуй, т. е. не карай насъ Господи по грѣхамъ нашимъ, а окажи намъ свою милость, довготерпѣніе, прощенье. И такъ молитва та: Господи помилуй пригадує намъ всегда во всѣхъ обстоятельствахъ нашего житія нашъ грѣховный станъ: то зойкъ, плачь нашей души, котра познає свое нужденіе положеніе и для того каетъ ся. А кто просить о помилованіи? Отъ той кого судьба еще не рѣшена окончательно, надъ кимъ еще не выданный послѣдній приговоръ. Для каждого такого есть еще надѣя якого будь помилованія. Такъ само мы въ той молитвѣ визнаємо нашу вѣру въ существованіе благодатного помилованія, бо доки есьмо въ гостинѣ тутъ на земли, доки языкъ нашъ не скованный могильнымъ мовчаньемъ, доки мы еще въ силахъ воскликнути: Господи помилуй, все еще маємъ надѣю помилованія. Но такъ долго не буде! Прійде хвиля, коли буде выданный послѣдній приговоръ на вѣки, а втогда або будемъ со всѣми угодникъми прославляти Бога:

аллилуя,*) спасеніє и слава и честь
и сила Господу нашему або будемъ
съ осужденными въ безплодныхъ зойкахъ
во вѣки мучити ся и взывати: Горы и
камѣня падѣтъ на насъ и укройте
насъ ѿ лица сѣдячого на пре-
столѣ, бо прійшовъ великій день
гнѣву Его и кто може устояти?
(Апок VI. 16. 17). Будемъ шукати
смерти и не найдемо ей; пожела-
емъ умерти, но смерть убѣжитъ
ѿ насъ. (Апок. IV. 6). Б. К.

ВОСКРЕСЕНІЄ ЛАЗАРЯ.

Двѣ сестры Марія и Марта въ се-
лѣ Вифаніи мали брата именемъ Лазаря,
котрого І. Христосъ дуже любивъ. Той
занедужавъ бувъ тяжко. Въ той часъ
пѣслали сестры пѣсланця до І. Христа и
велѣли Ему сказати: „Господи! той ко-
трого Ты любишь, слабый!“ Іисусъ у-
чувши тое сказавъ: „Слабѣсть тая не
єсть смертельна, но на славу Божу, що-

*) Аллилуя, слово єврейске значитъ:
хвалите Господа.

бы черезъ ню Сынъ Божій прославивъ ся.“ Въ два дни по тѣмъ, сказавъ своимъ ученикамъ: Пойдемо въ Вифанію! Лазарь нашъ другъ заснувъ; пойду его збудити.“ Ученики сказали на то: „Господи! если онъ уснувъ то буде ему лекше“. Они бо думали, що Господь о истиннѣмъ снѣ говоритъ: Для того Іисусъ сказавъ имъ ѡткровенно: „Лазарь умеръ, и Я радую ся васъ ради: що мене передъ его смертію при нѣмъ не було, щобы вы увѣрили. Но теперь ходѣмъ до него.“

Коли Іисусъ прійшовъ въ Вифанію, то Лазарь вже чотыры дни лежавъ въ гробѣ. Сестры его, дуже жалували за нимъ, и многі знакомі посходили ся були потѣшати ихъ. Марта же учувши, що Іисусъ приближаєсь, покинула знакомихъ и поспѣшила Єму на встрѣчу и сказала: „Господи! если бы Ты бувъ ту, то не бувъ бы братъ мѡй умеръ. Но я и теперь вѣрую, що Богъ дастъ Тебѣ все, о що лишь Єго прозита будешъ.“ Іисусъ ѡтповѣвъ ей: „Воскресне братъ твоѡ!“ Марта ѡтповѣла: Та я знаю, що воскресне въ послѣдній день. Іисусъ же ска-

завъ до нея: „Я есмь воскресеніе и животъ. Кто вѣруе въ Мене, той хочъ и умре оживе; и всякій кто живе и вѣруе въ мене, не умре во вѣки! Чи вѣришь тому?“ „Вѣрую Господи!“ отвѣла Марта, „що Ты еси Христосъ Сынъ Божій, котрый прійшовъ на сей свѣтъ.“

Затымъ вѣйшла она въ домъ и призвала тайно сестру свою Марію и сказала: „Учитель есть ту и кличе Тебе“. Марія встала и поспѣшила до Іисуса. Знакоміи, котріи були съ нею въ домѣ и утѣшали ю, увидѣвши тоє, поѣшли въ слѣдъ за нею, и казали: „Она иде плакати на грѣбъ“. Марія прійшовши до Іисуса, упала Ему до нѣгъ и сказала заплакана: „Господи, если бы Ты бувъ ту, не умеръ бы бувъ братъ мѣй!“ И стала плакати и такожь жида прійшовшій тамъ съ нею плакали. Видячи тоє Іисусъ бувъ глубоко трунутый и сказавъ: „Где положилисте его?“ Они отвѣчали: „Господи, ходи и подиви ся!“ И Іисусъ заплакавъ. Тогда сказали жида: „Смотри, якъ Онъ любивъ его!“

Грѣбъ Лазаря бувъ въ однѣй скалѣ призаленый каменемъ. Іисусъ прійшов-

Воскресеніє Лазаря.

ши тамъ сказавъ: „Отвалѣтъ камѣнь!“ На тоѣ замѣтила Марта: „Господи вже смердитъ, чотыри дни бо вже лежить въ гробѣ.“ Іисусъ сказавъ ей: „Не говоривъ же я тобѣ, що если будешь вѣрити, увидишь славу Божу!“ Отвалили отже камѣнь. Іисусъ пѣднесши очи свои на небо сказавъ: „Отче хвалу Тобѣ ѡтдаю, що Ты выслухавъ єсь Мене! Я бо знавъ, що Ты всегда выслухаєшь Мене; но Я сказавъ тоѣ для народа стоячого ту, щобы увѣрили, що Ты пѣславъ єсь Мене“. Тоѣ сказавши, вѣзвавъ сильнымъ голосомъ: „Лазарю выйди вонъ!“ И умершій вышовъ сей часъ зъ гробу. Руки его и ноги були пообвязованѣ, а лице обвязане обрусомъ. Для того Іисусъ приказавъ: Порозвязуйте его, щобы мѡгъ свободѣдно ити!

Такъ певно, якъ Іисусъ воскресивъ Лазаря изъ гроба, такъ по своему обѣтованію воскресить Онъ колись и нашѣ тѣла зъ гробу. То при нашѡй и нашихъ ближнихъ смерти, нехай буде для насъ потѣшенемъ.

ДОВЖНОСТИ СЕЛЯНИНА.

(Пише о. К. Селецькій.)

ЄСЬ СЛУГОЮ?

1. Най ся тобѣ здає, що ты не лю-
дямъ, але Г. Богу служишь. Коли бе-
решь ся ити на службу не смотри где
твому тѣлу, але где твоей душѣ лучше
буде. Не иди тамъ где лѣпше вѣдять и
добру плату дають, лишь иди тамъ, где
лѣпше Бога любять и радо єму служатъ,
где не будешь мавъ перепоны въ испо-
вненю твоихъ довжностей взглядомъ
Бога.

2. Уважай добытокъ господаря
мовъ бы твоѣй власный; дбай о тоє, що-
бы зъ твоей провини не мавъ шкоды у
поли, на луцѣ, въ худобѣ и т. д. Не ма-
єшь права допоминати ся о тоє, що ся
тобѣ не належить, коли не сповнишь то-
го, що ся тобѣ совершити належало.
Святой Павель каже въ своемъ посла-
нію до Тита Епископа: „Ты же гово-
ри: Слуги своимъ панамъ щобы
повиновались, во всѣмъ догаджа-
ли, не ѳтказували“.

3. Будь щирый и приклонный для господаря и господинѣ. Роби все що ты кажутъ и якъ ты кажутъ, радо и охотно. „Слуги“. каже св. Павель „слушайте панѣвъ по тѣлу, съ страхомъ и трепетомъ, въ простотѣ сердца вашего, якоже и Христу: Не передъ очима тѣлько служащи, яко чоловѣко-угодники, а яко слуги Христовѣ творячи волю Богу ѡтъ души, съ благородуміемъ, служащи яко Господу, а не якъ людямъ“. (Ефез. 6). Не полишай мѣся, где служишь, за-для бѣольшой заплаты, коли ти єсть добре, то держи ся якъ найдовше одной службѣ. Коли же маєшь якѣ докучливости, то тямъ собѣ, що на тѣй землѣ не ма куточка, гдебы не було якого крестика!

4. Чи ты єсь дѣвчиною, чи парубкомъ, то все справуй ся честно, тверезо и прилично а добре на тѣмъ выйдешъ и на тѣмъ и на тамтѣмъ свѣтѣ. Цильнуй сего, що до тебе приналежить ся, а не втручай ся до того, що до тебе не приналежить. Тямъ собѣ завсѣгды, що Г. Богъ смотритъ на тебе, а що соромивъ бы ты ся здѣлати передъ людьми, не дѣлай того передъ Г. Богомъ.

5. Безъ вѣдомости господаря и господинѣ не присвоюй собѣ ничь нѣ въ домѣ нѣ въ поли, анѣ не выдавай другому. Коли ты вышлють за купномъ або продажевъ то най и одинѣ феникѣ при тобѣ не приостане ся. Чужій грѣшь тебе не загрѣе, а чужою кривдою, хотяйбы и найменшою, нѣкто ся еще не збогативѣ. Тямъ собѣ, що наносишь кривду господареви твоему, не тѣлько неретельностію твоею але и недбалъствомъ; до миски не лѣнуешь ся, а до роботи ты лѣнивый, що мѣгъ бысь за цѣвъ дня зробути, на тое и весь день тобѣ за мало,

ЄСЬ МУЖЕМЪ?

1. Присягавъ ты женѣ твоей въ церквѣ вѣру и любовь! Тямъ собѣ, що-бысь присяги додержавъ! Не купивъ ты собѣ жены якъ вола або коня до працѣ и зарѣбку, не обходишь ся съ нею мовь съ воломъ або съ конемъ. Не естъ она мовь та служаща, котру днесь пріймати а завтра ѡдлравити можешь, Богъ тобѣ давъ ю яко подругу на цѣле житье; люби же ю, дбай за ню, обходи ся съ нею

честно, ввѣчливо и лагôдно. Святый Апостоль Павель каже: „Мужіе, любите своя жены, якоже и Христось возлюбилъ церковь и себе придалъ за ню... Тако должны суть мужіе любити своя жены, яко своя тѣлеса. (Ефез. 5. 25).

2 Тамъ собѣ, що и ты маєшь блуды, и она не єсть совершенною! Въ зношеняхъ съ собою любѣть ся, будьте терпеливѣ, а Г. Богъ благословити васъ буде.

3. Не обтягай ю за надто великою працею, не домагай ся того, що єѣ силы переходять. Люби ю якъ жену, стережи мовъ дѣтину, шануй яко матѣрь дѣтей твоихъ, почитай яко господиню дому твоего, а яко передъ товаришкою житя не тай ся зъ нѣчимъ. „Любяй бо свою жену“, каже тойже св. Апостоль, „себе самого любитъ. Никтоже бо когда свою плоть возненавидѣ, но питаєть и грѣєть ю, якоже и Господь церковь“.

4. Коли она єсть скоро до лайки и оприсклива, то ты будь терпеливый, колиже успокоить ся, то ты ю упомни.

Не зневажай, не проклинай, але остерѣ-
гай и картай, коли на тоє заслужить,
не зъ злости, тѣлько зъ любви къ ней,
щобы Господа Бога не прогнѣвати!

5. Дбай о тоє, щобы зъ твоей при-
чины нужды не териѣла. Доглядай, коли
єсть недужа, розвесели коли сумує. Ко-
ли хочешъ мати зъ ней добру жѣнку,
наглядай, щобы довжности свои взгля-
домъ Бога вѣрно исповняла. Коли она
буде невѣрна супротивъ Бога, то тымъ
бѣльше супротивъ тебе невѣрною буде.
Колиже справедливо домагаєшь ся, що-
бы не переступила вѣрности супруже-
ской, будь же и ты єѣ вѣрнымъ, якоже
зарѣвно присягалисьте въ церквѣ святѣй
вѣрнѣсть взаимву ажъ до смерти сохра-
няти.

ЄСЬ ЖЕНОЮ?

1, Тамъ собѣ, що присягала ты
мужови твому въ церквѣ вѣрнѣсть, лю-
бовь и послушеньство, що же присягала
ты, се додержи. Мужъ єсть головою до-
му, шануй го, почитай и будь му послу-
шною въ всѣмъ, що не єсть грѣхомъ.

Не давай му причины, щобы ты підозрѣ-
вавъ, тому будь обачною въ поступкахъ
твоихъ. „Жены повинуйте ся своимъ му-
жемъ, якоже подобаєть о Господѣ“ упо-
минає св. Павель (Колл. 3. 18).

2. Не любуй ся въ плѣткахъ и не
слухай ихъ и не розноси, щобысь не
розсѣвала несупокѣй, тымъ ображувала
Г. Бога и наносила шкоду собѣ и дру-
гимъ. Май въ почести родичѣвъ мужа
твоего, мовь бы твои власні були, коли
же вышла ты за вдѣвця, будь же для
дѣтей его другою матерею.

3. Не дѣлай ничь, занѣмъ спершу
не порадишь ся мужа твоего, а се що
ѡнъ тобѣ скаже. дѣлай охотно, хотяйбы
и не мило тобѣ було. Коли мужъ зле
розположенный, будь терпеливою и мовчи
смирно, тымто усторонись не одну со-
блазнь и образу Божу.

4. Не наражай мужа на безпотребні
выдатки, щобы куповавъ тобѣ то хустки
то стяжки, то коралѣ и т. д. Не въ
строяхъ глядай ты ѡтличія передъ дру-
гими, тѣлько въ працѣ и въ праведности,
твоею бо найбѣльшою окрасою єсть за-

хованѣ ладу въ господарствѣ и добре воспытанѣ дѣтей.

5. Старай ся у всѣмъ угодити мужевѣ своему, най онъ має на часъ здорову и смачно прилагоджену поживу, шматѣ харно выпране и т. д. Коли мужъ чи то на челядь чи на дѣти розсердитъ ся, то не ятри его, тѣлько старай ся усмирити. Миръ Божій най заволодѣе въ дому твоимъ. Бо гдѣ єсть проклѣнъ и сварня, тамъ не ма Божого благословеньства!

6. Тямъ собѣ, що безъ помочи Божой не будешъ нѣ доброю матерею, нѣ женою, нѣ господинею. Тому моли Бога часто о сю помѣчь!

Якъ довга єсть вѣчнѣсть?

Одинъ молодець въ Лондонѣ зоставъ замкненимъ черезъ неувагу въ пѣдземнѣй гробниці. Поховано его наречену, а молодець сей въ отчаяннѣ зомлѣвъ. Вѣ темнотѣ не спостережено его и замкнено тамъ. Коли онъ опамятавъ ся, глубока тишина окружила его. Молодець пѣдноситъ ся, слухає, розглядаєсь... нѣ-

чого не чує, нічого не видить — темно, тихо дококола.

Поволи дає собі справу зъ страшного положеня. Встає, вытягає руки, на-трафляє тѣлько на домовины и кости! Замкнєный, ѡттятый ѡтъ свѣта грубыми мурами гробницѣ. Звертає ся на всѣ стороны, але всюда потрафляє тѣлько на вохкѣ мурѣ. На щастье пригадує собі що має при собі сѣрники. Знаходить тѣлько одинѣ. Выймає его и запалює. При свѣтлѣ дѡстаєсь до дверей гробницѣ. Анѣ подумати, щобы грубѣ дубовѣ дверѣ можна було выважити. Гримає до нихъ зѡ всеи силы, але чує тѣлько ѡт-гомонѣ въ гробници. Здає ся ему, що вже мусить бути вечерѣ. Чує вже и голодѣ Глядаючи по кишєняхъ знаходить на свое щастье ножикѣ о трехъ остряхъ, Може удасть ся въ дверохъ дѣру вывертѣти, а втогда може скорше ктось его почує.

Забирає ся до работы але зъ твердой дубины заледво якесь волокно даєсь вылупати. Не устає въ роботѣ, въ тѡмѣ ломить ся ножикѣ! Ѳтверає друге ѡстрье, вертитѣ дальше. Вывертѣвъ дѣру, въ котру крайчикѣ пальця можна заледво вложить, — але и сей ножить пукає. Зимный пѡтъ обливає его чело. Остатнымѣ острымѣ вертитѣ дальше. Кровь обливає му покалѣченѣ пальцѣ, сердце

бѣе ся якъ молотомъ, въ головѣ шумить, молодець сѣдає, щобы спочити. Думає собѣ, що вже що найменше працювавъ цѣлу нѣчь, а на свѣтѣ певно вже день.

Встає зновъ, вертить осторожѣйше, щобы остатного остря не зломити. Дюра вже такъ глубока, що може вложити малый палець. Въ тѣмъ заскрипѣвъ ножиць. Що то такого? Потрафивъ ножикомъ о зелѣзне окутѣ дверей!

Остовиѣвъ, бо послѣдна надѣя ратунку згасла. Голодъ починає докучати. Пѣсля єго обрахунку, то вже найменше 24 годинъ зѣстає пѣдъ землею. Змученый смертельно, ходить по пѣдъ дверѣ, и надслухує, чи кто не наближаєсь. Поборює себе, щобы не заснути. Пѣтъ зрошує ему лице, змыслы слабнуть, память гасне — еще одна доба, а мусигъ гинути. Але, ахъ! чѣсь голоса, чи то не сонъ?

Зъ воруженя здає ся ему, що грудь му ся розсадить; — надслухує, въ тѣмъ ключъ въ замку дверей заскрипѣвъ и дверѣ ся ѡтворили. Лучъ свѣтла обливає молодця, але ѡнъ нѣчого не видитъ, не чує, — омлѣлый падає въ обнятія ѡтця.

На цѣле житѣе позѣстали слѣды того страшного событія на лиці молодця; нѣколи не повернула ему свобода и веселѣсть а волосъ посивѣвъ.

Може кто цѣкавый довѣдатись, якъ

довго перебувавъ онъ въ тѣй гробниці?
Отожь цѣлкомъ не два дни и нѣчь, якъ
ся ему здавало, але заледво годину и
17 хвиль.

Якже довгій выдавъ ся ему той
часъ!

О вѣчности, вѣчности! Якъ же ты
довгою въ безковечности!

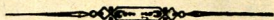
Для старыхъ и молодыхъ.

Терпи съ Христомъ и для Христа,
если хочешь царствовати съ Христомъ.

Θома зъ Кемпісъ.

Милостиня, котру роздѣляєшь, дѣ-
стає ся убогимъ, але ласка, котра ми-
лостиню надгороджає, позѣстає чудесно
помножена у того, котрый ю роздѣляє.

Св. Амврозій.

Ч. 420/орд. Позваляє ся печатати.

СИЛЬВЕСТЕРЪ,

Митрополить.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
CHICAGO, ILLINOIS 60637
TEL: 773-936-5000
WWW.CHICAGO.EDU

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
CHICAGO, ILLINOIS 60637
TEL: 773-936-5000
WWW.CHICAGO.EDU

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
CHICAGO, ILLINOIS 60637
TEL: 773-936-5000
WWW.CHICAGO.EDU

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
CHICAGO, ILLINOIS 60637
TEL: 773-936-5000
WWW.CHICAGO.EDU

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
CHICAGO, ILLINOIS 60637
TEL: 773-936-5000
WWW.CHICAGO.EDU

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
CHICAGO, ILLINOIS 60637
TEL: 773-936-5000
WWW.CHICAGO.EDU

ПОСЛАННИКЪ

одинокѣ церковно-народна часопись.
Предплата на рокъ 2 зл.

КАЛЕНДАРЬ „ПОСЛАННИКА“ 35 кр.

Книжочки миссійнѣ

сѣ хорошими образками, выходятъ точно кождою мѣсяца.

О наслѣдованію І. Христа
въкопомне дѣло Тома зъ Кемпісѣ, на
звычайномъ папери 50 кр., на велино-
вомъ папери 70 кр. (безъ оправы).

Народна исторія

РУСКОЙ ЦЕРКВИ

выйде въ роцѣ 1894. Предплата 1 зл.
30 кр. сѣ оправою и оплаченою посыл-
кою. Печататисѣ буде толькѣ для пред-
платившихъ на передѣ.

Библіотека Посланника

мѣститъ образки драматичнѣ для сель-
скихъ театрѣвъ, число 1 и 2 по 20 кр.

НОВЫЙ РУСКИЙ НАРОДНЫЙ ИМНЬ
сѣ нотами на 4 голоса. Цѣна 3 кр.

Всѣ книги церковнѣ

ИЗДАНИЯ СТАВРОПИГІЙСКОГО

просимо замовляти толькѣ черезъ Редак-
цію Посланника, Лапшинъ и Бережаны.

КНИЖОЧКА МИССИЙНА

Выходитъ кождого мѣсяця.

Издатель Свящ. Л. Джулыньскій
 Редакторъ „Посланника“
 и „Книжочокъ миссійныхъ“
 въ Лапшинѣ почта Бережаны.

ТЕРНОПѢЛЬ
 Зъ печатнѣ С. Коссовскаго.
 1894.

Оть хаты до хаты. Зъ рукъ до рукъ.

КНИЖКА

МНЕ СЕГН

Выходъ изъ жизни

Надатель Глебъ Г. Д. Г. Г. Г.
Глебъ Г. Д. Г. Д. Г. Д. Г. Д.
Глебъ Г. Д. Г. Д. Г. Д. Г. Д.
Глебъ Г. Д. Г. Д. Г. Д. Г. Д.

Глебъ Г. Д. Г. Д. Г. Д. Г. Д.
Глебъ Г. Д. Г. Д. Г. Д. Г. Д.
Глебъ Г. Д. Г. Д. Г. Д. Г. Д.
Глебъ Г. Д. Г. Д. Г. Д. Г. Д.

Отъ издателя до читателя. 32 руб. до 1 руб.

КНИЖОЧКА МИССИЙНА.

Число пята.

РѢКЪ ИЗДАНІЯ ТРЕТІЙ.

„Книжочки миссійнѣ“, выходятъ каждого мѣ-
сяця и коштують рѣчно: по 10 що мѣсяця: 3 зл
60 кр.; по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокѣ
числа по 3 кр. Менше якъ 5 не посылаетъ ся.

ИЗДАТЕЛЬ: СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

Редакторъ

„Посланника“ и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ, почта Бережаны.

ТЕРНОПѢЛЬ

Зъ печати С. Коссовскаго.

1894.

Св. Георгій.

О водосвѣщеніи.

Черезъ грѣхъ прародичей природа по́двергла ся проклятію и стала ся для человѣка небезпечною. Еи красота дуже часто стае ся для него побужденіемъ до грѣху, вмѣсто привести его до Бога, она его ѳткланяе и такъ осмѣляе, що той ѳтпадае ѳтъ Господа, жерела всякого добра и ласки, и покланяе ся ей. Щобы ѳтже освободити природу ѳтъ того проклятія и ѳтняти ей силу шкожде-ня человѣкови, то церковь св. освящае ю, якъ и все, що въ нѣй находитъ ся властію ѳтъ Христа ей данною, въ имя Его. Зъ ѳтси освященія черпають свои благодати изъ безконечныхъ заслугъ І. Христа, якѣ Онъ намъ выѣднавъ свою кровавою смертію на крестѣ. Хотяй церковнѣи освященя умоляютъ намъ то́лько благодать, а не подають якъ св. Тайны, то они мають бо́льшу силу и значе-

ные передъ Богомъ, якъ приватнѣи моли-
твы Христіянъ, а то тому, що св. цер-
ковь молить ся въ имени І. Христа, ко-
трый освященіямъ приобѣцявъ особенну
силу и дѣйствіе, бо сказавъ: „Именемъ
моимъ бѣсы ижденуть; на недужныя
руки розложить и здравы будутъ“ (Марк.
16. 17. 18). И такъ церквою посвяща-
ють ся розличнѣи предметы, якъ церковь,
антиминсъ, миро, елей и вода. Мы пого-
воримъ о освященіи воды.

Употребленіе воды, того природно-
го символа чистоты или очищенія сердца,
походить ѿтъ найдавнѣйшихъ часѣвъ.
Особенно була она въ употребленіи въ
восточныхъ народѣвъ, до котрыхъ при-
числявъ ся народъ избранный — жи-
ды. Пѣсля Божого закону находила ся въ
дворѣ або притворѣ т. е. мѣстцю огоро-
женѣмъ и назначенѣмъ для народа,
мѣдяна умывальница, въ котрѣи священ-
никъ, кѣлько разѣвъ входивъ до святая,
щобы принести жертву кадильну, уми-
вавъ собѣ руки и ноги. Такъ само, ко-
ли котрый зъ жидѣвъ осквернивъ ся,
обовязанный бувъ пѣддати ся очищенію

черезъ окропленье воды¹⁾, котра въ особенный спосѣбъ до той цѣли пригото-
вляла ся. Тоже и всѣ предметы, котрі
були уживані до жертвы, мусѣли бути
окроплені водою, щобы тое все прига-
довало жидамъ, що они сѣть народомъ
Богу посвященимъ. Подѣбно и въ цер-
квѣ христіаньскѣй була свячена вода въ
великомъ уживаню. Якъ Израильтяне,
такъ само и Христіане по свѣдоцтвамъ
Євсевія, Кирила Іерусалимского и св.
Іоанна Златоустого умывали собѣ лице
и руки, до чого служивъ мѣдяный со-
судъ въ церквѣ при входѣ зъ грѣческа
званный „Фіале“ а зъ латиньска *cantharus*.
Пѣзнѣйше ввѣйшовъ звичай вмѣсто себе
умывати, водою окроплювати²⁾. Такожъ

1) Очищенье тое черезъ священника такъ
ѣбувало ся: священникъ взявши кропилъ изъ
иссоповыхъ галузей, вмочивъ го въ воду змѣ-
шану съ порохомъ зъ спаленой багряной ко-
ровы и съ синою ниткою и кропивъ занечище-
ного, по чѣмъ ѣнъ стававъ ся очищенимъ.
Иссопъ — пахуче зѣлье.

2) И нынѣ еще находитъ ся по церквахъ
особенно на западѣ, умывальница при дверехъ
церковныхъ, зъ котрой вѣрні, коли прихо-
дятъ до церкви, окропляють себе свяченою
водою на знакъ, що при св. жертвѣ належить
ся присуствовати съ чистымъ серцемъ.

въ недѣлѣ передъ богослуженьемъ були походы коло церкви и втогда священники окроплювали гробы усопшихъ. Кроме того свячена вода прійшла въ бѣльше значенъе, бо І. Христосъ самъ установивъ воду яко матерію при св. Тайнѣ крещенія, а такъ нею якъ тоже отвѣтными словами подае намъ благодать. Зъ того отже видно, що ѡтъ найдавніѣйшихъ часѡвъ уживано воды освяченои и водѣ той приписовано особенну силу и дѣйствіе. И дѣйстно! она естъ, якъ то говоритъ ся въ молитвѣ освященія, для насъ жереломъ чистоты, додае намъ силы въ борбѣ противъ искушеніямъ, покрѣпляе здоровље, хоронить ѡтъ грѣхѡвъ, исцѣляе болѣзни, проганяе діаволѡвъ и ѡтвертае всѣ вражі набѣги. Кто уживае тои воды зъ вѣрою, достае очищеня души и тѣла, исцѣленія страстей, освященя домѡвъ и всякій иншій особлившій пожитокъ Тому то не давно, що Христіане ѡтъ дазень - давна въ всякихъ нещастяхъ, хворобахъ и бѣдахъ прибѣгали до свяченои воды и нею себе якъ такожь свои дома окроплювали. Такожь въ першихъ вѣкахъ бувъ побо-

жний звичай, що хто не мѡгъ причащати ся св. Тайнамъ, той вмѣсто крови Христовои пивъ свячену воду, а вмѣсто тѣла Христоваго споживавъ хлѣбъ благословеный на всеночнѡмъ. И у насъ днесъ свячена вода и благословеный на всеночнѡмъ хлѣбъ суть въ великѡмъ почитаню и пріймають ся съ наибѡльшою побожностію. Но щобъ вода мала тое дѣйствіе, тую силу, то св. церковь призиває на воду благословеніе Боже, освящає ю.

Освященье воды або водосвятіе есть трояке:

1. Велике або Іорданьске, котре править ся въ навечеріе св. Богоявленія въ церквѣ въ притворѣ и въ самъ день Богоявленія по службѣ божѡй на рѣкахъ, ставахъ и керницяхъ. Обрядъ великого освяченя воды або водосвятія Іорданьского походить зъ найдавніѣйшихъ часѡвъ. О нѣмъ воспоминає св. Іоаннъ Златоустый, котрый живъ IV. столѣтію, зъ того отже слѣдує, що уже давно передъ нимъ сей обрядъ бувъ въ уживаню, а вѣроятно повставъ въ церквѣ Іерусалимекѡй. Водосвятіе то въ навечеріе совершали вто-

гди здаєть ся о пѣвночи передъ праздникомъ. Водосвятіе, котре совершалось въ праздникъ Богоявленія, єсть памятною крещенія оглашенныхъ въ первыхъ вѣкахъ христіанства, бо втогди совершалось освященіе воды для крещенія оглашенныхъ. Коли пѣзнійше не було оглашенныхъ, св. церковь и на дальше задержала тоє освященіе воды въ навечеріе, щобы пригадати намъ крещеніе Г. Іисуса Христа въ рѣцѣ Іорданьскѣй, и для того сей праздникъ называє ся также Іорданъ. Воды тои свяченои уживано до ния, що и днесъ у насъ заховує ся и вѣрніи въ той день заховують строгій нѣсть и передъ свяченіемъ воды ничь не вѣдятъ. Нею такожъ окроплювано дома. Зъ ѡтси у насъ звычай, що священники такъ въ навечеріе якъ и въ самъ день Богоявленія ходять съ свяченою водою по домахъ и нею окроплюють ихъ.

Праздникъ той называє ся Богоявленіемъ тому, понеже Г. І. Христосъ ѡтъ крещенія свого въ Іорданѣ явивъ ся всему свѣтови и черезъ тоє Ёго явленіе мы все добро и спасеніе маємъ, якъ Церковь св. спѣває въ кондацѣ того дня:

„Явился еси днесь вселенной, и свѣтъ твой Господи знамена ся на насъ“. Явила ся при крещенію Господа также божественна пресвятая Троиця: Богъ Отецъ говоривъ зъ неба о Сынѣ; Сынъ божій крестивъ ся и бувъ засвѣдѣтельствова- ный ѡтъ Бога Отца; Духъ св. сойшовъ на Сына въ видѣ голуба. То выражае св. Церковь въ тропарѣ: „Во Іорданѣ крещающуся Тебѣ Господи, тройческое явися поклоненіе“. Сей обрядъ дуже давный и походить зъ першихъ вѣкѡвъ. Церковь западна приняла той праздникъ въ IV. столѣтію, але въ иншомъ видѣ, именно разомъ съ памяtkою явленя Христа поганамъ черезъ звѣзду, котра тремъ волхвамъ зъ востока показала ся. Воду освячену въ самъ день Богоявле- нія старанно переховувано черезъ цѣ- лый рѡкъ и уживано ю до освяченя образѡвъ и иншихъ рѣчей, якъ такожь для причастія каючихъ ся. Тую воду и днесь вѣрніи старанно переховують и у- живають въ всякѡй потребѣ, приписуючи ей чудне дѣйствіе.

Такъ якъ освяченъе воды въ самъ день Богоявленія ѡтбувае ся съ наибѡль-

шимъ торжествомъ, не ѡтъ рѣчи буде
 пояснити вамъ цѣлый обрядъ сего освя-
 ченя. По молитвѣ заамвонной всѣ выхо-
 дятъ въ походѣ торжественномъ на озна-
 чене мѣсте, при чѣмъ спѣвають ся тро-
 пари: „Гласъ Господень“ и другіи, въ
 которыхъ воспѣвае ся крещеніе Спасите-
 ля. Прійшовши на мѣстце читають ся
 три чтенія (пареміи) зъ пророцтвъ Исаи
 въ которыхъ представляютъ ся благода-
 тий плоды пришествія Господа на землю
 и радость церкви зъ почерпненія ѡтъ
 жерела воды спасенія. За симъ слѣдуетъ
 Апостоль, въ котромъ указуе ся на тѣ
 рѣчи, лица и событія, котріи въ старомъ
 завѣтѣ пѡдчасъ перебуванія жидѡвъ на
 пустинѣ були прообразомъ Христа Спа-
 сителя, именно: переходъ черезъ черво-
 не море, чудесный кормъ и наитокъ зъ
 камня. Дальше читаетъ ся Евангеліе, въ
 котромъ говоритъ ся о самомъ креще-
 нію Господа. По Евангелію слѣдуетъ екте-
 нія, въ котрой заносятъ ся прошенія о
 освяченіи воды. За симъ священникъ чи-
 таетъ довшу молитву, въ котрой просла-
 вляетъ чуднѣ дѣла Господа Бога въ св.
 Троици, сдѣлани для спасенія роду

людского и просить, чтобы „Господь освятивъ воду сію „наитіємъ св. Духа“, давъ ей благодать избавленія, благословеніе Іорданово, чтобы всѣ, котріѣ еи уживають, мали ю на очищенье душъ и тѣлесъ, исцѣленіе страстей, освященье домѣвъ и на всяку иншу корысть. Пѣдчасъ тои молитвы священникъ слѣдуючіѣ сповняе дѣйствія: Напередъ три разы дѣлае знамя креста на водѣ запаленою тройцею говорячи: „Велій еси Господи и чудна суть дѣла твоя, и ни единоеже слово довольно естъ къ похваленію чудесъ твоихъ“, черезъ що представляе св. Троицу, котра явила ся свѣтови при крещенію І. Христа, и котра своимъ чуднымъ свѣтломъ просвѣщае всѣхъ людей. Дальше погружае палець въ воду и благословить три разы воду говорячи: „Ты убо челоуѣколюбче Царю, прійди и нынѣ наитіємъ святаго твоего Духа и освяти воду сію“ черезъ що означае, що І. Христосъ погрузивъ въ водѣ крещенія наши грѣхи. Потому якъ І. Христосъ дунувъ на Апостолѣвъ и давъ имъ св. Духа, такъ и священникъ дуетъ на воду на означенье, що она черезъ „наитіе св.

Духа“ получае спасительнѣй дѣйствія говорячи: „Самъ и нынѣ Владыко освяти воду сію Духомъ твоимъ святымъ“. Въ кѣнци погружае честный крестъ обома руками три разы, спускаючи его въ воду и пѣдносячи до горы, при чѣмъ спѣвае ся тропарь: „Во Іорданѣ крещающуся Тебѣ Господи“ представляючи тымъ способомъ крещеніе І. Христа въ рѣцѣ Іорданьскѣй. По тѣмъ вертае цѣлый походъ до церкви, а священникъ кропитъ народъ свяченою водою.

2. Мале, котре совершае ся 1. августа або въ церквѣ або на рѣцѣ; въ день Преполовенія, коли воспоминае ся якъ Господь въ Преполовеніе праздника пядесятници предлагавъ народу воду живу, текущу въ жизнь вѣчну; такожь совершаеся въ днихъ храмовыхъ праздникѣвъ, въ котрѣ храмъ обновляе ся молитвою и окропленьемъ святою водою; наконецъ оно совершае ся по желанію вѣрныхъ такожь въ дома н. пр. при посвяченю дому и т. п. случаяхъ. Початокъ его сягае часѣвъ апостольскихъ, а перше установленіе освящати воду приписують апостолови Матѣю. Давнѣйше соверша-

лось оно съ початкомъ каждого мѣсяця по слѣдуючѣй причинѣ: У жидѣвъ бувъ звичай зъ початкомъ каждого мѣсяця обходити празникъ, при чѣмъ запалювали огонь и черезъ него скакали, думаючи, що черезъ то ѡтвернуть ѡтъ себе всѣ нещастя. Той самъ звичай переняли ѡтъ нихъ Христіане. Щобы отже выкоренити той языческій звичай, введено на мѣстце давного празника съ початкомъ каждого мѣсяця совершати всенародно молебень и водосвятіе. На востоцѣ есть и до нынѣ звичай той, съ початкомъ каждого мѣсяця освящати воду, до чого служатъ по церквахъ особні до того назначені крестильницѣ. Где не ма ихъ, то уживають пѣвкруглои чаши, котру можъ видѣти и нынѣ гдекуда при нашихъ церквахъ. У насъ звичай той уже затеръ ся, але не шкодило бы его ѡтновити.

Такъ само давнѣйше бувъ звичай котрый днесъ на востоцѣ зуховують, совершати тоє водосвятіе втогди, коли священника завѣзвано до хорого, такъ якъ по словамъ молитвы освященія вода свячена може исцѣлѣти

недугъ. И у насъ повиннѣ бы зновъ повернути до сего звычаю тымъ бѣльше, що останки єго у насъ видно. Именно коли кто въ дома заслабне, то подають хорому до питя свячену воду, а если такой не ма, то просятъ освятити.

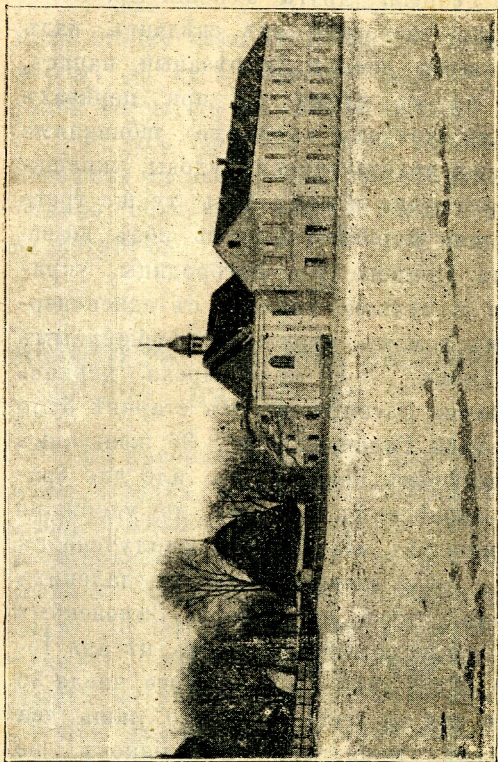
3). Въ кратцѣ, котре николи не совершае ся всенародно, лишь приватно, именно: коли забракне свяченой воды и еи потрѣбно.

МОНАСТЫРЬ МОНАХИНЬ ВАСИЛІЯНОКЪ ВЪ ЯВОРОВѢ.

Въ краснѣмъ положеніи надъ обширнымъ ставомъ, порослѣмъ по краяхъ лозами, тростиною та шуваромъ, розлягае ся старинне руске мѣсто Яворѣвъ, окружене въ дальшѣмъ видѣ зелеными лѣсами. До мѣста притыкають довшіе передмѣстя, где мешкають мѣщане, занимающіе ся по при господарствѣ рѣзництвомъ, ремеслами, та деревянными виробами. Кѣлька гарныхъ мурованыхъ поверхныхъ домѣвъ, оказала дѣвоча школа, латинскій костелъ, двѣ деревяннѣ

однообразно збудовані рускі церкви: перша підъ вѣзваньемъ св. Векикомученика Георгія, друга Успенія Пр. Богородицы, заснована якъ свѣдчить надъ входовими дверми вирізаний написъ, 1670 р., съ двома по при церквахъ окремо стоячими высокими звѣниціями красной архитектурной будовы, украшають се руске мѣсто. Єсть ту ще трета невелика мурована церковь підъ вѣзваньемъ Покрова Пр. Богородицы, украшена копулкою, звязана съ одноповерхнимъ домомъ, окруженимъ обширнымъ огородомъ, — се монастирська церковь монахинь Василіянокъ. Въ старинѣ було въ самій Галичинѣ надъ 36 женськихъ монастирѣвъ Василіянокъ, але для браку ѡтповѣднихъ фондѣвъ до удержаня ся монахинь знесено або сполучено съ собою одні монстырѣ ще въ далекихъ часахъ, другі по соборѣ Замойскѣмъ 1720 року, треті за часѣвъ цѣсаря Іосифа II.; и такъ зъ поважного числа 36 полишили ся всего на всего лишъ два женскі монастирѣ Василіянокъ, не вчисляючи ту третого, заснованого въ новѣйшихъ часахъ во Львовѣ.

Монастырь монахинь Василиянокъ въ Яворовѣ.

Монахинѣ Василянки появили ся въ Яворовѣ 1621 р., при якихъ обстоятельствахъ, не звѣстно. Первѣстно они тулились въ двухъ малыхъ домахъ купленныхъ на властнѣсть близько Успенской церкви. Побожна мѣщанка Яворѣвска Маргарета Ярыцкѣвна, записала Василянкамъ свѣй грунтъ на вѣчнѣ часы 1636 року; незабавомъ сама постригла ся въ монашество и була першою игуменкою въ монастырѣ Яворѣвскѣмъ. На тѣмъ грунтѣ побудовали монахинѣ деревяный монастырь, опѣсля его розширили, коли порѣшено на соборѣ въ Перемышляхъ, ѡтбувшѣмъ ся пѣдъ проводомъ епископа Инокентія Винницкого 1693 року, щобы въ Яворовѣ бувъ основаный новіціятъ для монахинѣ Василянокъ. Сей деревяный монастырь стоявъ до 1831 року, поки его не розѣбрано для старины, вымуровавши на его мѣсци новый, якъ стоитъ до теперъ. По при монастырѣ побудовали монахинѣ деревяну невелику церковь 1702 року, котра перестояла 144 лѣтъ. Коли она погорѣла 1846 року, вымуровали Василянки при бѣльшихъ трудахъ зъ зѣбра-

ныхъ даткѣвъ на згарищи спаленой церкви нову церковь въ теперѣшнѣмъ видѣ. У той, хотя въ орнаментику и рѣзбы не богатѣй, але чисто въ взорцевѣмъ порядку монахинями удержованѣй церквѣ о камѣннѣмъ помостѣ, мѣститъ ся служебный престолъ съ иконостасомъ та закратованный хоръ. До церкви съ монастыремъ звязаной ведутъ два входы: монастырскимъ коридаромъ и зѣ двора. Монахинѣ Василянки удержували зѣ давень давна и удержують до теперъ при собѣ въ Яворовѣ конвиктъ, где рускѣ дѣвчата, по наибѣльшѣй части священникѣвъ дѣти, побирають для образованя потрѣбнѣй науки. Зѣ того конвикту единого руского, въ своимъ часѣ вышло богато дѣвчатъ, котрѣ опѣсля яко заму́жнѣй невѣсты заслужили на велику почесть, не лише за для приклонности къ своей народности и любви къ св. рускокат. обряду, але и про тое, що они згадану приклоннѣсть та любовь защешили въ кружки близшѣй своему серцю.

Василій Чернецкій,
парохъ Сѣлця - белзигого.

Св. Георгій.

Около року 260 по Рожд. Хр. родивъ ся св. Георгій (Юрій) въ Кападокіи въ малой Азій. Родителѣ его були заможными Христіянами. Утративши въ молодомъ вѣцѣ отця, св. Георгій вступивъ при римскомъ црѣ Діоклетіанѣ до войска. За отвагу и красоту полюбили его начальники, а яко военный трибунъ бувъ онъ близкій царю, котрый не знавъ, яку вѣру визнає Георгій. Въ той часъ выдаѣи були строгі розпорядженя противъ Христіанъ: палили ихъ книги и церкви, а самыхъ мучили. Видячи тоє Георгій, роздавъ свѣй маєтокъ бѣднымъ, даровавъ свободу своимъ невѣльникамъ а самъ пішовъ до мѣста Никомидіи, где тогда царь съ своими достойниками судили Христіанъ. Ставши передъ судіями сказавъ смѣло Георгій: „Досыть вамъ уже нереслѣдовати невинныхъ людей, покайте ся и отвернѣть ся отъ вашихъ ложныхъ богѣвъ, бо єсть лишь одинъ истинный Богъ, ктому поклоняють ся Христіане“. Та смѣла бесѣда здивувала всѣхъ, а царь Діоклетіанъ

отозвавъ ся тими словами: „Я давно знаю тебе Георгій, и даровавъ тобѣ високу власть въ войску и теперь готѣвъ я простити тобѣ тую смѣлѣсть, если принесешь жертву нашимъ богамъ“. Но св. Георгій отповѣвъ неустрашимо: „Нѣ, царю, ніякіѣ богатства свѣта не отвернутъ мене отъ Бога и ніякіѣ муки не отстрашатъ мене отъ моей вѣры“.

Розгнѣванный Діоклетіянъ приказавъ замкнути Георгія въ темницю. Тамъ по царскому приказу забили ему ноги въ колоды и положили на груди тяжкій камень. На другій день Діоклетіянъ призвавъ Георгія и запытавъ, чи не розкажеться онъ. „Скорше ты царю розкажешься мучити мене, нѣмъ я исповѣдати свою вѣру“ — отповѣвъ Георгій.

Тогда Діоклетіянъ приказавъ колесовати Георгія, котрый пѣдчасъ мукъ моливъ ся и славивъ Бога, а царь смѣявъ ся и все приговорювавъ до него: „А гдежь твоій Богъ, щобы тебе выбавивъ зъ мукъ? Наразъ загремѣло страшно и многіѣ почули слова: Не бѣй ся Георгій, я съ тобою“. Въ ту хвилю поставали воины, колесовавшіѣ Георгія, а

ѡнъ самъ зѡйшовъ зъ колеса здоровъ, славячи и благословячи Бога.

Діоклетіянъ не хотѣвъ вѣрити своимъ очамъ, а два царскіи урядники, увидѣвши чудо, начали голосно славити І. Христа, а навѣтъ жена Діоклетіана, цариця Александра, пѡзнала истину и хотѣла исповѣдати правдивого Бога, но ю скоро ѡтвели и скрыли передъ царемъ.

Таке чудо не повліяло на Діоклетіана. Ѣнъ приказавъ Георгіа зарыти въ яму съ вапномъ, а по кѡлькохъ дняхъ, думаючи, що зъ него остали ся лишъ кости, повелѣвъ ихъ розметати. Пѡсланецъ однако знайшли Георгіа живого и спокѡйно славячого Бога. Тогды Діоклетіянъ выдумавъ новіи муки. На Георгіа надѣли розпаленіи желѣзніи чоботы съ гвоздями въ серединѣ, волочили его по улицяхъ и били и наконецъ ѡтвели до темницѣ. Георгій не переставъ молити ся и зновъ получивъ чудесне исцѣленье ѡтъ ранъ. Діоклетіянъ думавъ, що Георгій єсть чарѡвникомъ и казавъ єму воскресити умершого чоловѣка. Георгій хотячи доказати силу вѣры въ правдивого Бога, помоливъ ся и мертвый оживъ.

Тое чудо еще больше розъярило Діоклетіана, котрый постановивъ Георгія умертвити, а тымчасомъ повелѣвъ его ѡтвезти въ темницу. Ту приходили до него многіи язычники, котрыхъ Георгій наvertsавъ въ Христіанство и приносили слабыхъ, котрыхъ мученикъ исцѣлявъ молитвою. Діоклетіанъ все еще думавъ, що зможе наклонити Георгія, щобы ѡтказавъ ся ѡтъ вѣры Христової. Вкѡнци Георгій объявивъ охоту пойти въ храмъ поганьскій бога Аполлона. Цѣсарь, урадованный тымъ, поїшовъ съ нимъ и разомъ съ цѣлымъ дворомъ и народомъ до святынѣ. Тамъ Георгій запытавъ статуи божка Аполлона: „Чи хочешь, якобы Богъ, принять ѡтъ мене жертву, котра ся тѣлько Богу правдивому належить?“ И здѣлавъ знакъ креста святого. На тоє звещавъ злый духъ: „Нѣ! нѣ! не хочу ѡтъ тебе жертвы, бо не єсмь Богомъ, але ангеломъ скиненымъ зъ неба!„ — „Якъ смѣешь — говоривъ дальше Георгій — ту перебувати такъ зухвало, коли ту я єсмь слуга правдивого Бога?“ Въ тѣй хвилі почули всѣ страшный рыкъ и бачили якъ духъ злый утѣкавъ

валячи за собою всѣ статуи божкѣвъ зъ престолѣвъ, котрѣ розпадались въ тысячнѣй куснѣ. На той видъ опановавъ жерцѣвъ поганьскихъ и царя лютой гнѣвъ, они скрежетаючи зубами верещали, кинулись на Георгія, били его и жадали ѣтъ цѣсаря щобы велѣвъ его убити. Царица Александра, учувши, що дѣе ся въ храмъ, не вытерпѣла и прѣйшовши въ храмъ, голосно воскликнула: „Боже Георгія, помилуй мене, бо ты Богъ истинный и всемогучій“ Съ тыми словами кинулась она до нѣгъ мученика. Розгнѣванный Діоклетіанъ засудивъ и свою жену на смерть и казавъ ю вести разомъ съ Георгіємъ. На дорозѣ царица съ молитвою на устахъ ѣтдала душу Г. Богу. Георгій, видячи спокѣйну кѣнчину царицѣ, покѣрно склонивъ голову пѣдъ мечъ ката. Дѣялосл тве роки 303.

На образахъ представляють св. Георгія на бѣлѣмъ кони и пробивающого коніемъ страшного змѣя, а то зъ той прицины: Не далеко мѣста Вириты — якъ говоритъ преданіе — выходивъ изъ озера страшный змѣй, котрый пустошивъ окрестнѣсть и пожеравъ людей. За пора-

дою поганьскихъ жерцѣвъ приводили
що дня до озера одного чоловіка въ
жертву змѣю. Прійшла черга и на оди-
начку дочку царя. Она вийшла на бе-
регъ и чекала смерти, коли наразъ я-
вивъ ся ей св. Георгій на бѣлѣмъ кони
и сказавъ, що избавить ю ѿтъ лютой
смерти. Коли страшне чудовище показа-
ло ся зъ озера, св. Георгій перекрестивъ
ся и убивъ змѣя копіємъ. Оттакъ казавъ
дѣвицѣ заволочи змѣя въ мѣсто, где
жителѣ его спалили и потѣмъ прийняли
Христіянство. Длятого св. Георгій на-
зывается Побѣдоносцемъ и уважае
ся защитникомъ воиновъ. Мощи св. Ге-
оргія положено въ Палестинѣ, въ мѣстѣ
Лиддѣ, въ землѣ родиннѣй, а потѣмъ въ
храмѣ тамъ построенѣмъ въ честь его.
Въ V. вѣку перенесено части мощей,
копіе его и хоругвь въ церковь его
имени въ Римѣ.

ДОВЖНОСТИ СЕЛЯНИНА.

(Пише о. К. Селецкій.)

ЄСЬ ВДѢВЦЕМЪ ИЛИ ВДОВОЮ?

1. Все обходи ся прилично, такъ

якъ се було, занѣмъ вступивъ ты, або вступила ты въ станъ супружескій.

2. Дозирай дому и дѣтей, накопи ихъ маєшь, заступи имъ батька и мать; не полишай хату, хиба въ конечной потребѣ; оминай пѣдозрѣнїи знакомства и дружбы; най такі люде, що не мають доброй славы, не заходятъ до дому твоего; не давай соблазни, тѣлько будь добрымъ примѣромъ для всего села.

3. Не дуже квапъ ся вступати въ станъ супружескій, спершу застанови ся добре, занѣмъ що рѣшучого учинишь, сохрани всяку осторожнѣсть, най ты зла похоть не увлекає, суєта свѣтова або захланнѣсть, лишь радъ ся розуму и въ горячѣй молитвѣ проси Бога о ласку спѣзнаня его святой волѣ. Бачъ такожъ и на тое, щобы вѣкъ бувъ ѡдповѣдный твоему вѣкови.

ЄСЬ СУСѢДОМЪ?

1. Жїй съ всѣми въ згодѣ, якъ братъ съ братомъ. Оно бо не разъ и такъ буває: Перелетить курка черезъ плѣтъ, а господиня съ господинею ледво

що собѣ очей не выдрапають! переступило теля черезъ твою межу, то вжежь господарь на господаря съ друкомъ замѣряе ся! Стѣй, погоди чловѣче! чижь се годить ся такъ? Маєшь шкоду то розмовъ ся мовъ сусѣдъ съ сусѣдомъ и по братньому загодѣть всю справу!

2. Не заходи въ право, що ты ся сусѣдъ вѣоравъ, або луку перекосивъ, — загодѣть ся въ дома, звичайно бо тѣ процеса бѣльше коштують якъ вартуе шкода; коли же выиграєшь справу, то бѣльше втратишь якъ зыскаєшь.

3. Не будь лукавый для сусѣда, коли ѣнѣ тебе о що просить, то здѣлай му се охотно. Пословиця каже: „Рука руку мые“.

4. Жій съ всѣми въ згодѣ. Якъ ся посуперечаете, такъ ся и погодѣть. Зъ сварнѣ иде радѣсть для діавола, зъ помиреня ся радѣсть для Бога! Най сонце дневне не заходить на гнѣвъ вашъ, каже Іисусъ Христосъ. А хотяй чуєшь ся бути ображенный, подай першій руку до згоды. Здѣлай се для Господа Бога!

5. И съ паномъ въ селѣ старай ся въ згодѣ жити, якоже не разъ ты пана,

а панъ тебе потребуе — а всѣ мы потребуемъ Господа Бога! Любѣмъ протое Господа яко отца, а межи собою любѣмъ ся якъ братья!

ЄСЬ ВѢЙТОМЪ, ПРИСЯЖНЫМЪ,
АБО ПРИНАЛЕЖИШЬ ДО СТАРШИНЫ
ГРОМАДСКОЙ?

До тебе приналежитъ, щобысь спокѡй и ладъ удержавъ въ селѣ, бо на тоє власть маєшь. Тожь старай ся:

1. Щобы дороги були въ добрѡмъ станѣ, мосты обладженѣ, щобы не треба середъ лѣта у калужахъ бродити, або щобы худоба за для браку диля у моста ноги ломила.

2. Дати бачнѡсть, щобы всяка осторожнѡсть взглядомъ огня сохранена була, тыхъ-же, що не повинуютъ ся приказамъ, отвѣтно укарати.

3. Дбати о тоє, щобы всѣ дороги деревами обсаженѣ були, и щобы нѣкто не посмѣвъ деревину нищити. Въ Моравіи и въ Чехахъ садять по при дорогу овочевѣй дерева, зъ чого великій пожитокъ для села иде. А у насъ чому не могло бы такъ бути?

4. Наглядати, щобы все въ селѣ по ладу и прилично дѣяло ся, особенно въ корчмѣ щобы не було танцѣвъ, п'яньства и розпусты.

5. Не дозволяти щобы въ селѣ закоренювала ся месть, ненависть, — лишъ где можна и о скѣлько можна, годити и єднати спорящихъ и загнуваныхъ!

6. Устороняти соблазнъ, яку дають люде, що жіють на вѣру. Картати розпустникѣвъ, смотрити, щобы люде даючій згѣршенъе по селу не волочили ся. Одна бо паршива ѣвця може всю череду заразити!

7. Не дозволити, щобы люде пѣдо зрѣнї, чи то о крадѣжъ, чи то о якій другій злочинъ, пересиджували въ селѣ!

8. Тямъ собѣ, що тобѣ слава и честь всего села переданї нїяко пѣдъ сторожу, кажутъ бо неразъ люде: Якій панъ, такій крамъ! Якій вѣйтъ, така и громада!

9. Най зъ тебе иде все добрый примѣръ въ дома и по за домомъ, и въ господарствѣ и въ урядѣ, и въ церквѣ и въ корчмѣ (коли тя потреба приневолить, щобысь тамъ явивъ ся), лишъ най

нѣкто не бачить ты въ корчмѣ безъ потребы. Стережи ся особенно, щобысь въ корчмѣ справъ громадскихъ не судивъ, бо щобы засудъ выдати, на тое треба розуму, лишь не горѣвки, котра розуму позбавляе.

10. Не уноси ся гнѣвомъ, нѣ ненавистею, не зважай на пріязнь або свояцтво, стережи ся пѣдкупства. Суди справы другихъ такъ, якъ тобѣ совѣсть твоя каже, якъ бысь хотѣвъ, щобы и твои справы такъ суджено. Обачно, лагѣдно, безъ галасѣвъ и проклонѣвъ, карай, лишь справедливо и розумно!

11. Будь батькомъ для сирѣтъ, а опѣкуномъ для вдѣвъ села твого, и не дозволяй, щобы найменша кривда имъ дѣяла ся. Май старунокъ за бѣдныхъ, недужныхъ, калѣкъ, тымъ то приєднаешь собѣ благословенство Боже, пошановокъ у людей честныхъ, любовь и довѣріе въ громадѣ!

ВОЗДАЙТЕ ХВАЛУ ГОСПОДЕВИ!

Одень ремѣсникъ трудивъ ся при будовѣ церкви высоко на вежи, привя-

заний линвою. Въ тѣмъ линва тая урвалася и чоловікъ сей злетѣвъ зъ вежи на дахъ. Ту хотѣвъ ѡнъ затриматись, але се ему не удалось; скотивъ ся зъ даху на липу, котра росла пѣдъ самою церквою. Ту хотѣвъ ѡнъ зновъ затриматись, але галузя ломилась, спадавъ зъ галузи одной на другу и въ кѣнци упавъ на землю. Народъ съ тревогою бачивъ се и прискочивъ до мѣся, где той чоловікъ упавъ, думаючи на певно, що знайде его безъ жита и розмяждженого. Къ наибѣльшому здивованю, чоловікъ сей живъ, упавъ не пошкоджений на землю и тѣлько протиравъ собѣ очи, бо не знавъ що ся съ нимъ дѣе ся. Велика товпа народа обступила его и оденъ другому розказавъ, якъ се сталося. Одинъ зъ заможнѣйшихъ господерѣвъ закликавъ: „то дѣйстно велике чудо, сей день належить святковати, ходѣмъ до шиньку, чоловікъ сей мусить той день попамятати!“ И пѣшли. Двохъ людей взяли сего ремѣсника упавшого зъ вежѣ церковной въ свою середину, дру-

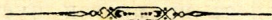
гѣ поспѣшили за нимъ и такъ великою толпою зайшли до шинку, где ѣли, пили, забавлялись ажъ пѣзно въ нѣчь.

Ремѣсникъ сей бувъ предметомъ розмовы всѣхъ; онъ самъ розказувавъ пригоду свою много разѣвъ, а при тѣмъ ѣвъ, пивъ на чужій рахунокъ, що ся тѣлько влѣзло. На Провидѣніе боже, безъ которого намъ и волосъ зъ головы спасти не може, та на свого ангела хранителя, що его стерѣгъ, ремѣсникъ сей не згадавъ; противно превозносивъ свою зручнѣсть и притомнѣсть, якъ то онъ спритно злетѣвъ найперше зъ вежъ на дахъ, а потому на лицу и зъ липы на землю. Въ своемъ заслѣпленю и зухвалости поваживъ ся въ кѣнци еще сказати, що колибы пѣйшло о добрый закладъ, то онъ готовъ тую штуку еще разъ повторити.

Коли зъ премногои пустою балаканины, та надмѣрного ѣдження и питя утрудивъ ся сей ремѣсникъ, втогды положивъ ся на лавку и уснувъ. Участники той забавы хотѣли такожъ вже шинокъ полишити. Глянувши на свого то-

вариша на лавѣ побачили, що ѡнѣ чогось лице выкривлює и стогне. Розкидає руками по воздуху, якъ колибы чогось хотѣвъ держатись и въ кѡнци заверещавъ переразливо. Було се очивиднымъ, що ему цѣла пригода въ снѣ представилась. Гостѣ споглядали на него съ насмѣшками и чекали тѣлько тои хвилѣ, коли ѡнѣ зъ лавки злетить на землю. Въ кѡнци порушивъ ся ѡнѣ раптовно и упавъ середъ смѣху своихъ товаришей на землю. Ожидали хвилѣ, коли ѡнѣ пробудить ся и повстане, але ѡнѣ лежавъ недвижимо. Коли приступили до него и хотѣли его розбудити, бувъ вже мертвый!

Забувъ хвалу воздати Тому, що его стерѣгъ, коли спадавъ зъ вежѣ церковной и не забивъ ся; спавъ теперь тѣлько зъ лавы и забивъ ся на смерть!

Ч. 678/орд. Позваляє ся печатати.

СИЛЬВЕСТЕРЪ,

Митрополитъ.

ПОСЛАНИЕ

Описание редкого вида рыбы, найденной в озере. Длина 1.5 м, вес 15 кг. Цвет серебристый, с темными пятнами. Живет в пресной воде. Цена 50 руб.

Каталог "Послание" 35 руб.

КНИЖКИ И РОЖНИ

Описание редкого вида рыбы, найденной в озере. Длина 1.5 м, вес 15 кг. Цвет серебристый, с темными пятнами. Живет в пресной воде. Цена 50 руб.

Описание редкого вида рыбы, найденной в озере. Длина 1.5 м, вес 15 кг. Цвет серебристый, с темными пятнами. Живет в пресной воде. Цена 50 руб.

Народная история

Рассказы о жизни и быте народа. Книга 1. Цена 50 руб.

Библиотека Послания

Книжки о жизни и быте народа. Книга 1. Цена 50 руб.

Вся книга редкая

Описание редкого вида рыбы, найденной в озере. Длина 1.5 м, вес 15 кг. Цвет серебристый, с темными пятнами. Живет в пресной воде. Цена 50 руб.

ПОСЛАННИКЪ

одинокѣ церковно-народна часопись,
выходить 1. и 16. каждого мѣсяця. Пред-
плата на рѣкъ 2 зл., на пѣвъ року 1 зл.
на кварталъ 50 кр.

КАЛЕНДАРЬ „ПОСЛАННИКА“ 35 кр.

Книжочки миссійнѣ

съ хорошими образками, выходятъ точно
каждого мѣсяця.

О наслѣдованію І. Христа

въкопомне дѣло Томи зъ Кемпісь, на
звычайнѣмъ папери 50 кр., на велино-
вѣмъ папери 70 кр (безъ оправы).

Народна исторія

РУСКОЙ ЦЕРКВИ

выйде въ роцѣ 1894. Предплата 1 зл.
30 кр. съ оправою и оплаченою посыл-
кою. Печататись буде тѣлько для пред-
платившихъ на передѣ. — Просимо по-
скорити съ предплатою

Библіотека Посланника

мѣститъ образки драматичнѣ для сель-
скихъ театрѣвъ, число 1 и 2 по 20 кр.

Всѣ книги церковнѣ

просимо замовляти тѣлько черезъ Редак-
цію Посланника, Лапшинъ п. Бережаны.

КНИЖОЧКА МИССИЙНА

Выходитъ каждого мѣсяця.

Издатель Свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ почта Бережаны.

ТЕРНОПѢЛЬ
Зъ печати С. Коссовскаго.
1894.

Отъ хаты до хаты. Зъ рукъ до рукъ.

КНИЖОЧКА МИССИЙНА

Число шесте.

РѢКЪ ИЗДАНІЯ ТРЕТІЙ.

„Книжочки миссійнѣ“, выходятъ каждого мѣ-
сяця и коштують рѣчно: по 10 що мѣсяця 3 зл.
80 кр.; по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокѣ
числа по 3 кр. Менше якъ 5 не посилае ся.

ИЗДАТЕЛЬ: СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

Редакторъ

„Посланника“ и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ, почта Бережаны.

ТЕРНОПѢЛЬ

Зъ печатнѣ С. Коссовского.

Чудотворна икона Пречистой Дѣвы Маріи
въ Самборѣ

О чудотворной иконѣ Пресв. Дѣвы Маріи
въ Самборѣ.

До старинныхъ мѣстъ въ Галичинѣ на-
лежить Самбѣръ; его заложили мешкан-
цы Старого - Самбора, днесъ Старемѣсто
званого, по лютѣмъ пожари въ р. 1241.
На прошеніе Перемыскаго епископа Ан-
тонія Радиловскаго позволила польска
королева Бона въ р. 1554 построить
церковь въ Самборѣ и надѣлила ю дво-
ма великими загородами, пѣдъ условіемъ,
що Русины воздвигнуть коло той церкви
муръ и вежу для обороны мѣста. По
причинѣ такъ тяжкаго условія и вели-
кихъ выдаткѣвъ на муръ и вежу, (ко-
рыхъ слѣды еще по нынѣ видно) по-
строено лишь церковь деревяну и тая
стояла ажъ до р. 1737. Въ тѣмъ роцѣ
мечникъ жидачѣвскій и властитель села
Радловичъ (коло Самбора) Ілія Комар-
ницкій съ женою своею построили вмѣ-

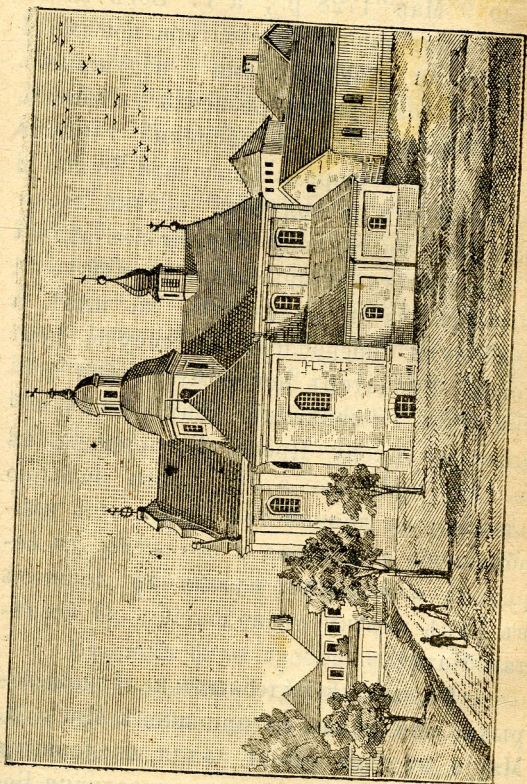
сто старенькои деревяной церкви величавый, мурованный, крестообразный храм Рождества Пресв. Богородицы, котрый по нынѣ существує.

На бôчнôмъ престолѣ Распятія Христового спочивають въ хорошôй металевôй домовинѣ ошкленôй часть мощей св. мученика Валентія († 270 р. по Хр.), помôчника всѣхъ несчастливыхъ навидженныхъ великою хоробою, званою св. Валентія. Тѣ св. мощи подаривъ церквѣ Самборскôй цѣсарь Іосифъ II. Другимъ дорогоценнымъ сокровищемъ тои церкви есть чудотворна икона Матери Божои, умѣщена въ великôмъ престолѣ, мальована на полотнѣ съ лицемъ барвы темной. По запискамъ церковнымъ исторія сей иконы слѣдуючо представляе ся:

При кôнцѣ XVII. столѣтія лишивъ якій-то подорожный у купця и мѣщанина Самбôрскаго Іоанна Стамовича хорошій образъ Преч. Дѣвы Маріи. Коли тойже купецъ съ цѣлою родиною въ часъ великои моровой заразы въ р. 1705 померъ, одѣдичила по нѣмъ все майно и овую икону Преч. Д. Маріи жена писаря Єлена Добрянська. Дня 15 Вересня

1727 р. Андрей презвитеръ церкви Самбѣрской ѡтслуживши поминальне Бого-служенье (въ старѡй церквѣ деревянѡй), бувъ запрошенный на поминки въ дѡмъ Елены Добрянской, вдовы по бувшѡмъ писарю. Въ домѣ тѡмъ мешкали ученики изъ колегіи Іезуитѡвъ, а одинъ зъ нихъ 14 лѣтній Монастырскій, дивлячись на вышеречену икону Преч. Д. Маріи, спостерѣгъ слезы кровавій въ очахъ и на головѣ Богоматери, котрѣ то являли ся, то счезали. Тое бачили не лишъ всѣ домашній, презвитеръ Андрей, сусѣды, але и многіи иніи знаменитіи духовніи и свѣтскіи люде обохъ обрядѡвъ и всѣ узнали правдивѡсть чудесныхъ слезъ на иконѣ. Презвитеръ Андрей упросивъ властительку иконы Елену Добрянську, що тая позволила ю взяти до церкви. Зъ розказу Преосв. епископа въ Перемышли, деканъ Самбѣрскій о. Ѳеодоръ Нащочичъ вложивъ икону дня 20 Вересня въ шовкову матерію и ю опечатавъ. По 3 дняхъ слезы съ всемъ счезли, но въ 5 дней пѡзнѣйше зновъ ѡтновили ся, а комиссія вызначена Преосв. епископомъ Перемышскимъ признала, що въ самѡмъ дѣлѣ

видѣла икону Преч. Д. Маріи плачущу; то само ствердили многі инні люде розличного стану. Неодовго прославивъ Г. Богъ икону Преч. Дѣвы М. Самбѣрской чотырма чудесными исцѣленіями недужныхъ, котрѣ поручивши ся тѣйже Преч. Дѣвѣ по ѡтправѣ богослуженія тотчасъ выздоровѣли. Перемышкій епископъ Іеронимъ Устрицкій, дѣзнавши ся о тыхъ 4 чудесныхъ исцѣленіяхъ, назначивъ другу комиссію, передъ котрою 9 людей розличного стану пѣдъ присягою зѣзнали, що видѣли икону Преч. Д. Маріи плачущу. Послѣ той второй комисіи выдавъ высшечереченый епископъ въ монастыри св. Спаса 3. Декемврія 1727 р. грамоту, котрою оголосивъ икону Преч. Д. Маріи въ Самбѣрѣ яко чудотворну и плачущу и препоручивъ вѣрнымъ ю яко такую почитати и въ своихъ потребахъ до той Матери Божой прибѣгати. Тую грамоту голошено ѡтъ праздника Непорочного Зачатія (9. Декемврія 1727 р.) черезъ 12 тыждней при торжественныхъ богослуженяхъ; слезы на чудотворнѣй иконѣ Преч. Д. Маріи то звѣявали ся, то зникали черезъ 25 тыж-

Церковь въ Самборѣ.

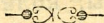
дней, або 175 дней (ôтъ 15 Вересня 1727 р. до 9 Мая 1728 р.), а Г. Богъ зновъ прославивъ икону Богоматери новыми 4 чудесными исцѣленіями недужныхъ. Въсть о тѣмъ всѣмъ рознесла ся далеко, а побожный народъ численно горнувъ ся до нового жерела благодати Божої и зъ вдячности за полученіи великіи ласки складавъ многоцѣнниі жертвы изъ золота и серебра (зъ латиньска такъ званіи vota), котрыхъ часть заховалась по нынѣ, а инниі були переробленіи на сосуды церковниі. Фундаторъ нової мурованої церкви Ілія Комарницькій приукрасивъ чудотворну икону Пресв. Богородицы въ р. 1728 срібною, а ôтъ части золотою одежею; на долинѣ тої одежи єсть изъображеніе фундатора и єго жены, въ серединѣ ихъ гербъ; фундаторъ держить въ руцѣ картку съ надписію: „О всецѣтая Мати!“

На основѣ чудесныхъ исцѣленій хорыхъ, якѣ дѣяли ся при иконѣ Преч. Д. Маріи въ Самборѣ и задля численнихъ собраній богомольцѣвъ въ праздники Богородичниі выѣднавъ Преосв. Ординаріятъ перемыскій у святѣйшого Престола Апо-

стольского въ Римѣ великій ѿпусты, 4 разы до року: на Стрѣтеніе Господне, Положеніе Ризы, Успеніе и Рождество Преч. Д. Маріи; особливо въ два послѣдніи дни ѿпустовѣ буває теперь по кѣль-ка тысячей богомольцѣвъ зъ найдал-шихъ сторонъ.

Въ пропамятно́й книзѣ церкви Сам-бѣрской суть списаніи тысячніи чудеса, якіи тамъ при чудотворно́й иконѣ Преч. Д. Маріи ѿ р. 1727 по нынѣ стали ся надъ тими побожными вѣрными, котріи въ своихъ нуждахъ и недугахъ до Її покровительства съ вѣрою и упованіємъ прибѣгали.

И. А. Г.

Р ПРОРОКАХЪ.

Пророки були особлившими избран-никами Божими, котрымъ Онъ ѿкры-вавъ свою волю, щобы они обьявляли ю прочимъ людямъ. Задля чистоты и свя-тости свого житя, були они близкіи къ Богу, и при Ёго чудно́мъ свѣтлѣ видѣли ѿдалене що до часу и просторони такъ,

якъ мы видимо то, що у насъ передъ очами. Они называютъ ся длятого про-роками, що прорекали т. е. предсказовали, що буде напередъ на цѣлѣхъ сотнѣхъ лѣтъ. Всѣ они жили въ различныхъ часахъ и напоминали народъ жи-дѣвскій до вѣрности одному Богу, остерегали передъ балвохвальствомъ, а коли народъ забувши на Бога, идоламъ ставъ кланяти ся, предсказовали приходячу кару Божу. Главнымъ однакъ предметомъ ихъ пророческихъ предсказаній бувъ общій Спаситель. Они приготовляли людей къ принятію Ёго; описовали все, що до мѣстця и часу рождества, житя, терпѣній, смерти и прославленя Мессіи ѡтноситъ ся, щобы, коли Онъ явитъ ся, всѣ могли Ёго пѣзнати. Такъ на примѣръ пророкъ Исаія, жившій около сѣмъ съ половиною вѣкѣвъ до Христа, предсказавъ, що прійде Мессія, котрого житье, терпѣнія, смерть такъ ясно описавъ, якъ бы то все передъ ёго очами дѣяло ся, за що ёго скорше евангелистомъ якъ пророкомъ назвати можна. Исаія никого не щадивъ и каждому терпку правду въ очи говоривъ, за що велѣвъ ёго безбо-

жний царь юдейскій Манассія пилюю перерѣзати. Такъ сповнявъ Исаія своѣй пророческій урядъ выше 50 лѣтъ (память его 9 мая)

Михей около 606 лѣтъ до Христа Спасителя предсказавъ, що Онъ народить ся въ Виѣлеемѣ. Походивъ зъ племени Ефремового, пророчествовавъ 54 лѣтъ и зоставъ убитый ѿ сына Ахавля, царя, (память его 14 августа).

Захарія около 500 лѣтъ предсказавъ царственный входъ Спасителя въ Іерусалимъ, (память его 8 февраля).

Даніилъ за 490 лѣтъ предсказавъ пришествіе Спасителя, Его страданія, смерть на крестѣ и слѣдующе за ними разрушеніе храма и Іерусалима. Походивъ зъ царского роду и пѣдъ именемъ Валтазаръ услуговавъ царю Набуходонозорови. Задля своѣй вѣрности къ закону Мойсея, а именно за тоѣ, що въ неволи Вавильоньскѣй не хотѣвъ поклонити ся золотому телцу, бувъ 2 разы вкиненый до ямы львѣвъ, зъ котрой го Г. Богъ чудеснымъ способомъ выбавивъ. Даніилъ живъ до р. 534 (память его 17 декабря) и многіи инші.

Всѣ тѣ пророки являлись и пророчествовали за довго до Христа Спасителя. Передъ самымъ его пришествіемъ явивъ ся величайшій изъ пророковъ Іоанъ Предтеча. Онъ называе ся Предтеча тому, що предтекъ т. е. предшествовавъ Христу Спасителю, выпередивъ Его и уже прямо показавъ пальцемъ на Него говорячи людямъ: „се агнецъ Божій вземлай грѣхи міра„ (Іоаннъ 1, - 9), то есть ягня Боже, котре бере на себе грѣхи свѣта; то есть Той, котрый умре для заглажденья вины цѣлого роду челоувѣческаго. Называе ся креститель тому, що межи иншими, крестивъ Господа Іисуса въ рѣцѣ Іордани. Іоанна, того величайшого изъ пророковъ, тую денницу солнца (утренню зорю) якъ го св. Церковь называе, прославляе церковь съ наибольшимъ торжествомъ. Много служеній въ роцѣ кромѣ вторникѣвъ каждой недѣлѣ, посвящено ему. Такъ Церковь св. прославляе: 23 сентябрю его чудесне зачатіе; 24 юнія его рожденіе; 29 августа его мученическу смерть. Кромѣ того почитае его яко крестителя 7 январія. На памятку того, що ѡтсѣчена его голо-

ва три разы була укрыта ѿтъ людей и три разы обрѣтаема (найдена) постановлено праздновати и память обрѣтанія 24 февраля первое и второе обрѣтаніе и 25 мая трете обрѣтеніе. Ёго зачатіе, рождество, житѣе и смерть подрѣбно описали евангелисты Лука, Матѣей и Марко.

Изъ старозавѣтныхъ т. е. бывшихъ до Христа Спасителя особенно почитаетъ ся нами Русинами пророкъ Илія. Онъ славенъ (такъ и называетъ ся онъ: святой славный пророкъ) незломною ревностію, съ котрою обвинявъ царя жидѣвскаго Ахава, идолопоклонника; предсказавъ тому царю кару — трилѣтній голодъ и посуху. Якъ мавъ пойти дощъ звѣвъ зъ неба огонь на приготовлену жертву. Кромѣ того чуда: воскресивъ сына сарептской вдовы и сподобивъ ся говорити съ Богомъ на горѣ Хоривъ и наконецъ бувъ взятый живой до неба. Память его обходимо 20 юлія. Не ѿтъ рѣчи буде вспѣмнути тутъ о однѣмъ грубѣмъ суевѣрію — забобонѣ — нашего народа. Именно нашъ народъ объясняетъ блискавицѣ и громы тымъ, що славный Илія ѣздитъ по небѣ. Такое объясненіе,

то одна изъ тыхъ бабскихъ баёкъ, ко-
трѣ Апостолъ справедливо называетъ север-
ными, тому, що блискавицѣ и громы на-
чались не зъ того тѣлько часу, коли
бувъ взятый Илія, а ѿ самого сотво-
реня свѣта. Они походятъ зъ причинъ
природныхъ, а не ѿ безмыслино выду-
маной чіейсь фзды. Инша рѣчь, коли мы
звертаемъ ся до него съ молитвою пѣд-
часъ посухи, тутъ есть основа. Онъ за-
ключивъ небо и отворивъ его т. е. че-
резъ его молитвы началась посуха и по-
томъ ишовъ дошъ. Если Онъ то сдѣлавъ
за жияя своего, то еще съ бѣольшою си-
лою може дѣлати теперь т. е. може вы-
просити у Господа Бога дошъ. А проси-
ти его о томъ пѣдчасъ засухи и можна и
повѣривъ само такъ само, якъ въ иншихъ
бѣдахъ. Вуждахъ, звертаемо ся до дру-
гихъ святыхъ о ходатайство, вставленье
ся за насъ передъ Г. Богомъ.

Пророчества декотрыхъ пророкѣвъ
суть свесаѣ въ осѣбьыхъ книгахъ, ко-
трѣ называють ся книгами пророческими
и составляютъ часть книгъ старого завѣ-
та. Книги пророческѣ дѣлятъ ся на кни-
ги великихъ и малыхъ пророкѣвъ.

Великі пророки суть: 1) Исаія, 2) Іеремія покликаний на пророка въ 629 р. предсказавъ збуренье Іерусалима. Коли Іерусалимъ зоставъ збурений, высказавъ онъ свѣй жалъ въ пѣсняхъ, котрі называють ся плачь Іереміи, 3) Іезекіиль, живъ въ неволи вавилоньскій и предсказавъ поворотъ зъ неволи и царство Мессіи. 4) Даніиль.

Малі пророки суть слѣдующі (12): Озаія, Іоиль, Амосъ, Авдій, Іона, Міхея, Наумъ, Аввакумъ, Софонія, Аггей, Захарія, Манахія.

Б. К.

КѢлька слѣвъ о св. Причастію

Коли Израильтяне (Жи́ды) выйшли зъ Египту и поспѣшали до землѣ обѣщанной, забракло имъ въ дорожѣ живности, а не могли єѣ нигде дѣстати, бо пустыня безъ управной рѣлѣ, безъ слѣду ростиности, якъ далеко око бачило, окружала ихъ докола. Но Господь не зѣзволить згинути народови своему зъ голоду Онъ спускавъ єму щоденно манну, т. є.

кормъ дуже поживный и солодкій, котрый заховавъ народъ израильскій ѿтъ смерти середъ пустынь. О якъ же милосердный, якъ добрый той Господь, а якъ щасливый той народъ, котрый отримувавъ зъ рукъ Отца Небесного живнѣсть щоденну! Но чи мы будемъ завидовати єму? О нѣ! бо намъ бѣльшій рѣчій дѣлає Господь! И мы, дорогій читателѣ, ѿтбуваемо подорожъ до землѣ обѣцяной, т. е. до ѿчины небесной и идемо черезъ свѣтъ сей, якъ бы пустыню безводну, спека клопотѣвъ житя и покусь и насъ палить, а голодъ великій докучає душѣ нашѣй, бо свѣтъ не має для неї иного корму, якъ пѣсокъ горячій. Но щожъ ся дѣе? Ото милосердіє Г. Бога не лишає безъ помочи и душѣ людской въ тѣй по дорожѣ, но спускає ей кормъ и якій же то? чи манну солодку? О бѣльше ѿтъ манны, бо Наясвятѣйше Тѣло и Найсвятѣйшу Кровь власного Сына своего, а Спасителя нашего І. Христа въ св. Причастію! Такъ єсть, дорогій читателѣ! Коли мы приступаємо до св. Причастія, то мы принимаємо пѣдъ видами хлѣба и вина Тѣло и Кровь Найсвятѣйшого Спа-

сителя нашего. Тое отже, що подає намъ священникъ на ложочцѣ и що очамъ, запахови и смакови представляєсь яко частиця хлѣба и яко капля вина, то вже не хлѣбъ, то вже не вино — но то тѣлько на поглядъ хлѣбъ и вино але въ дѣстности, въ самѣй рѣчи, то Самъ нашъ Господь укrywъ ся такъ пѣдъ сими знаками хлѣба и вина. Єсть то найбѣльше чудо всемогущества Божого, которого мы слабимъ и мизернымъ, плиткимъ розумомъ нашимъ нѣколи не пѣй-мемъ, но однакъ вѣрити мусимъ въ тое, бо такъ насъ навчає Церковь свята. А що то єсть правдивый Господь нашъ І. Христосъ пѣдъ сими видами хлѣба и вина на око, о тѣмъ переконують насъ власнѣ Єго слова: сіє єсть тѣло мое, сія єсть кровъ моя, о тѣмъ посвѣд-чаютъ всѣ учителѣ церкви и Отци святѣ, тое показавъ Господь многими чудесами, тое стверджає неперерване преданье ѡтъ часѣвъ апостольскихъ. Вѣрити отже мусимо мы пѣдъ утратою спасенія, що въ св. Причастію єсть правдивый Богъ съ душею и тѣломъ, зъ божествомъ и чело-вѣчествомъ, однимъ словомъ, цѣлый Го-

сподь такъ, якъ Онъ перебуває въ небѣ по правицѣ Бога Отца. И добре треба намъ тоє знати и вѣрити, що мы не причащаємось Тѣла и Крови божои, яко самого лише мертвого Тѣла и Крови, но мы принимаємо цѣлого Г. Бога живого, правдивого, дѣйстнаго, пѣдъ видомъ хлѣба и вина такъ, якъ Онъ бувъ цѣлый живой и правдивый, коли тримавъ себе самого въ рукахъ, якъ каже св. Августинъ и подававъ своимъ ученикамъ, на Тайнѣ Вечери. Подивляйтежъ отже дорогі читателѣ се чудо любви, милосердія и покоры Бога нашего! Онъ стає ся якъ бы рѣчею для насъ и приходитъ яко кормъ до душъ нашої въ св. Причастію. Роздумуйте нескѣнчену любовь Г. Бога до людей въ сѣй Тайнѣ, но заразомъ учѣть ся, якъ то вы маєте приступати до св. Причастія, и що робити по св. Причастію. Переймѣть ся лише живою, правдивою вѣрою о тѣй Найсвятѣйшѣй Тайнѣ, а излишні будуть слова дальші о тѣмъ, съ якимъ успособленьемъ сердца, маєте находитись передъ и по святѣмъ Причастію. Коли отже въ св. Причастію приходитъ до душъ нашої Найсвятѣйшій

Богъ, то чижь душа ся не мае бути чистою ѿ грѣхѡвъ? Ой певно що такъ! И для того то каждой Службы Божой, чуємо мы передъ св. Причастіємъ слова священника: Воньмѣмъ, святая святымъ! Сими словами упоминае ѡнъ всѣхъ, що хотятъ причащати ся, щобы уважали, кого они принимаютъ. Бога святого може принимати до душъ тѣлько той, кто святымъ есть, въ которого серцю не ма привязаня и уподобаня до грѣха, котрый очистивъ себе перше зъ него въ св. сповѣди. Добра протое сповѣдь, то перше и найголовнѣйше приготование до св. Причастія для Христіянина, бо черезъ св. сповѣдь, прибирае чоловѣкъ душу свою въ ласку божу, котру доконче мусить мати той, кто приступае до св. Причастія, бо Тайна та есть тайною живыхъ, а не мертвыхъ, то есть сихъ, що суть въ станѣ ласки. Найсвятѣйша Тайна Тѣла и Крови Христовой, якъ сказано, есть кормомъ для душъ нашої, — а знаете любимѣ, що кормъ тѣлько живому служитъ а не вмерлому, — такъ и сей кормъ душевный, сей „хлѣбъ преестественный его же ангели и архангелы

трепещущи видѣти желаютъ“, живѣй тѣлько душѣ, т. е. котра має ласку божу, таку тѣлько, кажу, душу кормить и утримує при житю, при ласцѣ божѣй. Кто бы же ѡтваживъ ся безъ ласки божой въ станѣ грѣха тяжкого приступити до св. Причастія, по злѣй, неважнѣй, або святотатскѣй сповѣди, той негѣдно причащавъ бы ся, той поживавъ бы собѣ судъ, „судъ себѣ ясть и пѣть“, каже св. Павелъ о такѣмъ причастію. А словами сими выражає ѡнъ, що грѣшникъ такій принимає Г. Бога до сердца своего, котрый ему подасть не благословеніе свое и ласки новѣ, но проклятіе, но осужденіе, но гибель. Охорони насъ Господи всѣхъ ѡтъ такого негѣдного, святотатскаго причастія!

Мы же дорогі читателѣ, коли приступаемо до св. Причастія, будьмо не лишень въ ласцѣ освящающѣй черезъ добру сповѣдь, черезъ жалъ въ нѣй надприродный, но приступаймо до него съ сердцемъ горячимъ, съ сердцемъ повнымъ вѣры, надѣи, любви, покоры и бажаня того Бога нашего. А коли кажемо сю молитву „Вѣрую Господи и исповѣдую“

за священникомъ передъ св. Причастіємъ, то треба, щобысьмо ю серцемъ, а не устами тѣлько казали, щобысьмо возбуждали въ собѣ всѣ чувства до якихъ она побуждає. И такъ найперше, щобысьмо сильно вѣрили, що тоє св. Причастіє, то нашъ найдорожшій Спаситель, котрый прійшовъ на свѣтъ грѣшникѡвъ спасти, межи котрыми повинні мы себе за найбѣльшихъ уважати, бо и по правдѣ оденъ грѣхъ дѣлає насъ нужденными сотворѣнями въ очахъ божихъ!

Дальше, треба намъ мати велику жажду за тымъ кормомъ душевнымъ и просити горячо, щобы Господь здѣлавъ насъ гѣдными сеи Тайны причастниками; треба Ёму сердечно освѣдчатись съ любовію нашою, що мы хочемо належати до числа любячихъ Ёго ученикѡвъ, а не такъ якъ Юда скривати въ собѣ лєсть, при найблисшѡй спосѣбности образити єго грѣхами и запродаати. И въ чувствахъ сихъ правдивыхъ, треба намъ тревати, уважаючи себе за найнегѣднѣйшихъ того святого Причастія, якъ розбѣйникъ сей на крестѣ визнавати доброту и милосердіє боже и тѣлько черезъ

надѣю на тоє нескѣнчене милосердіє божє и любовь Ёго къ душамъ людскимъ, осмѣляти ся причащати страшныхъ Тайнъ Христовыхъ. Въ такѣмъ успособленю серця треба зближатись Христїянинови до св. Причастїя.

А щожь робити по св. Причастїю? Тоє що каже священникъ въ службѣ божѣй: достойно, гѣдно благодарити, дякувати Господу за тоє, що Онъ зволивъ вѣйти до душъ нашої, щобы бути кормомъ єи и задаткомъ вѣчної щасливости. До такого благодареня легко побудити ся, если собѣ спамятаємо и розважимо сї вопросы:

1. Кто прїйшовъ до насъ въ св. Причастїю;

2. До кого прїйшовъ;

3. По що прїйшовъ и чого жадає ѿ мене, а що я маю жадати ѿ Него?

1. Кто прїйшовъ? — Богъ правдивый, Сотворитель, Спаситель мѣй, — той самъ, що по правицѣ Бога Отца въ небѣ, той, що умеръ за мене на крестѣ, той що мя судити буде! О и якже я повиненъ сильну мати въ Него вѣру,

якъ єму ту дяковати за тоє, що Онъ установивъ сю Тайну для мене. Покôрно дякує жебракъ за милостиню, но о много покôрнѣйше повиненъ я Богу моему, що Онъ загостивъ зъ ласками своїми.

2. До кого прійшовъ? — До мене грѣшника, щомъ погорджувавъ єго волевъ.... О якъ Єго перепрошувати повиненъ я, якъ жалувати за грѣхи мои!... Розважте тоє тôлько добре, а безъ трудности чувства будуть богатѣ.

3. По що прійшовъ до мене Господь въ св. Причастію? Щобы мене перемѣнити, щобы я бувъ що разъ лѣпшій, святѣйшій, щобымъ не грѣшивъ, а до того дає Онъ менѣ свою ласку! О якъ же Онъ добрый, о якъ милосердный. И прирѣкати Єму ту треба, що ся будемъ стерегли грѣха и средствъ до того уживати ôдиовѣднихъ, а знаючи при тôмъ, що той Богъ нашъ такъ довго зôстає въ насъ, якъ довго не змѣняють ся види хлѣба и вина, будемъ єго просили о всѣляки ласки для себе и другихъ, за живыхъ и помершихъ. О якъ же бы обильнѣй ласки отримали мы, еслибысьмо погôднôмъ Причастію такъ дякували, такъ

просили Господа! Тажъ самъ Онъ каже: Все, о що будете просили Отца моего въ имя мое, дастъ вамъ!

Для того дорогій читателъ, не выходѣть чимъ скорше зъ церкви до дому по св. Причастію но дякуйте за него Г. Богу и просѣть о все для душѣ и тѣла потрібне и до спасенія добре для себе и для другихъ, а сплынуть на васъ богатѣ ласки. Послухайте всѣ, каже св. Іоаннъ Златоустый, такъ священники якъ и учені. Може ся твердымъ выдать се, що скажу, однакъ зѣ взгляду на недбальство многихъ, мушу сказати: Юда по спожитю остатной Вечери, не зѣоставъ въ свѣтлиці якъ другі, но самъ зѣрвавъ ся и вийшовъ: єго примѣръ наслѣдуютъ всѣ, що виходять безъ благодаренія. Не хочешъ певно наслѣдовати Юду злочестивого, для того дякуй Господу по св. Причастію и не виходи бодай зъ церкви передъ укѣнченьемъ Службы Божой.

Будьможь отже розумными и корыстаймо добре зъ найдорожшого для Христіянина часу по св. Причастію! Не будьмо подѣбными до сыхъ девяти очищенныхъ ѡтъ прокази, котрі не подяко

вали Спасители за Ёго ласку, но наслѣдуймо того одного вдячного, а вдячностію нашою зъобовяжемъ собѣ Господа, а удѣлить намъ Онъ богатыхъ ласкъ своихъ, а тѣло наше, сю церковь живу въ котрѣй найшовъ Онъ милу гостину въ св. Причастію, воскресить колись славно и возвелечить въ день общего воскресенія мертвыхъ.

П. П.

ДОВЖНОСТИ СЕЛЯНИНА.

(Пише о. К. Селецкій).

ЄСЬ УЧИТЕЛЕМЪ ШКОЛЫ?

1. Все въ годинѣ опредѣленѣй яви ся въ школѣ; будь учителемъ, не наймитомъ — люби бѣльше твоѣй урядъ, якъ платню твою. Будь учителемъ до добраго, а не до злого. Учи дѣти не тѣлько добре писати, читати и раховати, але и добре жити. Зважъ собѣ, що Господь повѣривъ тѣ дѣти твоей опѣцѣ, и що за нихъ будешъ мусѣвъ здавати передъ Богомъ рахунокъ! Не бій, не проклинай, не зневажай — коли же треба го ука-

рати, то укарай го такъ, якъ добрый отецъ карае дѣти свои.

2. Тамъ собѣ, щобысь неслушно заплати не бравъ, бо обтяжишь совѣсть твою. Передъ наукою и по науцѣ треба вразъ съ дѣтьми помолити ся; най порядно парами приходять до церкви и до школы и выходятъ зъ ѡдтамъ. Въ школъ най тихо, чемно и прилично ся заховують, особенно же въ церквѣ. Учи ихъ зрозумѣло и приступно до ихъ понятія того, що имъ знати потреба; не баламутъ ихъ головы и не псуй ихъ сердце такимъ ученьемъ, котре до нихъ не належить, и на ничъ имъ не придасть ся. Учи ихъ, щобы були честними людьми, повліяй на нихъ, щобы любовали собѣ въ станѣ рѣльничѡмъ и укажи имъ достоинство сего стану, щобы той, котрый научивъ ся чигати, не встидавъ ся за для того ходити за плугомъ. Давай добрый примѣръ съ себе, старай ся привднати собѣ сердца дѣтей и родичѣвъ, будь всѣхъ добрымъ дорадникомъ, а станешъ ся благословеньствомъ для цѣлого села! Моли ся а Господь Богъ допоможе тобѣ!

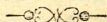
ЕСТЬ РЕЧЕНТОМЪ, ПАЛАМАРОМЪ АБО СТАРШИМЪ БРАТОМЪ?

Тямъ собѣ, що служба твоя въ домѣ Божѣмъ святою повинна бути. Дбай о ладъ и харнѣсть въ церквѣ, бѣльше навѣтъ, якъ у себе въ дома, бо якъ ты будешь дбати о дѣмъ Божій, такъ и Богъ буде дбати о хату твою. Будь умѣркованый и милосердный, коли жадаешь заплаты за прислугу твою. Жертва принесена на Церковь, най не буде ужита на що то другого. Будь примѣромъ для всѣхъ въ твоимъ поведеню ся, будь тверезый и щиро приклонный твоему парохви; для всѣхъ вѣчливый и услужный безъ изнятія. Не презирай и найбѣднѣйшого, бо для того, що ты ходишь въ капотѣ, або въ сурдутѣ, не маешь нѣ найменшого права гордити тыми або насмѣшки собѣ творити зъ тыхъ, котрѣ ходять въ сердаку або въ лахманахъ. Не залишай за рано церковь ѡтчи-няти и не выганяй зъ ѡтти людей для того, що тобѣ пильно церковь замкнути и домѣвъ ити. Будь обачный, щобы въ церквѣ не було нѣ смѣтя, нѣ паутины,

нѣ пороху. Знай оцѣнити тое щастье, що можешъ служити Господу Богу въ домѣ Его.

БСЬ ПАСТУХОМЪ ГРОМАДСКИМЪ?

Повѣрила тобѣ громада худобу свою и платить тобѣ за тое. Старайже ся о тое, щобы худоба мала свою выгоду, не добирай собѣ пасовиско, котре було бы для тебе догѣдне, тѣлько добирай таке, котре пожиточнѣйше булобы для худобы. Стережи, щобы худоба людямъ шкоды не робила, нѣ псовала молодои деревини, не нищила лѣсѣвъ. Жени ю въ опредѣленѣмъ часѣ до воды, не бій не проклинай, не збыткуй ся надъ безумною звѣриною, бо на тое нѣкто тобѣ права не давъ. Господь Богъ сотворивъ звѣрята для чоловѣка, не на тое, щобы ся надъ ними збитковавъ, лишь на тое, щобы зъ нихъ користь мавъ.

НА МИССИИ.

Въ однѣмъ великѣмъ мѣстѣ отбывала ся року 1868 миссія рѣвночасно

въ трехъ церквахъ. Успѣхъ той миссії
бувъ дуже великій и найтвердшій грѣ-
шники наvertsали ся цѣлымъ сердцемъ до
Г. Бога. На законченъе той миссії мавъ
оденъ зъ отцѣвъ миссіонарѣвъ потре-
саячу проповѣдь и межи инчими розказо-
вавъ онъ такий примѣръ:

Передъ лѣтами умирала одна мати.
Всѣ еѣ дѣти окружили смертельную по-
стѣль. Браковало лишь одного сына.
Сынъ той бувъ закованный въ кайданахъ
и отсиджувавъ 5 лѣтну кару криміналу
за тяжкі провинны. Серце матери края-
лось отъ жалю, що еѣ дитина пошла
блудными дорогами. Всѣ упомненія ма-
тери позоставали даремными, сынъ всту-
пивши разъ на блудну дорогу грѣха,
гнавъ ся въ пропасть ажъ доки его ра-
мя людской справедливости не досягну-
ло. Бѣдна мати умираючи, хотѣла ко-
нечно еще разъ побачити своего сына,
упомнути его и до поправки житя възва-
ти. Удалась родина до команданта сего
криміналу, чтобы позволивъ заблудшому
сынови бѣдной матери, явиться передъ
нею. Выслухана зѣстала ихъ просьба, и
явивъ ся подъ сильною сторожею, скова-

ный кайданами у ложа матери сей не-
 щасливый сынъ. Але було вже за пѣзно.
 Слова вже завмерли на устахъ матери и
 еще тѣлько окомъ погасающимъ змогла
 умираюча глянути на сына але окомъ
 тымъ глянула ажъ до глубины его сер-
 ця. Того було досыть! Мати заразъ по-
 томъ умерла. Вязень повернувши до
 своей вязницѣ, упавъ тамъ на колѣна,
 проливавъ горькѣ слезы жалю и повзявъ
 щире намѣренье навернутись до Г. Бога.
 Зажадавши священника, ѡтбувъ искренну
 сповѣдь зъ цѣлого житя, а покрѣпившись
 Найсвятѣйшими дарами, ставъ якъ бы
 инчимъ чоловѣкомъ. Вязница видалась
 ему теперь якбы покутою за здѣланіе
 прегрѣшеня. Але ласка Божа здѣлала
 еще бѣльше. По ѡтсидженю кары въ вя-
 зницѣ, выйшовъ онъ на свѣтъ, але свѣтъ
 сей не бувъ вже для него принаднымъ.
 Онъ вступивъ до строгаго закону черн-
 цѣвъ и цѣлый свѣй вѣкъ хотѣвъ вже
 посвятити на услуги Г. Богу. Богъ ему
 помѡгъ и пѣзнѣйше зѡставъ онъ и свя-
 щенникомъ. Тымъ сыномъ бувъ я
 сказавъ миссінаръ сей, пѣднеслымъ го-
 лосомъ.

Слова тї здѣлали потрясаюче впечатлѣнїе и не одна слеза заясьнѣла въ очахъ вѣрнаго народа. Яка зъ того для насъ наука? Ото що милосердіе божє бѣльше якъ грѣхи цѣлого свѣта и що Богъ неразъ великихъ грѣшникѣвъ покликувавъ до свого царства и до великихъ дѣлъ призначавъ. Великимъ грѣшникомъ бувъ св. Апостоль Павель, великою грѣшницею була св. Магдалина, св. Августинъ и много другихъ великихъ святыхъ и угодникѣвъ Божихъ. А если Г. Богъ простивъ и тому розбѣйникови на крестѣ, то певно и намъ простить все и дарує, если тѣлько возбуди-мо щирый жалъ за грѣхи въ серцю нашѣмъ и очистимось въ св. тайнѣ Покаянїя.

Для старыхъ и молодыхъ.

Терпѣнїя ѣтрывають насъ ѣтъ милости свѣта и лѣчать нашу надмѣрну чувствительнѣсть, яку маємо для власного тѣла. Они успособляють насъ до

терпеливости и даютъ въ дивный способъ познавати марнѣсть сего свѣта.

Св. І. Златоустый.

Що тѣлько говоришь въ скритости, говори такъ, якъ колибысь тое передъ цѣлымъ свѣтомъ говоривъ.

Св. Игнатій.

Не переражай ся ніякою покусою. Се есть добрымъ знакомъ, если ворогъ боресь съ душою, бо то свѣдчить, що она еще до него не належить.

Фр. Салезій.

Лагѣднымъ есть той, которого не опановуе нѣ злѣсть, нѣ гнѣвъ, но который все зноситъ съ спокѣйнымъ умомъ; который анѣ дражнить анѣ дасть ся роздражнити; который не шкодить и анѣ о тѣмъ думае, щобы другимъ шкодити.

Св. Іеронимъ.

Ч. 735/орд.

Позваляе ся печатати.

СИЛЬВЕСТЕРЪ,

Митрополитъ.

BOOK

ИЛИ 1990 ИЛИ ПОЖИЛИ

MR. BURGESS

Биробиджан 11 июля 1937 г.

Всё равно депривация

ПОСЛАННИКЪ

одинокѣ церковно-народна часопись,
выходить 1, и 16. каждого мѣсяця.

Предплата на рѣкъ 2 зл., на пѣвъ
року 1 зл., на кварталъ 50 цт.

КАЛЕНДАРЬ „ПОСЛАННИКА“ 35 кр.

Книжочки миссійны

съ хорошими образками, выходятъ
точно каждого мѣсяця.

О наслѣдованію І. Христа

въ копіи, дѣло. Томы съ Кемпісь, на
звычайномъ папері 50 кр., на велино-
вомъ 70 кр. (безъ оправы).

Нгчъ Виолееска

ораторіе съ сценічне въ 4 актахъ.

Съ многими спѣвами и колядами.

Цѣна 45 кр.

Библіотека Посланника

мѣститъ образки драматичны для сель-
скихъ театровъ, число 1 и 2 по 20 кр.

Всѣ книги церковны

просимо замовляти тѣлько черезъ Ре-
дакцію Посланника, Лапшинъ, Бережаны

КНИЖОЧКА
МИССИЙНА

Выходитъ каждое мѣсяцъ.

Издатель Свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ почта Бережаны.

ТЕРНОПІЛЬ
Зъ печатнѣ С. Коссовскаго.
1894.

Отъ хаты до хаты. Зъ рукъ до рукъ.

НИЖНЯЯ

МНЕСТИНА

Выходные номера

Печатать можно в
Редуктор "Политика"
и "Литературно-художественная"
на Ленинский проспект

ТРЕБОВАНИЕ
на печать в "Литературно-художественную"
1894

КНИЖОЧКА МИССИЙНА

Число семе.

РѢКЪ ИЗДАНІЯ ТРЕТІЙ.

„Книжочки миссійнѣ“, выходятъ каждого мѣ-
сяця и коштуютъ рѣчно: по 10 що мѣсяця 3 зл.
60 кр.; по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокѣ
числа по 3 кр. Менше якъ 5 не посылаетъ ся.

ИЗДАТЕЛЬ: СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

Редакторъ

„Посланника“ и „Книжочекъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ, почта Бережаны.

ЛѢВѢВЪ

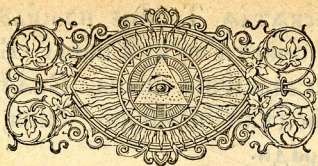
Зъ печатнѣ Ставропигійскаго Института,

пѣдъ зарядомъ Ив. Пухира.

1894.

Чудотворный образъ Матери божьей Неустояющей
помочи.

МОЛѢБЕНЪ

ко Пресвѣтѣй Богородици.

Начало :

Іерей: Благословѣнъ Бѡгъ нашъ,
всегда, нынѣ и присно и во вѣки вѣ-
кѡвъ. Ликъ: Аминь.

Слава Тебѣ Бѡже нашъ, слава
Тебѣ.

Царю небесный, Оутѣшителю,
Дѣше истины, вездѣ сый и всѣ ис-
полняй: сокровище благихъ и жизни
подателю; прійди и вселися въ ны, и
очисти ны отъ всякѣа скверны, и спа-
си Благже дѣши наша.

Свѣтѣй Бѡже, свѣтѣй Крѣпкѣй,
свѣтѣй Безсмѣртный, помилуй насъ. 3.

Слава Отцѣ и Сыну и свѣтому
Дѣху, и нынѣ и присно и во вѣки
вѣкѡвъ. Аминь.

Пресвѣтаѧ Трѡйце помѣлуй насъ,
Господи очисти грѣхѣи наѧ, Владѣко
прости везакѡнїѧ наѧ, Свѣтѣй по-
сѣти ѿ ѿсѣѣлей немощи наѧ, ѿмене
Твоегѡ рѡди.

Гдѣ помѣлуй. 3.

ГЛАВА ОУЦѢ ѿ СЫНА ѿ СВАТОМУ
ДѢХУ, ѿ НЫНѢ ѿ ПРИСНУ ѿ ВО ВѢКИ
ВѢКѡВЪ. АМѢНЬ.

ОТЧЕ НАШЕ, ѿже еси на небесѣхъ;
да свѣтитсѧ ѿмѧ твоѣ, да прїидетъ
цѣрствїе твоѣ, да вѣдетъ воля твоѧ,
ѿкоу на небеси ѿ на земли. Хлѣвъ
нашъ насѣщный даждь намъ днѣсь:
ѿ остави намъ долги наѧ, ѿкоужѣ ѿ
мы оставляемъ должникѡмъ нашимъ:
ѿ не воведи насъ во ѿсѣѣшенїе: но ѿз-
бави насъ ѿтъ лѣкаваго.

Іерей: Ико твоѣ естъ цѣрство ѿ
сила ѿ слава, ОУЦѢ ѿ СЫНА ѿ СВАТА-
ГО ДѢХА, НЫНѢ ѿ ПРИСНУ ѿ ВО ВѢКИ
ВѢКѡВЪ. ЛѢКЪ: АМѢНЬ.

Гдѣ помѣлуй. 12.

ГЛАВА ОУЦѢ ѿ СЫНА ѿ СВАТОМУ
ДѢХУ, ѿ НЫНѢ ѿ ПРИСНУ ѿ ВО ВѢКИ
ВѢКѡВЪ. АМѢНЬ.

Прійдѣте поклонѣмса Царѣви на-
шемъ Бѣгъ.

Прійдѣте поклонѣмса Хрїстѣ Ца-
рѣви нашемъ Бѣгъ.

Прійдѣте поклонѣмса ѿ припа-
дѣмъ самомъ Господъ Іисъсъ Хрїстѣ,
Царѣви ѿ Бѣгъ нашемъ.

Тропарь. Гласъ 4.

Ко Богородици прилѣжнѣ нынѣ
притецѣмъ грѣшнѣи, ѿ смиренѣи,* ѿ
припадѣмъ въ покаѣнѣи, зовѣще ѿзъ
глубинъ душевныхъ:* Владычице по-
мози многосѣрдоваше на ны:* потщи-
са, ꙗко ѿгнѣаемъ ѿтъ множества
грѣхѣвъ,* не ѿврати раба твоѣхъ
тщихъ,* Тебѣ во ѿ единѣ заступницѣ
ѿматъ.

 Гласъ: ѿ нынѣ:

Не оумолчимъ никогдаже Богоро-
дице,* силы твоѣ глаголюще, мы не-
достѣйнѣи:* ꙗже во не въ Ты предста-
ла молящиса за ны,* кто въ насъ
ѿзбавилъ ѿтъ толѣкихъ вѣдъ?* кто-
же въ ны сохранилъ до нынѣ сво-
бѣдны?* не ѿстѣпимъ ѿтъ Тебѣ Вла-
дычице:* твоѣ во рабѣ спасаеши при-
сно ѿтъ всѣхъ вѣдъ,* единая благо-
гословѣна.

Канѡнъ молебный
ко Пресвѣтѣй Бѣи. Гла́съ 8.

Пѣснь 1. Ірмосъ:

Бѡгъ прошѣдъ ѿкѡ сѣшъ, ѿ егѣ-
петскагѡ злѣ ѡзвѣжавъ, Израїльтѣ-
нинъ вопїаше: Избавителю Бѡгъ на-
шемъ поимъ.

Припѣвъ: Пресвѣтаѧ Госпожѣ Бо-
городице спаси насъ.

Многими содержи́мъ напа́стьми,*
къ Тебѣ привѣгаю спасѣнїѧ ѡскѡи,* ѡ
Мѣти Слѡва, ѿ Дѣво:* ѡтъ тѣжкихъ
ѿ лютыхъ мѧ спаси.

Гла́ва: ѿ нѣнѣ:

Недѡгвѣюща мѧ тѣломъ ѿ дѡшею,*
посѣщенїѧ вожествонагѡ ѿ промыслѣ-
нїѧ,* еже ѡтъ Тебѣ, сподѡби едина
Богомѣти,* ѿкѡ влагѣѧ, Благѡгѡже
родительница.

Катавасїѧ:

Спаси ѡтъ вѣдъ рабѣ твоѧ пре-
свѣтаѧ Богородице Дѣво,* ѿко мѡи
всѣ по Бѡзѣ къ Тебѣ привѣгаемъ,*
ѿко къ нерѡшимѣй стѣнѣ ѿ предста-
тельници.

Пѣснь 3. Їрмосъ :

Невѣснагѡ крѡга верхотвѡрче Гос-
поди, ѿ Цѣркве зиждителю, Ты менѣ
оутверди въ любови твоѣй, желаній
краю ѿ вѣрныхъ оутвержденіе, еди́не
Человѣколю́бче.

Пресвѣтаѧ Госпоже Богородице :
Застѣплѣніе ѿ покровъ жи́зни мо-
ѣѧ,* положи́хъ Та Богороди́тельнице
Дѣво :* Ты менѣ о́корми ко приста-
нищю твоѣмѸ,* благі́хъ винѡвнаѧ, вѣр-
ныхъ оутвержденіе,* еди́на всепѣтаѧ.

Гла́ва : ѿ ны́нѣ :

Лю́тыми недѡ́ги,* ѿ болѣзненны-
ми страстьми ѡста́зѣемъ,* Дѣво Ты
ми помози :* ѡсцѣлѣній во неоскѣдное
Та знаю сокровище,* всенепоро́чнаѧ,
ѿ неиждивѣемое.

Катавасіѧ та́жде.

Пѣснь 4. Їрмосъ :

Оуслы́шахъ Господи смотре́ніѧ
твоегѡ та́инство, разѸмѣ́хъ дѣла
твоѧ, ѿ просла́ви́хъ твоѣ Божество.

Пресвѣтаѧ Госпоже Богородице :

Страсті́й мо́ихъ смѣщеніе,* ко́рм-

чю рѣдшаа Гѡспода,* ѡ вѣрю оутѣ-
ши мойхъ прегрѣшеній,* Богоне-
вѣстнаа.

Глава: ѡ нынѣ:

На одрѣ болѣзни моеа ѡ немоци
нилежаща ми,* ѡкѡ благолюбиваа
помози Богородице,* еди́на Присно-
дѣво.

Катавасіа тааже.

Пѣснь 5. Їрмосъ:

Просвѣти насъ повелѣніи твоими
Гѡсподи, ѡ мѡщцею твоєю высѡкою,
твоѡ мѡръ подаждь намъ, еди́не Че-
ловѣколюбче.

Пресвѣтаа Госпоже Богородице:

Исполни Чѡстаа веселїа сѣрдце
моѡ,* твоѡ нетлѣннѡю даючи радѡсть,*
веселїа рѣдшаа винѡвнаго.

Глава: ѡ нынѣ.

Исцѣли Чѡстаа дѡши моеа не-
можѣніе,* посѣщенїа твоегѡ сподѡбля-
шаа,* ѡ здравїе мольбами твоими по-
даждь ми.

Катавасіа тааже.

Пѣснь 6. Ірмосъ.

Моли́теѡ пролію ко Гóсподѡ, ѿ
Томѡ возвѣщѡ печѧли моѧ, ѡко збѧз
дѡшѧ моѧ ѡспѡлнисѧ, ѿ живѡтѡ моѿ
ѧдѡ привѧжисѧ ѿ молюсѧ ѡкѡ Іѡна,
ѡтѡ тѧи Бóже возведи мѧ.

Пресвѧтѧ Госпоже Богородице :

Смѣрти ѿ тѧи ѡкѡ спѧсѧз ѣсть,*
Гѧмѡ сѧ ѡздѧвѡ на смѣртѡ,* тѧѣ-
нїемѡ ѿ смѣртїю моѡ ѣстество ѡто
вѡвѡшее:* тѧкѡ, ѡ Дѣво! моли ГДѧ
ѿ Сѡна твоегѡ,* врагѡвѡ злодѣйствїѧ
мѧ ѡзбѧвити.

Глѧва: ѿ нынѣ:

На ѡдрѣ нынѣ нѣмощїи низлежѡ,*
ѿ нѣсть ѡсцѣлѣнїѧ плѡти моѡй,* но
Бѡга ѿ Спѧса мїра, ѿ ѡзбѧвитѧ не-
дѡгѡвѡ рѡждѡшѧ,* Тебѣ молюсѧ вѧ-
зѣй:* ѡтѡ тѧи вѡлѣзніи возстѧви мѧ.

Катавѧсїѧ тѧѧжде.

Кондѧкѡ. Глѧсѡ 6.

Застѡпнице хрїстїѧнѡвѡ непѡстѧд-
нѧѧ,* Хѡдѧтанце ко Творцѡ непрѡлож-
нѧѧ,* не прѣзри грѣшнѡхѡ молѣнїи
глѧсы,* но предварї ѡкѡ вѧгѧѧ на
пѡмѡщѡ нѧсѡ вѣрнѡ вѡпїѡущїхѡ Тї:*

оускорѣ на молѣтвѣ, ѿ потщѣса на
оумолѣнїе,* заступлющи приснѣ Бже
чтбщихъ Тѧ.

Не ѿмамы ѿныѧ помочи,* не ѿ-
мамы ѿныѧ надѣжды,* рѣзвѣ Тебѣ
пречѣстаѧ Дѣво;* Ты намъ помози,
на Тебѣ надѣемся, ѿ Тобою хвалим-
ся,* твой во ѣсмѣ равнѣ, да не посты-
димся.

Прокіменъ. Гласъ 4.

Поманѣ ѿма твоѣ* во всѧкомъ
родѣ ѿ родѣ.

Стѣхъ: Слыши дщи, ѿ виждѣ, ѿ
приклонѣ оумо твоѣ.

Іерей: Гдѣ помолѣмся.

Дѣкъ: Гдѣ помѣлѣмъ.

Іерей: Иже свѣтъ еси Бже нашъ,
ѿ Тебѣ слава возсылаемъ, Отцѣ ѿ
Сынѣ, ѿ свѣтомѣ Дхѣ, нынѣ ѿ прис-
нѣ ѿ во вѣки вѣкѣмъ.

Дѣкъ: Аминь.

Бсѧкое дхѣ да хвалитъ Гдѣ.

Стѣхъ: Хвалите Бга во Свѣ-
тѣхъ Бжѣ.

Іерей: О еже сподобитися намъ
слышанїю свѣтѣ Бжѣ, міромъ
Гдѣ Бга молѣмъ.

ЛѢКЪ: ГДѢ помѣлѣй. 3.

Іерей: МѢРЪ всѢмъ.

ЛѢКЪ: И ДѢХОВИ ТВОЕМЪ.

ЕВАНГЕЛІЕ ОУТЪ ЛѢКЪ: Зачало 4.

Во дни оны, воставши Маріамъ
иде въ гѣрнаѣ со тѣмъ же во градъ
Іерусалѣмъ, и вниде въ домъ Захаріинъ,
и цѣловѣ Елісавѣтъ. И вѣсть ѿко оу-
слѣша Елісавѣтъ цѣлованіе Маріино,
взыгрѣша младѣнецъ во чрѣвѣ еѣ, и
исполниша ДѢха свѣта Елісавѣтъ. И
возопи гласомъ великимъ, и рече: бла-
гословѣна Ты въ женахъ и благосло-
венъ Плодъ чрева твоего: И откѣдѣ
мнѣ сѣе да прійде Мати ГДѢ моего
ко мнѣ? Се во ѿко вѣсть гласъ цѣ-
лованія твоего во оушю мою, взы-
грѣша младѣнецъ радостями во чрѣвѣ
моемъ. И блажена въровавшая, ѿко
вѣдетъ совершеніе гласованнѣмъ Еѣ
отъ ГДѢ. И рече Маріамъ: величитъ
душѣ моѣ ГДѢ, и возрадовасѣ дѢхъ
мой о Бѣгѣ Спасѣ моему. Ико при-
зрѣ на смиреніе рабы своей: се во
отъ нынѣ оублажатъ МѢ вси рѣди.
Ико сотвори мнѣ величіе Сильный,
и свѣто ѿмѣ Еѣ. Превѣсть же Ма-

рї́амь съ нѣю ѿкѡ три мѣсаци, ѿ
возвратїса въ до́мъ сво́й.

Гла́ва: Гла́съ 6.

О́тче, Гл́ове, ѿ Дѣ́ше,* Трѣ́йце
свѣта́а,* о́чисти мно́жества грѣхѡ́въ
на́шихъ.

И ны́нѣ:

Моли́тва ра́ди пречи́стыа Бого-
ро́дици,* Мило́стиве, о́чисти* мно́-
жества согрѣ́шенїй на́шихъ.

Стѣ́хъ: Помилѡ́й насъ Бо́же, по
вели́цѣй мѣ́лости тво́ей, ѿ по мно́же-
ствѣ щедро́тъ твои́хъ, о́чисти безза-
кѡ́нїа на́ша:

Стѣ́хѣра:

Не о́стави насъ въ чело́вѣческое
предсто́янїе,* пресвѣта́а Влады́чице!*
но прї́ими моле́нїе ра́въ твои́хъ,* скѡ́р-
ви во о́бдержѣ́тъ ны,* терпе́ти не мо́-
жемъ о́тъ вѣ́совскаго стрѣ́ла́нїа,*
покро́ва не стажа́хомъ,* ниже́ гдѣ́
привѣ́гнати стра́стїи,* всегда́ повѣ́-
жда́емѣ,* ѿ оутѣ́шенїа не ѿмамы,*
ра́знь Тебѣ́ Влады́чице мѣ́ра,* оупова́-
нїе ѿ предста́тельница вѣ́рныхъ,* не
пре́зри моле́нїа на́шего,* но соверше́но
сотвори́.

Посѣ́мъ Наѣ́ка.

Пѣснь 7. Ірмосъ.

Отъ Івдѣи дошедше ѿроци во
Вавлѡнѣ ѿногда, вѣроу трѡйческою
пламень пѣщный попраша поюще: Ѳтецъ
нашихъ Бѡже благословѣнъ еси.

Пресвятѣѣ Госпожѣ Богородице:

Наше спасѣнїе,* ѿкъже восхотѣлъ
еси спасе оустроити:* во оутрѣбѣ Дѣ-
вы вселѣся еси,* юже миръ предста-
тельница, показѣлъ еси,* Ѳтецъ на-
шихъ Бѡже благословѣнъ еси.

Глава: ѿ нѣнѣ.

Тѣлесныѣ слѣвосты,* ѿ душѣвныѣ
недѣги Богородительнице,* любовію
пристѣпающихъ ко крѣвѣ твоемѣ Дѣво
ѿсцѣлѣти сподоби,* Спаса Хрїста намъ
рождаша.

Катавасїѣ тѣжде.

Пѣснь 8. Ірмосъ.

Царѣ невѣснаго. е҃гоже поютъ вои
ѿнгельскїи, хвалите, ѿ превозносите во
всѣ вѣки.

Пресвятѣѣ Госпожѣ Богородице:

Помощи, ѿже ѡтъ Тебѣ,* трѣбс-
ующїѣ не презри Дѣво,* поющїѣ ѿ пре-
возносающїѣ Тя во вѣки.

Глава: ѿ нѣнѣ.

Напáстїй Ты прилбги ѡтгонáеши,*
и стрáстїй нахбды Дѣво:* тѣмже та
поѣмз, во всѧ вѣки.

Катавácїа тáжде.

Пѣснь 9. Їрмбсз.

Бойстинѧ Богорбдицѧ Тѧ испо-
двѣддемз, спасѣнїи Тоббю Дѣво чїс-
таѧ, со безплбтными лїки Тѧ вели-
чáюще.

Пресвѧтѧ Госпожѣ Богорбдице:

Тбка слѣзз мойхз не ѡтвратїса,*
їже ѡтз всѧкаго лицѧ всѧкѧ слѣзз
ѡтзѣмшаго,* Дѣво, Хрїстѧ рбждаша.

Глѧва: и нынѣ:

На мѣстѣ ѡзловлѣнїѧ нѣмоци
смирївшагосѧ,* Дѣво їсцѣли,* їзз
нездравїѧ во здравїѣ претворѧючи.

Катавácїа:

Ѡ пресвѣтлый Ѡблече Мѧти Бб-
жїѧ,* нѧсз повѣждающїѧ повѣдї,*
держѧвною Ти и всесїальною деснїцею,*
и сѣшїмз во скбрвехз предстѧни,*
ѡвїдимыхз застѣпї,* и грѣхї раз-
рѣшї молїтвенникз твоїхз:* ѣлїка
во хбщеши, мбжеши.

Їерей: Ѡ всепѣтаѧ Мѧти!

Лїкз: Ѡ всепѣтаѧ Мѧти: рбжд-

шаа всѣхъ Святѣхъ святѣйшее Сло-
во: нѣнѣшнее пріѣмши приношеніе.

Іерей: Ѽ всепѣтаа Мати!

Лѣкз: Ѽ всепѣтаа Мати! Ѳтъ
вса́кїа ѡзба́ви напáсти всѣхъ, ѡ вѣдѣ-
щїа ѡзъмї мѣки, Тебѣ вопїющихъ.

Іерей: Ѽ всепѣтаа Мати!

Лѣкз: Ѽ всепѣтаа Мати: ѡ вѣ-
дѣщїа ѡзъмї мѣки, Тебѣ вопїющихъ:
Аллилуїа 3.

Стїхирѣ. Гласъ 2. (Подоб. Ѳгда
Ѳтъ дрѣва).

За всѣхъ молишиса Благáа,*
привѣгáющихъ съ вѣрою,* въ держáв-
ный Тво́й покрѡвъ,* ѡного во не ѡма-
мы грѣшнїи ко Бѡгу,* въ вѣдáхъ ѡ
скѡрбехъ прїснѡ ѡзбавленїа,* ѡвреме-
нѣни грѣхѡи многими,* Мати Бѡга
вѣшнагѡ.* тѣмже Ти припадаемъ:*
ѡзба́ви Ѳтъ вса́кагѡ ѡвстоáнїа рабѣ
твоѡ.

Стїхъ: Пома́нѡ ѡма твоѡ, во
вса́комъ рѡдѣ ѡ рѡдѣ.

Всѣхъ скорбáщихъ рáдость,* ѡ
ѡвїдимыхъ Застѣпница,* ѡ ѡлчѣщихъ
Питáтельница,* стрáнныхъ ѡутѣшенїе,*
ѡвсрѣвáемыхъ пристáнище,* вольныхъ
посѣщенїе,* нѣмоцныхъ покрѡвъ ѡ За-

стѣпница,* жѣлз старости,* Мати
Бѹга вѣшнаго,* Ты еси, Пречистаа,*
потщиса, молимса,* спастиcа рабѹмз
Твоимз.

Стѣхъ: Слѣши дщи, ѿ вѣждь, ѿ
приклонѿ оѹхо Твоѹ

Радѹйсѹ пречистаа Дѣво,* Радѹйсѹ
честный скѣптре Царѹ Хрїста.*
Радѹйсѹ прозѣвшаа гроздз тайный.*
Радѹйсѹ двѣре небеснаа,* ѿ неопали-
маа кѣпино.* Радѹйсѹ всемірный свѣ-
те!* Радѹйсѹ всѣхъ радости.* Радѹйсѹ
сѹ вѣрныхъ спасѣніе.* Радѹйсѹ застѣп-
нице всѣхъ хрїстіанъ, ѿ привѣжище
Бладычище.

Глава: ѿ нѣнѣ:

Радѹйсѹ вселенныа похвалѹ.* Радѹйсѹ
храме Гдѣнь.* Радѹйсѹ горѹ
приосѣненѹ.* Радѹйсѹ всѣхъ привѣ-
жище.* Радѹйсѹ свѣтѣльниче златый.*
Радѹйсѹ славо православныхъ честнаа.*
Радѹйсѹ Маріе Мати Хрїста Бѹга.*
Радѹйсѹ раю.* Радѹйсѹ вожествонаа
трапѣзо.* Радѹйсѹ сѣне.* Радѹйсѹ рѣч-
ко всезлатѹ.* Радѹйсѹ всѣхъ оуповѣніе.

Посѣмз ѣктенїѹ.

Помилѹй насъ Бѹже, по велицѣй

мѣлости твоѣй, молимтисѧ, оуслѣши
и помѣлуй.

Лѣкз: Гдѣ помѣлуй. 3.

Еще молимсѧ о еже сохрани-
ти сѧ градъ семъ (или всѣи сѣй, или овѣ-
тели сѣй,) и всѧкомъ градъ, всѣи и
странѣ, отъ глѣда, губѣтельства, трѣ-
са, потѣпа, града, огня, мечѧ, нашествїѧ
иноплемѣнникъ, и междоусобныѧ
враги: и о еже мѣлостивъ быти, вла-
гопрѣмѣнительнъ, благомъ и челоуко-
любивомъ Бѣгъ нашѣмъ, и отврати
вѣсь гнѣвъ свой на ны движащїйсѧ, и
избавити насъ надлежащѣмъ праведна-
мъ своимъ прѣцѣнїѧ, и помѣловати
насъ.

Лѣкз: Гдѣ помѣлуй. 12.

Возгласъ:

Оуслѣши ны Бѣже, Спасителю
нашъ...

Глава Тебѣ Хрїстѣ Бѣже, оупова-
нїе наше, Глава Тебѣ.

Лѣкз: Глава: и нынѣ: Гдѣ по-
мѣлуй 3. благослови.

Іерей: Хрїстѣ истинный Бѣгъ
нашъ, молитвами пречистыѧ своимъ

Матере, преподобныхъ и богоносныхъ
 Отцевъ нашихъ, и всѣхъ Святыхъ:
 помилуетъ и спасетъ насъ ѿкоу влгъ
 и челоуколюбецъ.

Ликъ: Аминь.

О чудотворномъ образѣ
 Матери божои Неустаючої
 помочи.

Однимъ зъ наибольше звѣстныхъ
 на цѣломъ свѣтѣ образѣ Матери
 божои, есть безперечно сей по́дъ на-
 звою „Неустаючої помочи“. Образъ
 той, котрый есть дуже старинный, а
 при томъ nezвычайной красоты, на-
 ходитъ ся нынѣ въ церквѣ св. Аль-
 фонса въ Римѣ.

Въ 15 вѣцѣ бувъ образъ сей
 власностію одного купца на островѣ

Кретѣ. Купецъ той, утѣкаючи передъ Турками забравъ образъ сей съ собою и перевѣзъ его до Риму. По его смерти перенесено образъ той до церкви св. Матѣея, где зѣостававъ черезъ три столѣтія въ великѣй почести у вѣрныхъ. Пѣдчасъ революціи Француской (р. 1789) коли церковь св. Матѣея зѣстала збурена, дѣоставъ ся образъ сей до приватной каплицѣ одного монастыря. Довгѣ лѣта позѣостававъ ѡнъ въ забвеню; заледво передъ 30 лѣтами выставлено его ку публичному почитаню и ѡтъ того часу рознеслась слава его по цѣлѣмъ свѣтѣ, яко образа чудотворного пѣдъ именемъ: „Неустаючої помочи“.

Образъ сей середной величины, выноситъ заледво пѣвъ метра высоты и єсть мальованый на досцѣ живыми красками на золотѣмъ тлѣ, цѣлкомъ въ стилу греческѣмъ. Пѣсля мнѣнія знатокѣвъ походить образъ сей зъ 13 або 14 столѣтія. На образѣ знаходять ся звычайнѣ написи греческими буквами.

Не ма закутка на цѣлѣмъ об-
шарѣ земнѣмъ, где бы вѣрнѣй почи-
тателѣ Матери Божой не прибѣгли
со вѣрою до сего чудотворного обра-
за. Небесна Цариця не щадить нѣ-
кому своихъ ласкъ, бо она наша
Заступница у Бога и по вѣки вѣчнѣй
позѣстане для цѣлого роду людскаго
— Неустающею помочію.

Чтенія для невѣстъ.

Святой Апостолъ Павелъ, на-
званный по справедливости устами
Господними, понеже онъ такъ ясно
и выразно выкладавъ ученіе Христо-
во, даючи въ своихъ листахъ наста-
вленія для всѣхъ людей, всѣхъ вѣ-
кѣвъ и станѣвъ, приказуе женщѣ-
намъ въ посланію до Тимѣея:
„Женщины въ призоитѣмъ уборно
повинны встыдливостію и невинностію
себе украшати, а не заплетаньемъ
волосъ, не золотомъ, не перлами,

не дорогими одежами, но якъ предстоитъ женщинамъ, котрѣ добрыми дѣлами объявляютъ набожнѣсть“.

Подобно выражае ся и начальный апостолъ Петръ говорячи: „Красою женьщинъ не повинно бути поверховне плетенъе волося и обвѣшанье золотомъ и убраньство въ одежи, но украшеньемъ ихъ повинно бути внутренне добре успособленъе сердца и нѣчимъ не сплямленный духъ скромности и спокѣйности, а то лишъ мае велику вагу передъ Богомъ; тыми власностями украшали себе колись то святѣ жены уповаючи на Господа“.

Изъ тыхъ слѣвъ обохъ верховныхъ Апостолѣвъ vyplивае, що наибѣльшимъ и едино правдивымъ украшеньемъ женьщинъ такъ незамужныхъ якъ и замужныхъ есть: *побожность, встыдливость, чистота обычаевъ, скромность и тихость*, а не вышукане убраньство, не богатѣе строѣ, не золото и дорогѣ камѣня. Но черезъ тое не есть еще сказано, щобы женщины занедбували ся въ своей поверховности; власне гово-

ритъ св. Павелъ, що они повинни
 призвонто одягати ся, а всяка не-
 харнѣсть и неопрятнѣсть дѣлає жен-
 щину непріятною въ очахъ людей.
 Но зновъ зъ другои стороны непри-
 личнѣ суть для женьщины всѣ роз-
 кошнѣ и збытковнѣ убраньства, ко-
 трѣ въ нѣчимъ не пѣдносять ей мо-
 ральной вартости и чинять ю подѣб-
 ною ляльцѣ выставленѣй на обще
 позорище. Тымъ причиняють много
 бузпотребныхъ видаткѣвъ родичамъ
 и мужамъ. Особливо непристойно
 есть для Христіянки, если она идучи
 до дому божого, докладає всего ста-
 раня, абы лише о кѣлько можъ вы-
 ставно выстроити ся. Така здраджає
 явно, що она не приходитъ до цер-
 кви, щобы щиро помолити ся, щобы
 Г. Богу честь и хвалу ѣтдати, абы
 упросити собѣ и своимъ родичамъ,
 своему мужеви, своимъ дѣтямъ ла-
 ски и благословенія, но приходитъ
 щобы повеличати ся своими строями,
 щобы ю люде видѣли и величали.
 До такой нерозумной належало бы
 озвати ся словами св. Іоанна Злато-
 устого: „Чи ты приходишь до цер-

кви на забаву, чи ты шукаєшь ту весѣльной або иншой змысловой утѣхи? Чи ты прійшла сюда на выставу? Чи ты хочешь поробити ту якѣ знакомства, щобы выйти за мужъ? Ты прійшла ту, щобы Г. Бога за грѣхи твои переблагати, щобы плачемъ и вѣстхненіями упросити прощенья для твоихъ переступленій, щобы Господа для себе умилоствити, на що же лишъ о тѣмъ думаєшь, щобъ пристроити ся неумѣстнымъ и неприличнымъ убраньствомъ? То не есть одежъ просячого!" То суть слова великого учителя церкви, котрѣ насъ переконують, що не поверховне и збытковне украшенье, але внутренне добре успособленье сердца, становить правдиву вартѣсть христіаньской невѣсты. Она повинна Г. Бога всегда въ памяти мати, истинною необлудною побожностію ѡтличати ся, родичамъ своимъ все послушною и уляглою бути, въ ѡтношенію къ иншимъ людямъ чемно и пріязно заховати ся, о всѣхъ зъ засады добре мыслити и говорити, обмовы и обсужованя хоронити ся, въ розрывкахъ

скромною и умѣркованою бути, домашною працею пильно и охотно занимати ся; вѣтренности же, порожности и лѣнивства выстерѣгати ся, бо лѣниство есть жереломъ, зъ которого повстають розличнѣ лихѣ и нечистѣ мысли и хотѣнїя, а за ними иде тоє, що есть найстрашнѣйшого, найпогубнѣйшого для женьщины, а то есть розвязлѣсть обычаѣвъ, а съ тымъ и найглубшѣй упадокъ єѣ..... Воистину, не ма на свѣтѣ ничего гѣршого, обридлившого, а заразомъ и оплаканѣйшого якъ неморальна женьщина!.... Для того то нѣчого такъ кождѣй христїянскѣй женьщинѣ не повинно лежати на серци, якъ щобы за ласкою божою хоронити ся, не мовлю вже нечистого дѣла, але даже и кождой брідкой мысли и похоти, бо *нечистота* якъ каже св. Отець Григорїй „запаляє ся въ неуважнѣмъ серци, якъ огонь въ соломѣ, а єсли той огонь заразъ не выгасить ся, то повстане незабавомъ полонѣнь, которого уже не можъ буде притлумити“.

I. Б.

ОТВѢЧНІЙ ПРАВДЫ СВЯТОЙ ВѢРЫ.

О ѦТПУСТАХЪ.

Черезъ св. тайну покаянія Ѧтпущаютъ ся грѣхи учинковѣ, здѣланнѣ по святѡмъ Крещенію и кара вѣчна зѡстае дарована. Позѡстае однакъ кара дочасна, котру треба добровѡльно понести вѣ тѡмъ житію, або терпѣти по смерти вѣ чистилицѣ.

Однакъ І. Христосъ черезъ безконечне свое милосердіе для людей, давъ власть пастырямъ церкви, щобы тую дочасну кару зменшали черезъ удѣленіе *ѡтпустѡвъ*. Потреба отже добре уважати, що *ѡтпустѡ* не значить ѡтпущеніе грѣхѡвъ, але значить дарованіе части покуты належной за тѣ грѣхи, котрѣ вже суть ѡтпущеннѣ. Самѣ грѣхи Ѧтпущаютъ ся *тѡлько* черезъ св. тайну Покаянія; черезъ *ѡтпустѡ* даруе ся вѣ части тая кара дочасна, котру чоловікъ повиненъ понести за грѣхи вже ѡтпущеннѣ. А затѣмъ той тѡлько може доступити ѡтпусту, котрому грѣхи

вже суть ѡтпущенї черезъ сповѣдь або св. тайну Покаянїя.

Треба такожъ знати, що ѡтпустъ не увѣльняє ѡтъ тої покуты, котру єпископъ або священникъ назначивъ на св. сповѣди. Ѡтпустъ не увѣльняє ѡтъ перепрошеня тыхъ, котрыхъ мы образили, не увѣльняє ѡтъ вынадгородженя кривды здѣланой на маєтку, або на славѣ ближнего.

Власть надавати ѡтпусты получила церковь католическа ѡтъ самого І. Христа, котрый сказавъ: „*Що тѣлько розвяжете на землі, буде розвязано на небесахъ*“.

Апостолы святї вѣрили, що мають власть зменшати покуту належну за грѣхи. И длятого св. Апостоль Павло, коли одному великому грѣшникови въ мѣстѣ Коринтъ наложивъ бувъ строгу покуту и той грѣшникъ чинивъ ю черезъ рѣкъ: втогда св. Апостоль ѡтпустивъ ему решту кары. Тое ѡтпущенье кары дочасной було власне тымъ, що называемо *ѡтпустомъ*.

Апостолы наученї ѡтъ самого І. Христа, передали своимъ наслѣ-

дникамъ тую правду, що пастырямъ церкви дана есть власть удѣляти ѡтпусты. И длятого по всѣ часы вѣрено и учено въ церквѣ католическѡй, що ѡтпусты надавати має власть голова церкви, папа римскій и епископы яко наслѣдники Апостолѡвъ.

К. Г.

СУДЪ ГРИНЬКА КРУПЫ.

(Пригода).

Малый Левко — то круглый сирота. Нѣ батька въ него нѣ матери. Самъ, мовъ билина въ полю. Прийде було весна, то ѡнъ лишъ бѣгае по свѣтѣ божѡмъ, по лугахъ, поляхъ, усякѣ пакости лишъ выгадуе! А що вже въ лѣтѣ то мало кто видѣвъ его коли въ селѣ — все въ полю. Та и чогожь Левко мавъ ити до села? По що? Щобъ кто небудь за-павъ та набивъ добре. Сего ему не хотѣлось! Ѣнъ въ полю мавъ горохъ, мавъ морковъ та огѡрки по

лугахъ, мавъ кукурузу та бараболѣ печенѣ. Бѣльше ему не забагалось. Отъ бѣдный сирота. Неразъ було зберае его охота пѣйти до села, такъ де тамъ? Давно тамъ ждуть на него, щобы ему надгородити за огѣрки або бараболѣ. Хиба якъ дощъ, то вже Левко пѣдкрадесъ тихцемъ до стодолы де, або въ сѣно пѣдъ шопу, — переспить ся — а рано зновъ до своей работы. Бѣдный Левко! Онъ сирота якъ сказано; кто ему що скаже, кто переведе молитву, кто до церкви заведе — та и въ чѣмъ? Онъ жѣе мовъ той кѣтъ дикѣй — не знае нѣчо, нѣ про Бога нѣ про свѣтъ божѣй. Онъ не зазнавъ пестощей матери, зъ его устѣ не выходили чарѣвнѣ слова: мамо! мамо! Онъ не зазнавъ опѣки батькѣвского сердца, онъ лишивсь на волю своего власного тѣла, онъ нѣчого не знае, не видитъ нѣчого; онъ впавъ въ пропасть! Онъ кидаетъ, на пастухѣвъ и забирае имъ хлѣбъ, кулешу, бараболѣ, все що мають. Отъ и нынѣ — таки у вѣйтового хлопця ѣдобравъ торбинку зъ варенымъ горохомъ, набивъ малого,

а самъ гуляе по полю. Але якъ то кажуть „до часу збанокъ воду носитъ“, прійшло таке и на Левка. Зловили его таки у двѣрскѣмъ горосѣ. Привели до вѣйта. Ну треба бы разъ вже щось съ тымъ Левкомъ зробити! Одинъ и каже: Треба бы дати му зѣ двацять разѣвъ, щобъ „знавъ чуже добро пошановати!“ Е! каже кумъ Микола — лучше замкнути его въ темнѣмъ льоху на кѣлька день, чтобы „въ темнотѣ и розуму набравъ ся!“ А я бымъ казавъ куме не дати ему зѣ тыждень нѣчого їсти, то „голодъ его найборше поправитъ!“

— Ой люди, люди! И вы куме Миколо! А дежъ вашѣ головы! Чижъ Левко сему виноватый? Дайте ему доглядъ, дайте ему опѣку, дайте ему провѣдъ, науку, а втогда судѣтъ его на рѣзги або льохъ! Я хоть и старый вже — каже дальше чест. Гринько Крупа, — а возьму Левка до себе. Взявъ хлопця до дому, давъ и одѣжину, нагодувавъ, научивъ усякои работы, молитвы, до церкви завѣвъ, такъ що за кѣлька тыжднѣвъ Левка

нѣкто бы и не спѣзнавъ. Мовѣ та щепѣ на буйнѣй грядцѣ, розвивѣ ся Левко силою и здоровьемъ. Науку старого Крупы, бравѣ собѣ Левко до сердца и до головы, ходивѣ до церкви що недѣлѣ и свята, научивѣ ся навѣтъ троха читати и писати и що то за легины зѣ него зробивѣ ся небавомъ. Усѣ дивнымъ окомъ споглядали на Левка. Теперѣ почали вже всѣ его хвалити, — що то за гарный, що за добрый та працьовитый парубокъ ставѣ зѣ Левка! А чому се такъ? Що причинилося до того, що зѣ того дикуна зробивѣ ся такій легины! „Провѣдѣ — наука“ скажете! Ой свята то правда, а кѣлько то такихъ Левкѣвъ маемо нынѣ майже въ кождѣмъ селѣ! Та є, але не ма такихъ Гринькѣвъ Крупѣвъ, котрѣ зхотѣлибѣ своимъ трудомъ причинитися до всепѣльного добра! Нынѣ той дикий Левко — сирота — є честнымъ газдою въ однѣмъ селѣ и всѣ берутъ собѣ примѣръ зѣ него и зѣ его житя.

Теодорѣ Яницкій.

ДЛЯ СТАРЫХЪ И МОЛОДЫХЪ.

Не маєшь дорожшого скарбу, вы-
шихъ достоинствъ, бôльшого добытку,
якъ єсть вѣра католическа. Она грѣшни-
кôвъ усправедливляє, справедливыхъ збо-
гачує; темныхъ просвѣщає, хорыхъ уздо-
ровляє, кающихъ ся исправляє, мучени-
кôвъ вѣнчає, дѣвицѣ, вдовы и супруги
въ чистотѣ удержує, священникôвъ освя-
щає, всѣхъ до щасливости небесной при-
готовлює, въ вѣчныхъ дворахъ съ Анге-
лами и Святými соединяє.

Св. Августинъ.

Наибôльше добро чоловѣка зале-
жить на тôмъ, що любитъ Бога; наибôль-
ше зло, що любитъ себе.

Св. Августинъ.

Богохульникъ гôршимъ єсть ôтъ
злого духа, бо злѣи духи дрожать передъ
именемъ Христа Господа, а богохульники
не боятъ ся єго зневажати.

Григорій Наз.

Церковь Христова стояти буде во
вѣки, бо І. Христосъ сказавъ, що врата

адова не одолѣють ей. Св. Августинъ мо-
вить: Церковь може бути притѣснена,
може бути насиліємъ и пѣдступомъ пе-
реслѣдована, може бути черезъ власныхъ
пастырей зранена, черезъ власныхъ испо-
вѣдникѣвъ зганѣблена, але она стояти
буде во вѣти. Легше сонце загасити, до-
дає св. Іоаннъ Златоустый, якъ знищити
церковь....

О люде! люде! — кличе св. Авгу-
стынъ — або есте вѣру утратили, або у-
тратили розумъ. Бо если вѣрите въ вѣ-
чнѣсть, а такъ жїєте якъ бы ей не було,
то знакомъ єсть, щосьте розумъ страти-
ли!.... если же маєте розумъ, а — со-
храни Господи — не вѣрите въ житье
вѣчне, то вы стократно нужденнѣйшї ѡтъ
поганъ.

Ч. 7224/орд.

Позваляє ся печатати.
Сильвестеръ,
Митрополитъ.

ПОСЛАНИЕ

одного из самых выдающихся
в области права и юриспруденции
представителей в области права
в области права и юриспруденции

КАТЕДРА ПОСЛАНИЕ 85 кр.

НИКОЛАЙ НИКОЛАЕВИЧ

от хорошего образования
в области права и юриспруденции

О ПРАВЕ ПРАВА

в области права и юриспруденции
представителей в области права
в области права и юриспруденции

НИКОЛАЙ НИКОЛАЕВИЧ

в области права и юриспруденции
представителей в области права
в области права и юриспруденции

ПРАВЕ ПРАВА

в области права и юриспруденции
представителей в области права
в области права и юриспруденции

ВЕРНИКИ ПОСЛАНИЕ

в области права и юриспруденции
представителей в области права
в области права и юриспруденции

ПОСЛАННИКЪ

одинокѣ церковно-народна часопись,
выходить 1. и 16. каждого мѣсяця.

Предплата на рѣкъ 2 зл., на пѣвъ
року 1 зл., на кварталъ 50 цт.

КАЛЕНДАРЬ „ПОСЛАННИКА“ 35 кр.

Книжочки миссійны

съ хорошими образками, выходятъ
точно каждого мѣсяця.

О наслѣдованію І. Христа

въкопие дѣло Томи съ Кемпісъ, на
звычайномъ папери 50 кр., на велино-
вомъ 70 кр. (безъ оправы).

Нгчъ Виолеемска

ораторіумъ сценічне въ 4 актахъ.

Съ многими спѣвами и колядами.

Цѣна 45 кр.

Библіотека Посланника

мѣститъ образки драматичны для сель-
скихъ театрѣвъ, число 1 и 2 по 20 кр.

Всѣ книги церковны

просимо замовляти тѣлько черезъ Ре-
дакцію Посланника, Лапшинъ, Бережаны.

КНИЖОЧКА МИССИЙНА

Выходитъ каждого мѣсяца.

Издатель Свящ. Л. Джудыньскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ почта Бережаны.

БЕРЕЖАНЫ.
Зъ печатнѣ А. Цѣхоцкого.
1894.

Отъ хаты до хаты. Зъ рукъ до рукъ.

1884

1884

1884

КНИЖОЧКА

МАСЛЕНА

Въходна въжето мръсја

Надзетъ Овнъ Л. Жулинскій
Редакторъ "Посланиа"
и "Книжочка масленая"
въ Лавинна пошта Бележани

БЕЛЕЖАНИ

въ пошта Л. Жулинскій
1884

Книжочка МИССИЙНА.

Число осьме
РѢЧНИКЪ ТРЕТІЙ.

„Книжочки миссійнѣ“, выходятъ каждого мѣсяця и коштують рѣчно: по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.; по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Менше якъ 5 не посилає ся.

Издатель Свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ, почта Бережаны.

БЕРЕЖАНЫ.
Зъ печатнѣ А. Цѣхоцкаго
1894.

Свaтый Ефремъ.

ПѢСНЬ на БЛАГОВѢЩЕНЬЕ.

Днесъ въ Назаретъ чудъ ся сповняе,
Пречистой Дѣвѣ ангелъ вѣщае,
Обрадованна — небомъ избранна,
Зѣ всѣхъ Едина — породить Сына!
Тѣшь ся Марія — Господь Тя вкрые
Ласки дугою — Господь съ Тобою!

*

Серцемъ невиннымъ Пречиста Дѣва
Пытае середъ страху и дива:
Бути-жь се може? щобъ око Боже
Мене избрало? ласку зѣсладо:
Мужа не маю, сама не знаю,
Небесный Пане, якъ ся се стане?

*

И рече ангелъ: Богъ всемогущій
 Тебе осѣнитъ — Духъ всецѣлющій,
 До поконвѣка — въ дѣвствѣ велика
 Людѣми славима — ангелы чтыма,
 Вся въ благодати — Дѣва и Мати
 Нескверна чиста — породить Христа.

*

Марія правду серцемъ поняла,
 Нехай во вѣки буде честь, хвала,
 Богу одному — по слову твоему
 Воля святѣйша — мнѣ наймилѣйша
 Най ся сповняе и прославляе,
 Для ~~Б~~и слова — я все готова.

*

И слово Боже тѣломъ ся стало,
 Въ пречистомъ чревѣ престоль
[приняло,
 Тожъ нынѣ щирѣ — въ любви вѣрѣ
 Дѣву витаймо — щиро вмоляймо
 Ласкъ благодати, зволь намъ подати
 Щедро рукою — Господь съ Тобою!

Отъ редакціи. Нашихъ композиторѣвъ
 просимо о ласкаве надѣслянье намъ ноть
 до тои новои пѣсни.

Обряди при смерти и моленя о усопшихъ при погребенію и поминанію ихъ (поминкахъ).

Написавъ Богданъ В. Копытчакъ.

У всѣхъ майже народѣвъ погань-скихъ, а особенно у образованныхъ, якъ у Египтянъ, Римлянъ и Грекѣвъ, тѣлесамъ усопшихъ ѡтдавано послѣдну честь, котра основувалась на природнѣмъ чувствѣ, якъ тоже на вѣрѣ въ будуче житѣе. Съ бѣльшимъ торжествомъ религійнымъ ѡтдавано честь умершимъ у Жидѣвъ, котрѣ были народомъ избраннымъ. Они то умершого намащовали особенными мастями¹⁾ приправленными зъ пахучой смолы и такихже зѣлъ, обывали чистимъ бѣлымъ полотномъ, голову обвязовали платкомъ (обрусомъ) и такъ складали въ пещеру²⁾ высѣчену

¹⁾ Мазь, котрою Никодимъ помазавъ Тѣло Господа нашего Ісуса Христа, складала ся зъ смирны и алая.

²⁾ Мѣстце погребенія по нашому „могила“, грѣбъ, (греческе слово: тафосъ отъ слова таптейнъ, що значить: погре-

въ скалѣ, котру прикрывали каменемъ. Христіянство оказовало усопшимъ всегда особеннѣйшу стараннѣсть, котра основуєсь не тѣлько на природнѣмъ чувствѣ, але тоже и то наибѣльше на живѣй вѣрѣ въ загробну жизнь, на вѣрѣ въ то, що любовь не уничтожає ся смертію, а лишь змѣняє ся, якъ и сама смерть не уничтожає существованія челоука а тѣлько его змѣняє; на вѣрѣ въ воскресеніє якъ тоже на науцѣ о достоинствѣ тѣла челоуческаго, котре єсть сосудомъ дарѣвъ Божихъ и храмомъ Духа святаго. Длятого усопшихъ хоронено єь особеннѣйшимъ торжествомъ а въ тѣй цѣли зѣстали установленіи ѡтъ найдавніѣй-

бати) т. є. бѣльше або менше углубленіє въ землѣ, куда спускає ся умершій и засипає ся землею. У Жидѣвъ не було того що мы называємо могилою. Вся бо Юдея була покрыта горами и утесами, длятого звичайно въ горѣ, въ утесѣ, въ скалѣ вырубовали пещеру. Въ ню вкладали умершихъ и привалювали каменемъ, котрый служивъ за дверѣ. Такъ отже пещера була для нихъ гробомъ а по нашому могилою.

шихъ часѣвъ, бо ѿ самихъ Апостолѣвъ, певнѣ обряды и обычаѣ. И такъ, коли Христїанинъ умре, св. Церковь, наша любяча Мати, и тогда заносить о нѣмъ молитвы, щобы вымолити у Господа упокоеніе для него. Заразъ по смерти ударяють въ дзвоны на знакъ, що одинъ членъ зъ товарищества вѣрныхъ розлучивъ ся, завзываючи насъ до молитви якъ тоже пригадуючи намъ, що и на насъ прїйде година смерти. Умершому примикають очи и уста, щобы страшно не виглядавъ и щобы означити, що умершій уснувъ лишъ до часу, доки го ангельска труба не збудить въ день суду. Тѣло умершого обмывають водою по примѣру Христїанъ часѣвъ апостольскихъ, зъ почтенія къ умершому и зъ желанія, щобы ѡнъ въ чистотѣ станувъ передъ лицемъ Бога по воскресенію. Потому убирають въ нову одѣжь, котра означає, що тѣло умершого востане прославлене. Одѣжь дають каждому пѣсля вго стану на знакъ, що кождый по воскресенію буде мусѣвъ

дати отчетъ Богу, якъ сповнявъ свои обовязки въ тѣмъ станѣ, до которого бувъ призваний. Въ головахъ кладе ся крестъ на знакъ, що умершій бувъ вѣрнымъ Христіаниномъ. То само означає крестикъ або образецъ въ рукахъ. Наоколо домовины поставляє ся горѣючі свѣчи, котрі означають, що душа умершого перейшла зъ тьмы грѣховной до вѣчного свѣтла такъ, якъ смерть єсть тѣлько переселеніємъ зъ земского житя до вѣчного царства. Такъ зѣставляють умершого черезъ два дни для того, щоби переконати ся о дѣйствительной его смерти, якъ тоже, щоби сродники пріятелѣ и знакомі могли натѣшити ся видомъ его тѣла, съ котрымъ на довшій часъ розлучають ся. Черезъ той часъ при умершомъ читає ся псалтырь, щоби въ псалмахъ составленныхъ пророкомъ Давидомъ, сердце засмученого человѣка нашло облегченье и потѣху. Въ самъ день похорону собирають ся въ домъ умершого священники и вѣрні въ означенѣй годинѣ, щоби ѡтдати по-

честь тѣлу усопшого, котре має воскреснути то єсть съ душею соединити ся. Тутъ священникъ править „начало обычное“ (см. кн. мисс. зъ 1892 р. ч. 11), тропари: „со духи праведнихъ...“ ектенію и отпустъ. Тѣло умершого ѡттакъ несуть до церкви. На передѣ несуть крестъ и хоругви, яко знамя побѣди надъ смертію и пекломъ и надѣи на воскресеніє. Потѣмъ идуть священники, бо якъ за житя людемъ во всемъ проводятъ, такъ и по смерти идуть передъ умершимъ, заносючи молитвы о нѣмъ; дальше несуть умершого, за котрымъ иде родина и знакомі. Дорогою спѣваєся пѣснь: „Святой Боже..“ на знакъ, якъ усопшій служивъ св. Троицѣ за житя, Ю прославлявъ, въ Нѣй умеръ, такъ сподобитъ ся соединенія со всѣми святыми и ангелами, котрі не престанно прославляютъ Господа тою самою пѣснею. Тоже читають ся Евангелія, щобы насъ потѣшити такъ якъ смерть єсть тѣлько розлука на певный часъ, якъ тоже побудити до праведного житя, котре о-

дно намъ може запевнити вѣчну
 щасливѡсть. Люде идуть съ свѣ-
 тломъ а зъ дзвѡнищѣ церковной
 роздають ся сумнѣ звуки дзвон-
 нѡвъ. Значенье того таке саме, якъ
 выше сказано. Тѣло вносять до
 церкви, кладуть по серединѣ и то
 лицомъ къ востоку на знакъ, що
 зъ востока прійшло наше спасеніє
 що зъ востока прійде Спаситель въ
 день послѣдній людей судити и що
 умершій иде ѡтъ запада жизни къ
 востоку вѣчности. Въ церквѣ ѡтпра-
 вляє ся похоронъ, котрый що до
 порядку и уложеня дуже подѡбный
 до утрени. Моленіє тоє єсть такъ
 трогательне и поучительне, що ми-
 моволѣ ѡттягає кожного чловѣка
 ѡтъ всего земского, переносить го
 въ краину небесну, вытискає на о-
 чяхъ слезы а зъ другой стороны
 возвышенными словами вливає баль-
 самъ потѣхи въ зболѣле сердце.
 Длятого пригляньмо ся ближе сему
 моленію. По началѣ обычномъ
 спѣває ся псаломъ 90.: „Живый въ
 помощи Вышняго, въ кровѣ Бога
 небесного водворить ся.“ Въ тѡмъ

псалмѣ выражае ся спокѣйна и безтревожна жизнь того, который жие подѣ покровомѣ Всевышняго, который мае въ Нѣмѣ сильну надѣю и крѣпке упованіе, бо если Господь съ нами, то ктожь противъ насъ? Такий человекѣ не боить ся ніякихъ опасностей, ніякихъ вражихъ сѣтей, ніякихъ страхѣвъ нѣчныхъ. И длячогожь то? Ото тому, що тая небоязнь походитъ ѡтъ непоколебимой вѣры въ слова Господа: „Кто на мене уповае, того я избавлю и охороню ѡтъ всего злого. Коли буде взывати о помѣчь, я выслушаю его, а въ бѣдѣ, смутку, горю потѣшу его и усчасливлю“. И чижь съ такимъ Покровителемѣ можна чого боятись, хотьбы то було еще страшнѣйше ѡтъ смерти? По тѣмъ псалмѣ слѣдуе Ектенія велика: „Миромѣ Господу помолимся...“, въ котрѣмъ священникѣ просить Г. Бога, щобы усопшому простивъ всѣ прегрѣшенія, избавивъ ѡтъ мукъ и вселивъ тамъ, где полно есть свѣтла лица Божого. По ектеніи спѣваеся „Аллилуя“ 3 разы, тропарь: „Глубиною му-

дрости..." С л а в а и Н ы н ѣ : „Тебе и стѣну..." По тѣмъ слѣдуютъ Непорочнѣ³⁾ т. е. 118. псаломъ, въ котрѣмъ говоритъ ся, що законъ Божій повиненъ бути для насъ звѣздою, свѣтломъ присвѣщающимъ намъ на дорозѣ нашего житя. Щасливый той, кто полюбивъ законъ Божій, его выповняе, бо тымъ способомъ заслуге собѣ на милосердіе, солодко умирае и мае крѣпку надѣю, що душа его соединить ся съ Господомъ Богомъ и буде Его во вѣки прославляти. Псаломъ той дѣлится на двѣ половины. Въ первой половинѣ до каждого стиха прибавляе ся: „Помилуй Господи душу раба твоего, а кѣнчить ся стихами: „Еслибы не законъ Твоѣй бувъ моимъ поученіемъ, ябы погибъ въ моей бѣдѣ. Во вѣки не забуду Твоихъ повелѣній, понеже ними Ты мене оживляеши" и тіи спѣвають ся 3 разы. Дальше ектенія мала

³⁾ Псаломъ той называеся тому такъ бо зачинае ся словами: „блажѣны непорочныи..."

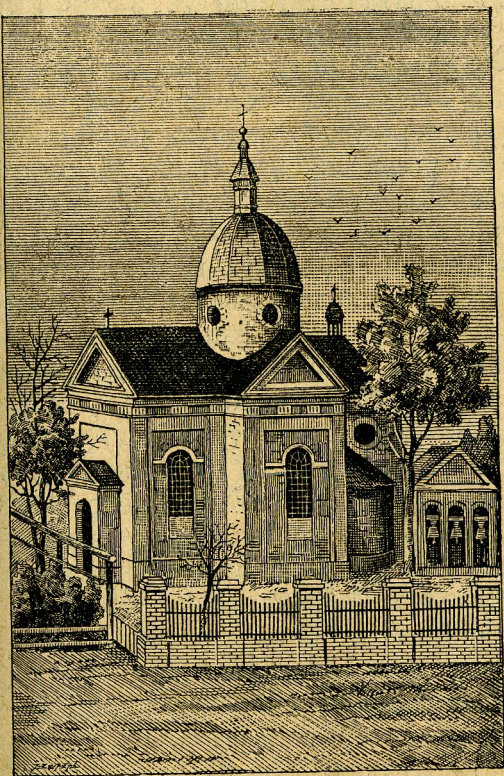
за упокойна,⁴⁾ въ котрѣй священникъ умоляє Г. Бога, щобы бувъ для усопшого милосерднымъ, бо тѣлько одинъ Богъ есть безъ грѣха и щобы сподобивъ его царствія небесного. По екденіи начинає ся втора половина псалма стихомъ: „Я есмь Твѣй, спаси мене,“ при чѣмъ до кожного стиха припѣває ся: „Упокой Господи душу раба твоего“ а кѣнчить ся стихами: „Най жѣе душа моя и славить Тебе и суды Твои най помогутъ менѣ. Я заблудивъ якъ погибша ѡвця, закличь мене до себе, бо я не забуду на Твои заповѣди.“
(Дальше буде.)

⁴⁾ То єсть властива екденія заупокойна. Велика екденія: „Миромъ Господу помолимся“ читає ся всегда на початку, а тая мала въ продовженю погребенія; она читає ся на Службѣ Божѣй, если Литургія служить ся заупокойна, на парастасѣ и паннихидѣ.

Церковь въ Добрачинѣ, въ окрузѣ Сокальскѣмъ.

Въ половинѣ дороги межи Кристинополемъ и Сокалемъ, лежитъ посередѣ черной плодородной землѣ, близько рѣки Буга, село Добрачинѣ. По обоихъ бокахъ, повздовжъ села ведучои мурованой дороги, стоятъ гарно побудованіи деревяніи, а деякіи и мурованіи дома съ господарскими будынками, окруженіи огородами, садами, старанно огороженными, съ чисто утримоваными доѣздовыми улицами. Село Добрачинѣ украшаютъ: оказала мурована, по при дорозѣ на горбочку побудована, о однѣй банѣ, бляхою крыта церковь, мурована поблизка звѣнница, обширна мурована школа, мурованный дѣмъ приходскій, а сего року муруе ся и канцелярія громадска. Выказана окраса села, се заслуга трудолюбивого о. Александра Лаврецкого мѣстцевого пароха, се овочи дошелѣтной ревной працѣ.

Церковь въ Добружинѣ.

О початкахъ основаня села Добрачина и его назвы, трудно де що для браку старинныхъ актѣвъ дослѣдити, то лише єсть певнымъ, що Добрачинъ окружали первѣстно густѣ лѣсы, лише зъ одного боку припирали до села надбужаньскѣ мочары съ трасавицями, порослѣ купами корчѣвъ, высокими шуварами съ тростиною, де лѣтомъ виводились всѣлякого рода воднѣ птицѣ, а въ зимѣ укрывалась лѣсова дичина, перекрадаючи ся тихцемъ пѣдъ сельскѣ хаты, та робячи селянамъ рѣжнѣ пакости. По выкопаню глубокого рова ѣтъ границѣ Потурицкои, осушили ся мочары съ трасавицями и тамъ де колись стояли недоступнѣ багна, розлягають ся теперь пасовиска съ пожиточными сѣножатами. Що село Добрачинъ не єсть дуже старинне, всказує первѣстна будова невеличкои деревяной церкви, яку побудовано по свѣдоцтвѣ надъ входовими дверми вырѣзаной написи: 1688 мѣсяця мая. На мѣстци сеи деревяной розѣбраной церкви, вымуровано нову 1880 р., она якъ кра-

суде ся зъ далека своимъ видомъ, такъ есть и въ серединѣ хорошо помальована, по обряду устроена, украшена позолочениями та рѣзъбами. Переховавъ ся въ селѣ одинъ переказъ, що первѣстно стояло побудоване село Добрачинъ на поляхъ званныхъ „Погорѣлье“. Коли село розрушили, зрабовали и спалили при нападѣ дикуны Татары, побудовали полишившій ся при житю, котрымъ удало ся уйти смерти, село Добрачинъ на новомъ мѣстци, де стоитъ до теперъ.

Василій Чернецкій
парохъ зъ Сѣльця Белзкого.

Святой Ефремъ.

Преподобный Отецъ Ефремъ, діаконъ церкви Едессы, походивъ зъ убогой и дуже побожной христіянської родини въ Мезопотаміи. Воспитанный въ святой вѣрѣ, ѡтзначавъ ся

особлившимъ знаніємъ святого письма, побожностію и остротою житя.

Св. Ефремъ, будучи еще молодцемъ розпустнымъ, якъ самъ о собѣ пише, одного дня напавъ въ полю корову бѣдной вдовы. Зъ легкомысленности и сваволѣ зачавъ нею гонити по полю такъ довго, ажъ корова пала неживою и ѡтъ вовкѡвъ пожертою зѡстала. Шукала тую корову довго зажурена вдова а здыбавши Ефрема пытала ся его, чи не видѣвъ ей коровы? Съ гнѣвомъ ѡтповѣвъ Ефремъ: „абожь я сторожемъ твоей коровы?“ Трафило ся въ кѡлька лѣтъ, що въ близкѡмъ лѣсѣ знайдено трупа замордованого чоловѣка. Шукали пильно за убійцею а здыбавши случайно переходячого тамтуда Ефрема, пѡймали его и кинули до вязницѣ. Ту зачавъ Ефремъ нарѣкати на несправедливѡсть божу але во снѣ явивъ ся ему ангелъ и сказавъ: „Ефреме! чи Г. Богъ есть не справедливый? чи ты невинно терпишь такіи муки? а памятаешь ты ту коровицю убогой вдовицѣ, котрусь замучивъ безъ милосердія?...“ Отво-

рили ся ему очи и не нарѣкавъ бѣльше на несправедливѣсть божу, але просивъ о помѣчѣ и обѣцявъ вынадгородити здѣлану кривду. Г. Богъ выслухавъ его просьбы, правдивый убійця вскорѣ знайшовъ ся, Ефрема выпущено на волю и ѡтъ того часу ѡтдавъ ся цѣлковити на услуги Г. Богу, ѡтправивши ся въ пустыню на покаяніе.

Проживши кѣлька лѣтъ въ пустынѣ, переселивъ ся ѡттакъ св. Ефремъ до мѣста Едессы, где осѣвши въ монастырѣ, начавъ ревно трудитись въ корысть церкви Христовой. Ту не лишъ своими науками успѣвъ навести многихъ зблудившихъ на дороге правды божой, но также своими учеными письмами навернувъ не мало еретикѣвъ до правдивой вѣры, межи котрыми находивъ ся также загорѣлый еретикъ Аполлинарій. Коли св. Ефремъ довѣдавъ ся о краснорѣчивыхъ проповѣдяхъ св. Василія Великого, то ѡтправивъ ся заразъ до Кесаріи, щобы лично пѣзнати того знаменитого учителя церкви Христовой. Въ Кесаріи высвятивъ его

св. Василій на священника ; однако св. Ефремъ бувъ такій смиренный, що уважавъ себе недостойнымъ служити службу Божу при престолѣ.

Многими глубокоумными поученіями и даромъ чудесъ заслуживъ собѣ св. Ефремъ назву „сирского пророка“ а церковь св. вчислила его въ рядѣ „Учителей Церкви восточной.“ Онъ сочинивъ такожъ тую прекрасную молитву, котра читае ся въ часѣ великого поста: „Господи и Владыко живота моего! духъ уныніе и небреженіе...“ Пѣсни „о умершихъ“ суть самыми лучшими зъ писъмъ св. Ефрема ; въ нихъ представляе онъ, що молитвы и дѣла милосердія зъ стороны живыхъ суть хосеннї умершимъ.

Потрудившись ревно многѣ лѣтъ для блага церкви Христовой, св. Ефремъ упокоивъ ся въ Бозѣ въ глубокѣй старости въ 373 роцѣ по Рожд. Хр.

Наверненье розбѣйника.

Коли св. Апостолъ Іоаннъ вертавъ зъ острова Патмосъ до Ефезу, вступивъ онъ до одного зъ мѣстъ, щобы тамъ Службу Божу ѡтправить. Въ церквѣ побачивъ онъ статного молодця, хорошего виду, и якъ можъ було зъ лица догадати ся, дуже розумного. Святый Іоанъ звернувъ ся до побѣчь находячого ся Епископа и сказавъ :

— „Сего молодця поручаю твоей опѣцѣ въ имя Христа и цѣлои церкви“.

Отъ сего часу проживавъ сей молодець въ домѣ епископа, котрый дуже подбавъ о томъ, щобы онъ не попсовавъ ся. Колиже пересвѣдомивъ ся, що тойже якъ найчестнѣйше захове ся, ставъ онъ вже бѣльше поблажливо съ нимъ обходити ся. Юноша коли побачивъ ся, що вже го такъ пильно не надзирають, ставъ надъуживати свою свободу. Онъ ставъ товаришувати съ розпустными и зѡпсоваными ровесниками и ставъ

наслѣдовати ихъ лукаве и розпустне житѣе. Спершу ставъ ѡнъ вразъ зъ ними по ночахъ волоčiti сѧ и гулячити, колиже имъ грошей на гулятики и забавы забракло, стали они по ночахъ людей окрадати; лишъ и сего було имъ за мало. Они получили сѧ въ шайку розбѣйникѡвъ, поставили своимъ начальникомъ сего молодця, перебрали сѧ въ темнѣ лѣсы и стали людей нападати и позбавляти ихъ майна, а часто и житѧ.

Въ недовзѣ явивъ сѧ св. Іоаннъ зновъ въ сѣмъ мѣстѣ, гдѣ пѡзнавъ колисьто сего молодця. Коли вже полагодивъ всякѣ справы духовнѣ, съ якими вѣрнѣ розличного стану и вѣку къ нему приходили, вопросивъ ѡнъ епископа:

— Гдѣжъ єсть се сокровище, котре повѣривъ я тобѣ? Гдѣ сей молодець, котрый вѣщувавъ такъ хорошу будучнѡсть?

Епископъ засоромивъ сѧ, воздохнувъ и сказавъ:

— Ѳнъ вже померъ.

— Якто померъ? якоюжъ смертію? — вопросивъ св. Іоаннъ.

— Онъ померъ для Бога — от-казавъ епископъ, онъ ставъ блудне житье вести, наконецъ сполучивъ ся зъ ватагою розбишакѡвъ и ставъ ихъ начальникомъ.

Коли се почувъ св. Апостоль зъ превеликого горя роздеръ одежду свою и прослезивши ся сказавъ:

— Такъ зъумѣвъ ты сторожити душу брата твоего! Чимъ скорше приведѣтъ менѣ сюда коня и дайте менѣ провѣдника! — Коли же всѣвъ онъ на коня, ставъ онъ хутко гнати къ сему мѣстцю, где находивъ ся несчастный молодець-розбишакъ вразъ съ численными товаришами своими. Ту вздержала го передна сторожа. Св. Іоаннъ не улякавъ ся, тѣлько сильнымъ голосомъ ставъ кликати:

— Приведѣтъ менѣ сюда вашего начальника!

Въ недовзѣ явивъ ся зъ оружіемъ въ рукахъ начальникъ ватаги, онъ спѣзнавъ св. Іоанна и засоромленный ставъ чимъ скорше утѣкати. Лишь святой не зважавъ на пѣзный вѣкъ и на сили знемощѣлїи, тѣлько

ставъ чимъ скорше за нимъ на кони гнати и призвати до себе:

— Чомужь утѣкаєшь мѡй сыну передъ батькомъ твоимъ? чи налякавъ ты ся слабосильного старця? Стѡй! не бѡй ся! еще ты не погибъ, есть еще надѣя, що можешь жити. А вжежь я за тебе передъ Спасителемъ оправдати ся мушу, я радо и смерть за тебе понесу, такъ якъ ю понѣсь Христось за насъ всѣхъ. Стѡй но, погоди, завѣрь менѣ, що Господь нашъ Іисусъ пѡславъ мене до тебе.

Розбишака, коли почувъ сѣ слова, станувъ, понутивъ очи въ землю и кинувъ оружїе геть ѡтъ себе. Потому здрогнувъ ся цѣлый и ставъ гѡрко плакати. Колиже св. Іоаннѣ до наго наближивъ ся, павъ ѡнѣ на колѣна, ставъ каяти ся грѣхѡвъ своихъ, а слезы обильнѣ текли ему по лици. Апостолъ святой пригорнувъ кающаго ся розбѡйника до сердца своего, запровадивъ съ собою до церкви, где горячою молитвою старали ся у Іисуса выпросити прощенье

всѣхъ тыхъ такъ тяжкихъ провинъ,
якими осквернивъ ѡнъ душу свою.

И тѣшивъ и успокоювавъ го
святый мужъ лагѣдными и солодки-
ми словами, и того що вже зану-
ривъ ся въ болотѣ грѣху ставъ пѣд-
носити надѣю въ необмежене мило-
сердіе Боже и не попереставъ доти
въ своемъ дѣлѣ навернення грѣшника,
ажъ доки тойже дѣлами покаянія не
повѣдавъ ся съ Богомъ и житье свое
исправивъ. Въ недовзѣ ставъ ѡнъ
найревнѣйшимъ Христіаниномъ въ
цѣлѣмъ мѣстѣ и доокрестности, такъ
що св. Іоаннъ коли по двохъ лѣтахъ
тамъ явивъ ся, поставивъ го влады-
кою, якъ колись то Іисусъ Христосъ
кающаго ся Петра поставивъ най-
высшимъ пастыремъ стада своего.

О. К. С.

НЕ ПРОЦЕСУЙТЕСЬ!

(Пригода).

— Въ Мицовѣ жили братъ и сестра. Братъ приоставъ ся на грун-тѣ, що му батьки полишили, сестра выйшла за мужъ за статного госпо-даря. Сестра не допоминала ся за свою частку у брата, якоже єѣ мужъ мавъ грунту на стѣлько. Такъ про-минуло кѣлька лѣтъ. Згода межи братомъ а сестрою не була нѣчимъ заколочена. Ажъ ту являють ся два проворнѣ жидики зъ Белза на обѣй-стю, где сестра проживала и пыта-ють ся :

— Слухай Гапа, ты єще твоєи частки ѡтъ брата не ѡдобрала ?

— Та не ѡдобрала. Або що ?

— Якъ то що ? Або то вы не були съ Михалкомъ дѣтьми одного батька ? Тажъ и ты маєшь дѣти и они колись за свою частку будуть ся допоминати.

— Не журѣтъ вы ся тымъ, якось то оно буде.

— Що оно буде ? якъ то буде ?

Невѣсто, та где у тебе єсть розумъ? Хочешъ власнѣй дѣти скривдити? А може ты будешъ братови даровати, чи що?

— Чи даровати, чи не даровати, все спершу пораджу ся мого чоловіка.

— Ну такъ, такъ, спершу порадь ся съ чоловікомъ, а потому иди до брата и упоминай ся у него най тобѣ твою частку видѣлить, тямъ собѣ, що за рѣкъ або за два, то все буде пропало.

Чи думаете, що жида по тѣй бесѣдѣ домѣвъ вернули, — та где тамъ! Хилцемъ, загумѣнками, по пѣдъ плоты поспѣшили они до Михалка, брата Гапы, и кажутъ до него :

— Слухай Михалку, мы перечули, що ту днесъ, або завтра прійде твоя сестра за частку у тебе допоминати ся, вжежъ дурный бы ты бувъ, щобысь єѣ частку дававъ, коли хоче най тя правує, радше дай єѣ таку частку, щобы рускій мѣсяць попамятала.

— Добре вы кажете! — го, го,

не дамъ, не дамъ! такъ, такъ, най
 мя правує, — ѡтказавъ Михалко,
 затиснувъ шапку на голову и пѡй-
 шовъ порати ся на гумнѣ.

*

На другій день явила ся Гапа
 у брата и стала за свою частку до-
 поминати ся.

— А ты сяка, така! а не пѡй-
 дешь ты зъ моего обѡйстя, — скри-
 чавъ Михалко — „ось маєшь частку!
 ось маєшь частку!“ и ставъ ю ку-
 лакомъ пѡ плечохъ окладати, ажъ
 доки съ плачемъ не выбѣгла за
 ворота.

Идучи черезъ село Гапка тяжко
 заводила и нарѣкала на лукавого
 брата, що за тоє, що черезъ тѡлько
 лѣтъ єѣ грунтъ уживавъ, єще такъ
 тяжко ю скривдивъ.

Прійшла домѡвъ и розказала
 все своему чоловікови. Порадили ся
 съ сусѣдами, и на тѡмъ стануло, що
 на другій день пѡйдуть обое до
 Белза, щобы брата до суду завдати.

Въ Белзѣ потрафили они на тыхъ
 самыхъ жидикѡвъ, що Гапѣ доради-

ли у брата за частку допоминати ся. Они розпитали ся точно за все и ось таку имъ раду дали:

— Знаєте вы що люде добрѣ, не ваша то рѣчь правовати ся, то адвокатѣвъ плати, то писарѣвъ плати, то возьныхъ плати, ставай хотяй дваццять разъ на термінъ до суду— ай вай що ту клопоту, що ту мітроги! Та на що вамъ всего того? Радше продайте намъ ваше право, мы безъ клопоту заплатимо вамъ, що належить ся а потѣмъ будемъ свого доходити.

Ся рада жидѣвъ припала Гапѣ и еѣ мужови до вподобы, — бо треба бы и господарства и дѣтей ѡдреchi ся, щобы права допильнувати. Може прійде ся въ косовицю або въ самѣ жнива на термінъ ставати... то вже радше най жида съ Михалкомъ правують ся.

Гапѣ належало ся по батькови 2 морги ґрунту, жида давали за него 250 зл., потѣмъ пѣдступили на 300 и сторговали. Такъ заразъ завдали ся оны до суду. Въ несповна трехъ мѣсяцѣвъ зѣѣхали они съ де-

кретомъ въ рукахъ, щобы призна-
ный имъ грунтъ взяти въ посѣданье.
Тогды вчинивъ ся великій зойкъ и
гамôръ въ хатѣ Михалка. Нема ра-
ды, треба зъ жидами загодити ся,
инакшебо батькôвска земля перейде
въ ихъ руки. Ну и загодили ся.
Михалко заплативъ жидамъ не бога-
то, тôлько 600 зл.

Яка намъ зъ того наука? Ёсли
насъ жидъ до процесу намовляє, а
мы пôйдемо за ёго порадою, то пе-
вно выйде намъ се на нашу поги-
бель! Ёсли маешъ конечно розпочи-
нати процесъ, то старай ся найпер-
ше въ згодѣ, по христiянськи пого-
дитись, бо памятай собѣ, що лучша
соломяна згода, якъ золотый про-
цесъ. Зверни ся до побожныхъ въ
селѣ людей и проси ихъ, щобы они
васъ погодиги, проси о пораду свя-
щенника, удай ся до зверхности и
рады громадской, и коли вже нѣчого
не помагає, ажъ втогди удай ся о
пораду до адвоката, а нѣколи до
покутного писаря, бо сей и обôдре
тебе и нѣчого не порадить. Мимо
процесу, не ховай въ серцю гнѣву

до твого брата; бо можна свого права доходити на дорозѣ судовѣй, а мимо того не живити гнѣву и ненависти въ серцю.

К. С.

Для старыхъ и молодыхъ.

„Котрый край може бути щасливый?“
На тоѣ ѡтповѣвъ мудрецъ Сольонъ: „Где жителѣ властямъ, а власти правамъ ся повинуютъ“.

До когось, що ся величавъ, що походить зъ великого мѣста, сказавъ мудрецъ Арістотель: „Ѳтъ того ничь не залежитъ, кто зъ ѡтки походить але, чи есть ѡнъ гѡдный своей ѡтчины“.

Побожный король Альфонсъ звыкъ бувъ говорити: „Що дня дякую Г. Богу, не за тоѣ, що єсмь королемъ, але за тоѣ, що єсмь Христіаниномъ“. А я чи дякую за ласку покликаня до вѣры? Чи стараю ся бути гѡднымъ той ласки? Чи не понижаю нѣколи въ собѣ достоинства христіанина?

І. Христось есть для насъ жереломъ всякого добра, такъ, що справедливо мовить св. Вернардь: „Що есть, чогобысь

въ Нѣмъ не знайшовъ? Если ты хорый, Онъ врачемъ; еслись ся зблукавъ, Онъ провѣдникомъ; еслись опущеный, Онъ королемъ; если удари на тебе падають, Онъ зацитою; еслись жаждущій, Онъ напоємъ; если мерзнешь, Онъ одежою; если сумуешь, Онъ потѣхою; если кружишь въ темнотѣ, Онъ свѣтломъ; еслись сиротою, Онъ Отцемъ; если ся боишь смерти, Онъ животомъ; если ся борешь, Онъ збруєю; если шукаешь неба, Онъ дорогою“.

„Упаде звѣря, а пѣдносимъ тоеже, но душа людска погибаетъ а никто не журить ся за ню.

Св. Вернардъ.

Коли гнѣвъ ѡтжене розумъ, чоловѣкъ перемѣнюе ся въ звѣря и перестаетъ бути чоловѣкомъ, чимъ бо для звѣрятъ ѣдовитыхъ есть ѣдъ, тымъ суть для людей гнѣвнѣ унесеня: шалѣють якъ псы, кидають ся якъ скорпи, кусають якъ вужѣ“.

Св. Василій.

Ч. 887. г. 1894.

Позваляе ся печатати
Сильвестеръ
 Митрополитъ.

!! Новый третій накладъ !!

Книжочка миссійна

съ молитвами щоденными и Катехизмомъ и съ додаткомъ Стихіры: „За всѣхъ молишися благая.“ Цѣна 3 кр. Получить можна тѣлько въ Редакціи „Посланника“, Лапшинъ п. Бережаны.

ВСѢ

книги церковнѣй,
Молитвословы и
Житія святыхъ
просимо заговля-
ти тѣлько черезъ Редакцію
„Посланника“ Лапшинъ
п. Бережаны.

Число 9.

1894.

Цѣна 3 кр.

КНИЖОЧКА МИССІЙНА

Выходитъ каждого мѣсяця.

Издатель Свящ. Л. Джулынскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ почта Бережаны.

БЕРЕЖАНЫ.
Зъ печатнѣ А. Цѣхоцкого.
1894.

Отъ хаты до хаты. Зъ рукъ до рукъ.

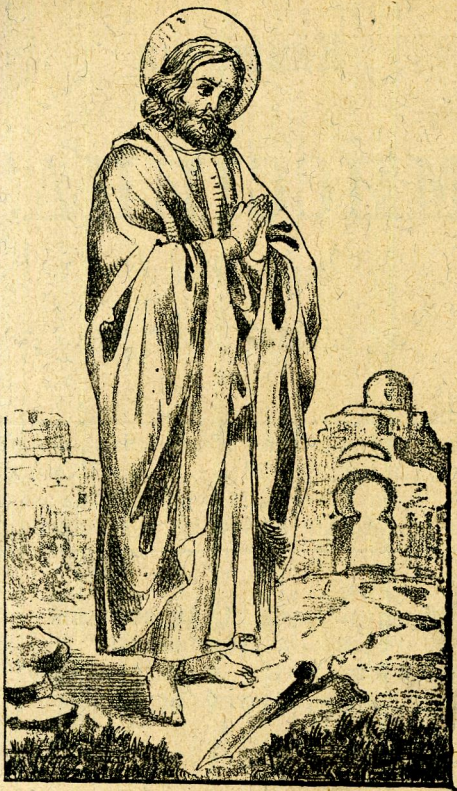
Книжочка МИССІЙНА.

Число девяте
РІЧНИКЪ ТРЕТІЙ.

„Книжочки миссійні“, виходять кожного мѣсяця и коштують рѣчно: по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.; по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Менше якъ 5 не посилає ся.

Издатель Свящ. Л. Джульнѣскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ, почта Бережаны.

БЕРЕЖАНЫ.
Зъ печатнѣ А. Цѣхоцкаго
1894.

Св. Апостоль Варѣломей.

ПѢСНЬ на СРѢТЕНІЕ.

Стань Симеоне, божій пророче,
Узрятъ спасенье днесъ твои очи;
Молитва сердца твоего сповняе,
Мессія нынѣ тутъ приходяе.

Стань и ты Анно, честна вдовице
Дѣлають щастя твои зѣницѣ;
Вразѣ съ Симеономъ честь Богу дайте
Малѣ дитятко вѣспѣльно витайте!

Симеонъ духомъ въ небо ся вноситъ,
Подяку щирю Богу голосить;
Боже дитятко тулитъ руками,
Малѣ головку росить слезами.

Обряды при смерти и моленя о усопшихъ при погребенію и поминанію ихъ (поминкахъ).

Написавъ Богданъ В. Кошутчакъ.

(Дальше)

За тымъ спѣвають ся тропари св. Іоанна Дамаскина ⁵⁾: „Святыхъ ликъ обрѣте источникъ жизни..“ Такъ якъ тѣ тропари поють ся съ припѣвомъ: „Благословенъ еси Господи..“ то и

⁵⁾ Называе ся тому такъ, бо родивъ ся въ мѣстѣ Дамаскъ. Якійсь часъ бувъ онъ совѣтникомъ тамошного калифа, но ѿтакъ все покинувъ и ставъ ся монахомъ въ монастыри св. Савы въ Іерусалимѣ. Ѳтъ тамошного патріярхи зѡставъ высвяченый на священника и яко такій умеръ спокѡвною смертію въ Іерусалимѣ. Онъ много натерпѣвъ ся за почитанье образѡвъ ѡтъ цѣсарей, що хотѣли усунути образы. Отличавъ ся глубокими науками а важнѣйшій труды его суть: „Систематична наука христіянської вѣры, пречудный канонъ пасхальный, октоихъ або осмогласникъ, котрый содержитъ воскресні службы на 8 гласѡвъ, трогатальні пѣсни, котрі доси спѣвають ся въ нашей церквѣ на похоронѣ умершихъ.

получили названье: „Благословенный тропари.“ Въ нихъ выражае ся высоке назначенье чловѣка котрый есть образомъ неизреченой славы Божой; просимо Владыку, щобы змилосердивъ ся надъ нами, очистивъ насъ ѿ грѣхѣвъ и даровавъ намъ желаеми отечество небесне, где бысьмо ся наслаждали всѣми почестями и вѣнцами небесными, якїи І. Христосъ уготовавъ всѣмъ праведнымъ; звертаемъ ся до мученикѣвъ и просимо, щобы вставили ся за нами до Г. Бога и выеднали намъ прощеніе грѣхѣвъ; потому показуючи на нову жертву смерти просимо Г. Бога, щобы усопшого принявъ до раю, где святїи и праведнїи сіяють якъ свѣтила; дальше возносимо Г. Богу (въ „Слава“) въ трехъ особахъ т. е. св. Тройцѣ славословіе а наконецъ (въ „Иконѣ“) прибѣгаемъ до Преч. Дѣвы Марїи, щобы она встала ся за нами у своего Сына. Передъ кождымъ тропаремъ припѣвае ся 12. стихъ зъ 118 псалма: „Благословенъ еси Господи, научи мя оправданіемъ Твоимъ,“ въ котрѣмъ

прославляемъ Бога и просимо о оправданье души умершого якъ и всѣхъ насъ.

Тропари тѣ суть слѣдующі: *)

Благословенъ Ты Господи, научи мене уставовъ Твоихъ.

Ликъ (громада) святыхъ найшовъ жерело житя и дверъ до раю, най и я найду путь туда черезъ покаяніе, я, погибша овця, закличь мя Спасе и спаси мене.

Благословенъ Ты Господи:

Ты, котрыйсь мене сотворивъ зъ ничтожества и украсивъ Своимъ божественнымъ образомъ, но за нарушение заповѣди зновъ обернувесь мя въ землю, зъ котрой я взятъ, поставъ мене на подобіе (Твое), щобы во мнѣ ѡтбилось первоначальне совершеньство.

Благословенъ Ты Господи:

Хотай я ношу на собѣ раны грѣхѡвъ, то всежь я образъ неизреченной Твоей славы, Владико! окажи милосердіе твоему сотворѣню,

Подаемъ тѣлько въ толкованю; оригинальный текстъ знайти можна въ кождѡмъ парастаснику.

очисти по Своему доброму сердцю и даруй ми желае́ме отечество дѣлаючи мене зновѣ жителемъ раю.

Благословенъ Ты Господи:

Святѣи мученики проповѣдавшии Агнца Божого и самѣи заколенѣи якѣ ягнята и переселившии ся туда, где жизнь не старѣе ся и вѣчно продовжае ся, молѣтъ Его усердно, щобы Онѣ намъ даровавъ прощенье грѣхѣвъ.

Благословенъ Ты Господи:

Всѣ вы, котрѣи ишлисьте тѣснымъ и гѣркимъ путемъ, котрѣисьте въ житю сѣмъ земскѣмъ наложили на себе крестъ якѣ ярмо и вѣрою послѣдовали за мною, прѣйдѣтъ и наслаждайте ся тыми нагородами, котрѣи я вамъ уготовавъ и вѣнчайтесь вѣнцями небесными.

Благословенъ Ты Господи:

Боже упокой рабовъ твоихъ и даруй имъ рай, где лики святыхъ и праведники сіяють якѣ свѣтила; Господи упокой усопшихъ рабовъ Твоихъ не уважаячи на всѣ ихъ прегрѣшенія.

Слава Отцу и Сыну и Святому Духу.

Съ побожностію воспѣваемъ три-
сїательне одного божества (одного
Бога въ трехъ особахъ) взывающи:
Святъ Ты Отче безъ початку и Ты
такожъ безъ початку Сыне и Ты бо-
жественный Душе! Просвѣти насъ
служащихъ Тебѣ вѣрою и избавъ
отъ огня вѣчнаго.

Теперь и всегда и во вѣки вѣ-
чнѣ. Аминь.

Радуйся чистая родившая Бо-
га плотію (що до тѣла) для спасе-
нія всѣхъ, Ты, черезъ котру спасъся
весь родъ человѣческій! Богородице
чистая и благословенна, нехай и мы
черезъ Тебе найдемо рай.

По тѣмъ спѣває ся „Аллилуя
Слава Тебѣ Боже“ 3 разы, ектенія
заупокойна, сѣдаленъ: „Упокой Спа-
се нашъ... Слава: и нынѣ: Отъ Дѣ-
вы возсіявый.“ За тымъ читае ся 50
псаломъ: „Помилуй мя Боже“ и спѣ-
ває ся канонъ, сочиненый Теофаномъ
на погребеніе. При канонѣ звычайно
спѣвають припѣвъ: Упокой Господи
душу раба Твоего“ и „слава: и ны-
нѣ.“ Канонъ складае ся зъ 9 пѣсней.
По 3. пѣсни канона и малой ектес-

ни за упокойной спѣває ся сѣдалень:
 „Во истинну суета всяческая...“ а
 по 6. пѣсни и малой ектеніи кон-
 дакъ: „Со святыми упокой... и икосъ
 „Самъ единъ еси безсмертный...“
 Въ канонѣ просимо Господа, щобы
 даровавъ прощеніе грѣхѣвъ умершо-
 му, бо чловѣкъ на сѣмъ свѣтѣ об-
 мотанный розричными покусамы ча-
 сто попадае въ грѣхъ и такъ обра-
 жае Бога, ѿтъ которого такъ много
 благодѣяній получае; прославляемо
 мученикѣвъ, що они своимъ правед-
 нымъ житьемъ и мученическою смер-
 тію заслужили собѣ на вѣнецъ вѣ-
 чной славы и прѣсимо ихъ, щобы
 вставили ся за нами у Христа, ко-
 трого за житя наслѣдовали; заноси-
 мо молитвы до Христа, котрый за
 насъ на крестѣ терпѣвъ, умеръ, ко-
 трый своимъ воскресеніемъ побѣдивъ
 и розрушивъ силу смерти и пекла,
 щобы Онъ, полный милосердія и лю-
 бови, усопшому даровавъ селеніе вѣ-
 чной радости и незреченной славы;
 поучаемъ ся, що все суета а жизнь
 наша то сонъ. Коли все позыскаемъ
 втогда могила отворить свои рамена,

щобы насъ поглотити, бо мы земля и до земли вернемъ ся. Тѣлько въ небѣ есть безсмертіе, правдива радѣсть, божественне свѣтло и нетлѣнный блага, о котрѣ мы всѣми силами старати ся и на нихъ всегда памятати повиннѣ, бо мы есмы Богомъ сотвореннѣ для безсмертія. По 9. пѣсни и малой ектеніи спѣвають ся стихари св. Іоанна Дамаскина самогласнѣ на 8 гласѣвъ, въ котрыхъ представляе ся скоротечнѣсть нашего житя и тлѣннѣсть земскихъ благъ. Хоть и якъ житье намъ въ тѣмъ свѣтѣ усмѣхае ся, то однакъ оно має свои темнѣ стороны т. е. различнѣ нужды, бѣдствія, хоробы, злоприключенія и потери, котрѣ мовъ то острѣ тернѣе вплѣтае ся въ наше тѣло. Житье наше — то дымъ, цвѣтъ, утренняя роса, тутъ есть — а нечаянно прійде смерть и все пропало. И щожъ прійде чоловікови зъ богацтва, силы и красоты? Смерть прійде и дасть му вмѣсто богацтва три стопы земли, вмѣсто силы, немѣчь, вмѣсто красоты гнилизну. Такъ то все скоро минаеся! Ледво чоловікъ пѣзнае свѣтъ,

котрый го окружае, еще не розгля-
не ся въ нѣмъ, а уже ѡтворяе ся
грѣбъ, могила, котра поглощае свою
жертву.

Стихири самогласнѣ суть слѣ-
дующѣ :

Гласъ 1.

Чи есть яка въ свѣтѣ радѡсть
свобѡдна ѡтъ скорби и печали? Чи
есть яка слава на земли незмѣнна?
Все слабше ѡтъ тѣни, все обманчи-
вѣйше ѡтъ сна. Одно мгновеніе и
все забирае смерть. Но человѣколю-
бивый Христе, упокой того, которого
Ты выбравъ ѡтъ насъ въ свѣтѣ лица
Твоего и въ наслажденію красоты
Твоей.

Гласъ 2.

Якъ цвѣтъ вяне, якъ тѣнь из-
чезае, такъ скоро проминае житье
человѣка! А коли тамъ роздасть ся
голосъ трубы, зновъ всѣ мертвѣ съ
страхомъ востанутъ на встрѣчу То-
бѣ Христе Боже! Тогда Владыко
душу слуги Твоего, которого Ты во-
ззавъ до себе, прійми до вѣчно свя-
тыхъ Своихъ селеній.

Гласъ 3.

Все человѣческе суета, що не иде дальше смерти; на ничь не придасть ся богатство ани не иде съ нами слава, бо прійде смерть и се все пропало, ддятого молѣмъ безсмертнаго Христа, щобы упокоивъ взятого ѡтъ насъ тамъ, где всѣ угодившіи Емѹ наслаждаются ся блаженствомъ.

Гласъ 4.

Где подѣла ся пристрасть свѣтова? Где мечты о дочастныхъ рѣчахъ? где золото и сребро? где множество слугъ и ихъ гамѡръ? все земля, попелъ и тѣнь. Но прійдемъ и закличмо къ безсмертному Царю: Господи! удостой взятого ѡтъ насъ вѣчныхъ Твоихъ дѡбръ и упокой его въ нестарѣющемъ ся блаженствѣ Твоемъ.

Гласъ 5.

Вспѡмнувъ я слова пророка: я — земля и порохъ, и зновъ роздививъ ся въ могилахъ и увидѣвъ обнаженіи кости и сказавъ собѣ: ктожь тутъ царь? або воинъ? кто богачъ або бѣдный? кто праведникъ або

грѣшникъ? Но, Господи, упокой со праведными раба твоего.

Гласъ 6.

Твое творческе повелѣніе дало менѣ початокъ и составъ: Ты бо хотѣвши ѿ невидимой и видимой природы образовати мене живымъ существомъ зъ земли сотворивесь тѣло, душу же давъ еси менѣ черезъ божественне и животворяще (жизнь подающе) вдохновеніе (дуновеніе) для того упокой Христе раба Твоего въ краинѣ живучихъ и въ селеніяхъ праведникѣвъ.

Гласъ 7.

Спасе нашъ! котрый всѣмъ подаешь жизнь, упокой брата нашего котораго-сь взявъ зъ сего свѣта и котрый взываетъ до Тебе: Господи слава Тебѣ.

Гласъ 8.

Плачу и рыдаю, коли размышляю о смерти и вижу, якъ въ гробахъ лежить по образу Божому сотворена наша красота — безобразна, безславна, не маюча уже вида. О чудо! Що-жъ то за таинство совершаеся надъ нами? Якже передаемъ ся мы

тлѣнію (зѣпсутію)? Якъ пѣдчинились смерти? Истинно, по приказу Бога якъ писано (въ св. нисмѣ) дарующаго упокоеніе скончавшимъ ся.

Пѣзнавши такъ минуемѡсть всего земскаго, якбы въ противоположнѡсть всему временному и тлѣнному показываютъ ся въ „блаженныхъ“*) нетлѣнный блага въ житію вѣчнѡмъ, котрыхъ для умершаго теперь умоляе ся. Въ нихъ просимо Господа, котрый владѣе жизнью и смертію, мае власть надъ душою и тѣломъ, котрый всѣхъ въ скорбехъ потѣшае, щобы усопшаго принявъ до краины праведныхъ подѡбно якъ розбѡйникови на крестѣ простивъ грѣхи и сказавъ до него: „Днесъ со мною будешь въ раю.“

По блаженныхъ читае ся Апостолъ, въ котрѡмъ мы, перестерегаемъ ся, щобысьмо черезмѣрно не

*) То суть пѣсни, передъ каждою зъ котрыхъ спѣвае ся одинъ стихъ изъ блаженствъ, выголошенныхъ Христомъ на горѣ. Понеже кождый стихъ починае ся словомъ, „блажени“ то и пѣсни называютъ ся „блаженными“.

ôтдавали ся скорби и плачу, але мали крѣпку надѣю и упованіе на воскресеніе І. Христа. Якъ бо І. Христосъ воскресъ, такъ само и мы воскреснемъ коли роздасть ся голосъ трубы архангельской, бо смерть есть тôлько переходомъ до житя вѣчнаго. Ôттакъ читае ся Євангеліе ôтъ св Іоанна зачало 16, котре взыває насъ словами І. Христа, щобысьмо выповнали заповѣды дані намъ Христомъ, бо тôлько втогда можемъ надѣяти ся на житье вѣчне. Прійде бо часъ, коли Сынъ Божій явить ся другій разъ и втогда буде судити всѣхъ по дѣламъ ихъ. Втогда то тѣи, котрѣ выповняли заповѣди Ёго, слухали слова Ёго и пôсля него жили, будуть прославлені и получаютъ житье вѣчне; а котрѣ переступали Ёго заповѣди и неслухали слова Ёго, будуть на вѣки осуждені. (Д. 6.)

Св. Апостолъ Вареоломей

Св. апостолъ Вареоломей, родомъ изъ Галилеи, бувъ однимъ изъ два-

найцяти апостолѣвъ Христовыхъ. Завѣзванный Спасителемъ на ученика, залишивъ свое рыболовское ремѣсло, и ѣтъ той поры не опускавъ бѣльше нѣколи своего Божого учителя. Бувъ ѣтъ отже свѣдкомъ майже всѣхъ чудесъ Христовыхъ.

По Сошествію св. Духа, ѣтправивъ ся Варѣоломей въ Индію, а ѣттакъ въ Ѡрменію проповѣдати слово Боже. А научавъ ѣтъ съ такимъ жаромъ и такъ переконуючо, що — якъ св. Іоаннъ Златоустый говоритъ — не можна було ѣтъ слуханя ѣдорвати ся, а то, що почулось, не спамятати и тымъ не перенятись. Особенно св. Варѣоломей трудивъ ся довгій часъ въ Ѡрменіи. Маючи ѣтъ Бога удѣленный даръ творити чуда, уздоровивъ умерающую дочку ѣрменскаго царя Палемона, а тымъ чудомъ навернувъ самого короля и его родину до вѣры Христовой. Коли ѣттакъ еще въ дванайцяти бѣльшихъ ѣрменскихъ мѣстахъ навернувъ свою наукою майже всѣхъ тамошнихъ жителѣвъ до почитаня правдивого Бога змовились идолослужителѣ, що-

бы св. Варѣоломея згладити съ свѣта. Пôдмовили они отже царского брата Астіягиса, щобы ôнѣ призвавъ св. Варѣоломея, будь то въ той цѣли, щобы ôнѣ проповѣдавъ свою науку. Коли лишь св. Варѣоломей, слѣдуючи завôзваню Астіягиса, появивъ ся около року 71-го по Рожд. Хр. въ его области и начавъ научати, заразъ идолослужителѣ схватили его и задали ему одну изъ найстрашнѣйшихъ мукъ, именно живцемъ здерли екôру изъ цѣлаго тѣла, а коли видѣли, що ôнѣ и дальше научае, ôтрубакы еще въ вонци голову.

Ж Р Ы Н И Ц Я

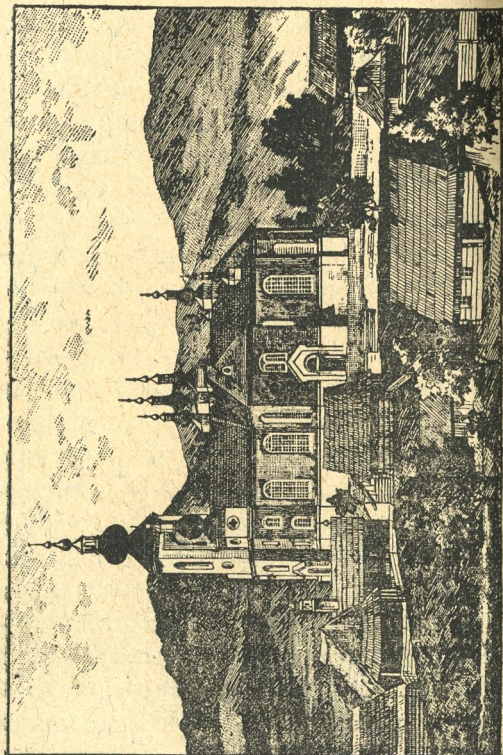
въ окрузѣ Сандецкôмъ.

Въ полудневôй Галичинѣ, въ гористыхъ сторонахъ Бескидскихъ, проживають Русины звані „Лемками“ за для того, бо они употребляють въ рускôй мовѣ слово „лемъ“ замѣсть слова „лише“. Гôрняки Русины Лемки, одѣвають ся въ довгій сукняній гуньки або въ чуги съ тороками; такой одежи не носятъ другі Руси-

ны, тому зовуть ихъ тахожъ „свѣч-
 карями“. Лемки накрываютъ головы
 чорными капелюхами съ широкими
 въ гору задертыми крисами, ходять
 въ ходакахъ та въ короткихъ сороч-
 кахъ съ оберненными назадъ розпо-
 рами. Спѣвы Лемкѣвъ суть тужливѣ
 и жалѣснѣ, якѣ радо на фуярахъ по
 своихъ кошарахъ виводять. Лемки,
 то моральный, хлюйный, працьови-
 тый але бѣдный нарѣдъ, занимающѣ
 ся торговлею рогатыхъ скотинъ и
 овцами, выпасаными на обширныхъ
 пасовискахъ. Они ѣдятъ обыкновенно
 овсяный хлѣбъ, въ гористахъ ялова,
 камѣнна земля не рѣдитъ пшевицю
 та достатного жита. Зѣ огляду, що
 имъ трудно съ роинами вижити зѣ
 неплодородной рѣли, розходять ся
 лѣтомъ за заробкомъ по далекихъ
 сторонахъ, въ осени вертають до-
 мѣвъ, що бы зѣбрати засѣбъ на зиму:
 овесь, капусту та бульбу. При сво-
 емъ убожествѣ держать ся Лемки
 твердо св. вѣры и своего руского об-
 ряду, а що радо жертвуютъ тяжко
 працьованный грѣшь на хвалу Бо-
 жу, тому не диво, що мѣжь бѣдны-

ми гôрняками Лемкими можна стрѣтити величавѣ дома Божѣ, якѣ трудно бачити на пшеничныхъ рôвнинахъ. Въ тыхъ то гористыхъ лемкôвскихъ сторонахъ, въ дико красной окрестности, мѣжъ высокими горами, покритыми густыми лѣсами, лежить руске село Крыниця въ окрузѣ Сандецкôмъ. Сандецка Русь, мала занимати въ давныхъ часахъ розляглѣ обшары землѣ. Коли польскій король Володиславъ Локетекъ, перенѣсь королевскій престолъ зъ Гнѣзна до Кракова 1320 року, почато вибирати Русинôвъ зъ рôвнинъ кракôвскихъ въ подальшѣ гори Бескидскѣ, де хочачи не хочачи мусѣли осѣсти. Третій зъ черги наслѣдникъ Локетка, король Володиславъ Ягайло, ôтступивъ 1391 р. латиньскому епископу зъ Кракова и его наслѣдникамъ на власнôсть замокъ Мушиньскій зъ многими селами и великими обшарами пустои гôрскои землѣ, На тôмъ обшарѣ межи рѣками Попрадомъ та Бѣлою, основавъ по свѣдоцтвѣ перехованой грамоты епископъ кракôвскій по имени Са-

муиль Маціовскій село Крыницю 1547 року. Не звѣстнѣ суть обставини, що дали починъ до основаня села Крыницѣ и єго назвы; переховавъ ся лише переказъ, що напады не-пріятельскѣ та морова зараза вылю-днили въ старинѣ село, що оно сто-яло довшій часъ майже пусто. Не звѣстно также, якъ виглядала и где стояла первѣстна у селѣ церковь, она мала погорѣти вразъ съ при-ходскимъ домомъ. Суть записки, що въ мѣстце спаленой, вымуровано не-велику каплицю 1651 р., до котрой домуровано въ пѣзнѣйшихъ часахъ презвитерію, два прибоки и при вхо-довыхъ дверяхъ високу звонницю 1789 р.; и такимъ способомъ пере-строєно каплицю на церковь. Поза-якъ тота зъ каплицѣ перестроєна церковь була за мала для людей та не посѣдала жадной симетріи, побу-довано жертвами мѣсцевыхъ селянъ за душпастирства О Виктора Же-гестовского, почитного Крылошана мѣсцевого, пароха та Декана Му-шиньского, величаву, муровану въ крестной формѣ церковь 60 мет. до-

Церковь въ Крыници.

вгу, 45 мет. високу о девяти баняхъ съ високою при входѣ звѣнницею, коштомъ 63 тысячъ зол. Крайугольный камѣнь пѣдъ будову тои оказалон церкви поблагословивъ Преосв. Іосифъ Сембратовичъ пѣзнѣйшій Митрополитъ Львѣвскій, родомъ зъ Крыници, де его отецъ Θεодозій бувъ парохомъ и ту померъ. Посвященье згаданой церкви, ѡтбуло ся по єѣ докѡнченю 1884 р. дуже торжественно при здвигу окрестного народу. Тота величава церковь, украшає не мало Крыницу, широко и далеко звѣстне въ свѣтѣ мѣстце, задля купельного заведенія. Вже 1745 року була знана Крыница, що у ней знаходитъ ся жерело съ уздровляющею водою, а селяне зъ Крыници слинули яко лѣкарѣ при лѣченяхъ „щавою.“ Въ 1793 роцѣ, купивъ за безцѣнъ ѡтъ селянъ жерело штудерный Нѣмецъ Стиксъ де Саубергенъ, ц. к. комисаръ циркулярный зъ Санча на власнѡсть. Позаякъ Стикса не бувъ въ станѣ довести жерело до ладу, тому ѡтпродавъ его правительству за 150 злр. кон. мон. а оно, дѡста-

вши теперъ въ свои руки, зробило зъ него купелеве заведеніє и допровадило черезъ рѣжнороднѣй будовлѣта окрасы мѣся до такой славы, що въ купельнѣмъ заведеню въ Крыниці, являє ся теперъ рѣкѣ-рѣчно лѣтомъ до 7.000 людей, зъ чого не лише правительство, але и мѣстцевѣ селяне мають не малѣ користи.

Якѣ о первѣстной церквѣ въ Крыниці, такѣ и о первѣстныхъ душпастьряхъ тамже годѣ дѣзнатись. Зъ перехованыхъ метрикальныхъ записокъ можна лишь се знати, що у Крыниці були душпастинями: 1785 р. о. Каѣтанъ Крыницкѣй, 1789 р. о. Антонѣй Крыницкѣй, 1816 о. Феодозѣй Симбратовичъ, 1844 о. Емилианъ Лаврецкѣй, 1845 о. Софронѣй Полянскѣй, 1848 о. Викторъ Жегестовскѣй почет. Крылошанинъ, а ѡтъ 1889 р. о. Іоаннъ Копыстьянскѣй, почет. Крылошанинъ, котрый дальше ревнѣо трудить ся, щѣбы для побѣльшеня хвали Божѣи, описану, величаву церковь и ѡтповѣдно во впути украсити.

Вас. Чернецкѣй
парохъ зъ Сѣлца Белзкого

О значеніи поодинокихъ дней въ тыждню.

Читаемъ въ св. нисѣмѣ, що Господь Богъ въ шести дняхъ свѣтъ сотворивъ, а сегого дня ѡтъ дѣль Своихъ ѡтпочивъ, т. е. переставъ творити — и той день освятивъ або приказавъ его святковати. Ѡтвѣтно тому бувъ семый день въ тыждню названный субота т. е. день покоя або ѡтпочинку и бувъ выключно лишъ на почитанье Г. Бога назначеный. Коли Господь Богъ заключивъ завѣтъ съ выбраннымъ народомъ Израильскимъ, приказавъ ему на ново (въ 3-ой заповѣди Б) святкованье сегого для т. е. субботы. Съ приходомъ Іисуса Христа на свѣтъ скѡнчивъ ся старый завѣтъ, а св. Апостолы зъ божого вдохновения на мѣстце субботы установили святковати первый день тыждня т. е. недѣлю для того, що для христіянъ есть той день важнѣйшій и памятнѣйшій, бо въ недѣлю рано воскресъ Іисусъ Христосъ и тымъ довершивъ спасеніе рода человѣческаго — и въ не-

дѣлю зѡйшовъ Духъ св. на Апосто-
лѡвъ. Длатого первый день тыждня
называе ся воскресеніемъ и
днемъ Господнимъ; называе ся
такожь недѣлею ѡтъ слова „не
дѣлай“, бо въ тѡмъ дню маемъ за-
лишити всякіи тяжкѣ работы, якѣ
въ будніи дни творимъ и такіи учин-
ки, котріи святкованю дня перешка-
джають. Натомѣсть вымагае св. цер-
ковь, щобы вѣрніи въ тѡмъ дню соби-
ряли ся на всенародне богослуже-
ніе, побожно слухали св. Литургіи
и творили дѣла побожности и любо-
ви къ ближнимъ, особенно же ѡтда-
вали ся молитвѣ, побожнымъ роз-
мышленіямъ и читаню поучающихъ
духовныхъ книгъ, такожь принима-
ли св. Тайны и посѣщали хорыхъ.
Стяткованье недѣлѣ есть для чело-
вѣка дуже потребне и пожиточне,
бо если бы человекъ тѡлько все тяж-
ко працѣвавъ, то забувъ бы на Г.
Бога, на цѣль и конецъ своего житя,
здичѣвъ бы душевно и пѡдунавъ бы
на здоровлю. Въ день недѣльный
мае человекъ ѡторвати ся ѡтъ заня-
тій земныхъ, а духомъ возносити ся

къ Богу, щобы ему честь и подяку приносивъ, себе же на души освящавъ, а тѣло ѡтпочинкомъ до дальшихъ трудѡвъ вскрѣплявъ.

Первый день по недѣли называе ся понедѣлокъ и посвященный есть почитаню св. Ангелѡвъ; они бо стоятъ ближе престола Божого, суть Бго особлившими пріятелями и слугами и занимають перве мѣстце въ рядѣ Святыхъ послѣ Богоматери, ко-тру яко честнѣйшу ѡтъ Херувимѡвъ и славнѣйшу ѡтъ Серафимѡвъ мы щоденно почитаемъ. Кромѣ того Ангелы причиняють ся дуже много до нашего спасенія, они насъ хоронятъ ѡтъ небезпеченствъ души и тѣла, напоминають до доброго, а остерѣгають ѡтъ злого, окружають насъ ѡтъ самого рождества нашего, для-того справедливо есть, ихъ предо-всѣмъ почитати и призивати въ помѡчь.

Вторый день по недѣли або вторникъ есть посвященный памя-ти св. Прорскѡвъ яко давнѣйшихъ и вѣрнѣйшихъ слугъ Божихъ; имен-но прославляе церковь св. яко пред-

ставителя всѣхъ Пророковъ и наибольшого межи ними, честного, славного Пророка, Предтечу и Крестителя Іоанна, о котрѣмъ самъ Іисусъ Христосъ сказавъ: аминь, говорю вамъ, що межи людьми не було бѣльшого ѡтъ Іоанна Крестителя, — и для того тойже послѣ Богоматери и св. Ангелѣвъ выше всѣхъ Святыхъ иа почитанье заслуге.

Середный день тыждня званный среда приводитъ намъ на память преданіе Іисуса Христа на муки и смерть черезъ Юду Искаріотского (стало ся то въ среду); для того той день есть посвященный для поклоненія честному и животворящему Кресту, яко орудію спасительныхъ страданій Христа. — Почитаючи крестъ Христовъ, почитаемъ и пресв. Богородицу, котра пѣдъ крестомъ стояла и съ Сыномъ своимъ сострадала або вѣпѣльно терпѣла; среда отже есть посвящена и честному Кресту и состраданію Богородици.

Четвертый день по недѣли або четверъ есть посвященный почитанію св. Апостолъ и святителя О. Ни-

колая, — бо по Пророкахъ, яко первыхъ слугахъ суть вторыми слугами божими св Апостолы, а межи наслѣдниками Апостолѣвъ церковь почитае особенно славного святителя Отца Николая, великого чудотворца, епископа Мирликійскаго, яко сильного и скорого заступника нашего передъ престоломъ божимъ и яко особлившого и теплого помѣчника нашего въ всякой нуждѣ и потребѣ.

Пятый день по недѣли або пятницу есть то день, въ котрѣмъ Іисусъ Христосъ перетерпѣвъ распятіе, муки и смерть на крестѣ; длятого ѿтъ часѣвъ Апостольскихъ въ той день ѿдаемъ почитанье честному и животворящому Кресту Господнему, на котрѣмъ було dokonане спасеніе людей ѿтъ вины грѣховной и вѣчной гибели. Такимъ способомъ такъ въ среду, якъ и въ пятницу ѿдаемо честь животворящому Кресту и постимъ въ тѣ дни, щобы тымъ бѣльшу почесть заявити спасительнымъ за насъ страданіямъ Христовымъ.

Шестый день по недѣли званый есть зъ еврейска субота т. е. покой, бо въ той день почивъ Господь Богъ ѿтъ дѣлъ Своихъ. Яко послѣдний день въ тыждню всказуе намъ субота на послѣдний день житя нашего и на вѣчный покой блаженныхъ въ небѣ. Дятого св. Церковь прославляе въ субботу всѣхъ Святыхъ, котрѣ уже осягнули вѣчный, блаженный покой въ соединенію съ Богомъ, а заразомъ творить поминаніе о тыхъ усопшихъ въ вѣрѣ и надѣѣ воскресенія, котрѣ ожидаютъ вѣчного упокоенія съ Святими, и того имъ у Господа Бога умоляе.

Цѣле богослуженіе на кождый день тыждня находить ся въ книзѣ знаной „Октоихъ або Осмогласникъ“ такъ названой дятого, що есть розложена на 8 голосѡвъ (гласовъ). Пѣніе кождого голоса продолжается черезъ одинъ тыждень; по осьмѡмъ голосѣ зновъ зачинае ся ѿтъ першого. Книгу тую уложивъ св. Іоаннъ Дамаскинъ, котрый живъ въ VIII. вѣку по І. Христѣ.

И. А. Г.

Для старыхъ и молодыхъ.

Жажда грошей наповняе лѣсы розбійниками, дома злодѣями, родини неспокою, ярмарки ошуканьствомъ, суды кривоприсягами, дома недостаткомъ и нуждою, очи сиротъ слезами, серця вдѣвъ вѣстхненьемъ, вязницъ зброднярами а пекло проклятыми.

Св. Басилій.

Если селянинъ не хоче, щобы собѣ люде робили дорогу черезъ его и лѣ, то загороджуе тоѣ плотомъ съ терниною. Такъ само загородила Божя Премудрѣсть дорогу до богатствъ многими перешкодами, тернями премногихъ журбъ и смуткѣвъ, щобы люде тою дорогою не ишли громадно до пекла.

Св. Вернардъ.

Филипъ, король македонскій здивавши Діогенеса на цментари, спитавъ его, що тамъ робить? Онъ отповѣвъ. Шукаю костей твого батька, але ихъ розпѣзнати не могу, понеже всѣ, котрѣ ту знаходжу, суть однаковѣ.

Кто тяжшой зазнае борбы, якъ сей, що силуєсь себе побѣдити? И се повинно бы бути головною справою нашою, именно побѣджати самого себе и каждого дня

надъ собою сильнѣйшимъ ставатись та-
щоразъ бѣльше въ добромъ успѣвати.
 Оома зъ Кемпісь.

Смирение познаванье себе есть для тебе
безпечнѣйшою дорогою до Бога, якъ глу-
боке испытovanje умѣтностей.

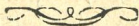
Оома зъ Кемпісь

Коли прійде день страшного суда,
не запытають насъ, що мы читали, але
що мы дѣлали, нѣ такожь, якъ мудро мы
говорили, але якъ мы побожно жили.

Оома зъ Кемпісь

Истинно великимъ есть сей, кто ве-
лику має любовь. Истинно великимъ есть
сей, кто въ собѣ есть малымъ и найвысшѣ
свѣта достоинства низащо почитає. Истин-
но разумнымъ есть сей, кто все, що зем-
ске, за смѣтье уважає, щобъ Христа при-
обрѣсти. Истинно высоко ученымъ есть
сей, кто Бога сповняє волю, а власной
волѣ вырѣкаєсь.

Оома зъ Кемпісь.

Ч. 989, г. 1894.

Позваляє ся печатати
Сильвестеръ
 Митрополитъ.

!! Новий твір вийшов !!

НИЖОРА МИСІЙНА

за миттєвими подорожами в
технічному і в додержавному
створі: "За варту мити-
шню варту". Ця книга
показує, чому можна
в Радянській "Посланні"
Ляпінська. Радянська.

ВСТ

книжки першого
и молодшого
жінки свята
промо варту
в Радянській
Ляпінська. Радянська.

!! Новый третій накладъ !!

Книжочка миссійна

съ молитвами щоденными и Катехизмомъ и съ додаткомъ Стихіры: „За всѣхъ молишися благая..“ Цѣна 3 кр. Получить можна только въ Редакціи „Посланника“, Лапшинъ п. Бережаны.

ВСѢ

книги церковнѣ,
Молитвословы и
Житія святыхъ
просимо заговари-
ти только черезъ Редакцію
„Посланника“ Лапшинъ
п. Бережаны.

КНИЖОЧКА МИССІЙНА

Выходитъ каждого мѣсяця.

Издатель Свящ. Л. Джулынскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ почта Бережаны.

БЕРЕЖАНЫ.
Зъ печатнѣ А. Цѣхоцкого.
1894.

Отъ хаты до хаты. Зъ рукъ до рукъ.

1894. 2-й том

1894.

10. 1894.

КНИЖОЧКА

МНОГО

ВЫХОДИТ ПОЖЕЛАННО

Издательство Святого Духа
в Петербурге
в "Книжном магазине"
на Литейном проспекте

ПЕРЕКЛАД
из перевода А. Погодина
1894.

Отъ званъ до званъ. За брата до брата.

Книжочка

МИССИЙНА.

Число десяте

РѢЧНИКЪ ТРЕТІЙ.

„Книжочки миссійнѣ“, выходятъ каждого мѣсяця и коштують рѣчно: по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.; по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Менше якъ 5 не посылає ся.

Издатель Свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ, почта Бережаны.

БЕРЕЖАНЫ.
Зъ печатнѣ А. Цѣхоцкаго
1894.

Подъ Твою милость прибѣгаемъ

ЧИНЪ ВЕЧЕРНИ.

НАЧАЛО ОБЫЧНОЕ.

Прійдѣте поклонимся: 3 р.

Псаломъ 103.

Благослови душе моя Господа, Господи Боже мой возвеличился еси зѣло.

Во исповѣданіе и въ велелѣиоту облеклся еси, одѣяйся свѣтомъ яко ризою.

Простираяй небо яко кожу, покрываяй водами превыспренняя своя.

Полагаяй облаки на восхожденіе свое, ходяй на крылу вѣтреню.

Творяй Ангелы своя духи, и слуги своя пламень огненный

Основаяй землю на тверди ея, не преклонится въ вѣкъ вѣка.

Бездна яко риза одѣяніе ея, на горахъ стануть воды.

Отъ запрещенія твоего побѣгнутъ, отъ гласа грома твоего убоятся.

Восходятъ горы, и низходятъ поля въ мѣсто, еже основаль еси имъ.

Предѣль положилъ еси, егоже не прейдутъ, ниже обратятся покрыти землю.

Посылаяй источники въ дебрѣхъ, посредѣ горъ пройдутъ воды.

Напаяють вся звѣры селныя, ждуть онагри въ жажду свою.

На тыхъ птицы небесныя привитають, отъ среды каменія дадять гласъ.

Напаяя горы отъ превыспреннихъ своихъ, отъ плода дѣлъ твоихъ насытитъ земля.

Прозябая траву скотомъ, и злакъ на службу челоуѣкомъ.

Извести хлѣбъ отъ земли и вино веселить сердце челоуѣка.

Умастити лице елеемъ; и хлѣбъ сердце челоуѣка укрѣпить.

Насытятся древа польная, кедрѣ ливанстѣи, ихже еси насадилъ: тамо птицы возгнѣзятся.

Еродіево жилище предводительствуеъ ими; горы высокія еленемъ, камень прибѣжище заяцемъ.

Сотворилъ естъ луну во времена, солнце позна западъ свой.

Положилъ еси тму, и бысть ночь, въ нейже пройдутъ вси звѣріе дубравніи.

Скимни рыкающіи восхитити, и взыскати отъ Бога пищу себѣ.

Возсія солнце и собрашася, и въ ложахъ своихъ лягутъ.

Изыдетъ челоуѣкъ на дѣло свое и на дѣланіе свое до вечера.

Яко возвеличишася дѣла твоя Господи; вся премудростію сотворилъ еси; исполнися земля твари твоея.

Сіе море великое и пространное тамо гадѣ. ихже нѣсть числа.

Животная малая съ великими: тамо корабли преплаваютъ.

Змій сей, егоже создалъ еси ругати-ся ему, вся къ Тебѣ чають, дати пищу имъ во благовремя.

Давшу тебѣ имъ, соберутъ; отверзшу Тебѣ руку, всяческая исполнятся благодати.

Отвращшу же Тебѣ лице, возмзутъ-ся: отимеши духъ ихъ, и исчезнутъ, и въ персть свою возвратятся.

Послеши духа твоего, и созиждутся, и обновиши лице земли.

Буди слава Господня во вѣки, возвеселится Господь о дѣлахъ своихъ.

Призираяй на землю, и творяй ю трястися: прикасаяй ся горамъ и дымятся.

Воспою Господеви въ животъ моему пою Богу моему, дондеже есмь.

Да усладить ся ему бесѣда моя, азъ же возвеселюся о Господѣ.

Да исчезнутъ грѣшници отъ земли, и беззаконници, якоже не быти имъ: благослови душе моя Господа.

Солнце позна западъ свой, положилъ еси тму, и бысть ночь

Яко возвеличиша ся дѣла твоя Господи, вся премудростію сотворилъ еси

Слава: и нынѣ: Аллилуіа, 3. Слава тебѣ Боже.

Блаженъ мужъ — Аллилуіа — иже не иде на совѣтъ нечестивыхъ. Аллилуіа.

Яко вѣсть Господь путь праведныхъ и путь нечестивыхъ погибнетъ. Аллилуіа.

Работайте Господеви съ страхомъ и радуйтесь ему съ трепетомъ. Аллилуіа.

Блажени вси надѣющіися на нь. Аллилуіа.

Воскресни Господи, спаси мя Боже мой. Аллилуіа.

Господне есть спасеніе и на людехъ твоихъ благословеніе твоє. Аллилуіа.

Слава Отцу и Сыну и святому Духу. Аллилуіа.

И нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ аминь. Аллилуіа.

Псаломъ 140.

Господи, возвахъ къ тебѣ, услыши мя, вонми гласу моленія моего, внемли воззвати ми къ тебѣ, услыши мя Господи.

Да исправится молитва моя, яко кадило предъ тобою, воздѣянiе руку моею, жертва вечерная, услыши мя Господи.

Положи Господи храненіе устомъ моимъ, и дверь огражденія о устнахъ моихъ.

Не уклони сердца моего въ слова лукавствія, не щевати вины о грѣсѣхъ.

Со человеки дѣлающими беззаконіе и не сочтуса со избранными ихъ.

Накажетъ мя праведникъ милостію и обличитъ мя, елей же грѣшнаго да не намаститъ главы моея.

Яко еще и молитва моя во благоволеніихъ ихъ, пожерти быша при камени суди ихъ.

Услышатся глаголи мои, яко воз-

могоша; яко толща земли просѣдеса на земли, расточишася кости ихъ при адѣ.

Яко къ тебѣ Господи, Господи очи мои, на тя уповахъ, не отими души моя.

Сохрани мя отъ сѣти, юже составиша ми, и отъ соблазнѣ дѣлающихъ беззаконіе.

Падутъ во мрежу свою грѣшници, единъ есмь азъ, дондеже преиду.

Псаломъ 141.

Гласомъ моимъ ко Господу воззвахъ, гласомъ моимъ ко Господу помолихся.

Пролію предъ нимъ моленіе мое, печаль мою предъ нимъ возвѣщу.

Внегда исчезати отъ мене духу моему, и Ты позналъ еси стези моя.

На пути семъ, по немуже хождахъ, скрыша сѣть мнѣ.

Смотряхъ одесную и возглядахъ, и не бѣ знай мене.

Погибе бѣгство отъ мене, и нѣсть взыскай души моя.

Воззвахъ къ Тебѣ Господи, рѣхъ: Ты еси упованіе мое, часть моя еси на земли живыхъ.

Воньми моленію моему, яко смирихся зѣло.

Избави мя отъ гонящихъ мя, яко укрѣпишася паче мене.

Изведи изъ темницы душу мою, исповѣдатися имени твоему.

Мене ждуть праведницы, дондежи воздаси мнѣ.

Псаломъ 129.

Изъ глубины возвахъ къ Тебѣ Господи, Господи услыши гласъ мой.

Да будутъ уши твои внимлющѣ гласу моленія моего.

Аще беззаконія назриши Господи, Господи кто постоитъ? яко у Тебе очищеніе есть.

Имени ради твоего потерпѣхъ Тя Господи, потерпѣ душа моя въ слово твое, упова душа моя на Господа.

Отъ стражи утренія до ночи, отъ стражи утренія, да уповаесть Израиль на Господа.

Яко у Господа милость и многое у него избавленіе и той избавитъ Израіля отъ всѣхъ беззаконій его.

Псаломъ 116.

Хвалити Господа вси языци, похвалите его вси людіе

Яко утвердися милость его на насъ и истина Господня пребываетъ во вѣкъ

* * *

Свѣте тихій, святая славы, безсмертнаго Отца небеснаго, святаго блаженнаго, Иисусе Христе! пришедше на солнца западъ, видѣвше свѣтъ вечерній, поемъ Отца и Сына и святаго Духа Бога. Достойнъ еси во вся времена пѣтъ быти гласы преподобными, Сыне Божій, животъ

давая всему міру, єгоже ради весь міръ
славить тя.

ПРОКІМЕНИ ДНЕВНІИ.

Въ Субботу въ вечеръ.

Господь воцарися, въ лѣпоту облечеса.

Стіхъ. Облечеса Господь въ силу и препоясася.

Ибо утверди вселенную, яже не подвижится.

Дому твоему подобаєть святыня
Господи въ долготу дній.

Въ Недѣлю вечера.

Се нынѣ благословите Господа вси
раби Господни.

Стіхъ. Стоящіи во храмъ Господни, во
дворѣхъ дому Бога нашего.

Въ Понедѣльникъ вечера.

Господь услышитъ мя, внемла воз-
звати ми къ нему.

Стіхъ. Внемла призвати мѣ, услыша мя
Богъ правды моея.

Въ Вторникъ вечера.

Милость твоя Господи, поженетъ мя
во вся дни живота моего.

Стіхъ. Господь пасетъ мя, и ничтоже мя
лишитъ; на мѣстѣ злачнѣ тамо
всели мя.

Въ Среду вечера.

Боже, во имя твое спаси мя, и въ
силѣ твоей суди ми.

Стихъ. Боже, услыши молитву мою, вну-
ши глаголы устъ моихъ.

Въ Четвертокъ вечера.

Помощь моя отъ Господа, сотвор-
шаго небо и землю.

Стихъ. Возведохъ очи мои въ горы, отяю-
дуже прійдетъ помощь моя.

Въ Пятокъ вечера.

Боже, заступникъ мой еси ты и ми-
лость твоя предваритъ мя.

Стихъ. Изми мя отъ врагъ моихъ Боже
и отъ востающихъ на мя избави
мя.

Сподоби Господи въ вечеръ сей безъ
грѣха сохранитися намъ.

Благословенъ еси Господи Боже о-
тецъ нашихъ и хвально и прославлено
имя твое во вѣки, аминь.

Буди Господи милость твоя на насъ
якоже уповахомъ на тя.

Благословенъ еси Господи, научи
насъ оправданіемъ твоимъ

Благословенъ еси Владыко, вразуми
намъ оправданія твоя.

Благословенъ еси Святый, просвѣти
насъ оправданіи твоими.

Господи, милость твоя во вѣкъ, и
дѣль руку твоєю не презри.

Тебѣ подобаеѣ хвала, тебѣ подобаеѣ пѣніе.

Тебѣ слава подобаеѣ: Отцу и Сыну и святому Духу.

Нынѣ и присно, и во вѣки вѣковъ, аминь.

Нынѣ отпускаеши раба твоего Владыко, по глаголу твоему съ миромъ.

Яко видѣста очи мои спасеніе твое. Еже еси уготовалъ предъ лицемъ всѣхъ людей

Свѣтъ во откровеніе языковъ, и славу людей твоихъ Израиля.

Обряды при смерти и моленія о усопшихъ. при погребенію и поминанію ихъ (поминкахъ).

Написавъ Богданъ В. Копытчакъ.

(Дальше),

Есть у насъ побожный и давный звычай похороняти умершого съ Службою Божою. Если Служба Божя спѣвае ся, втогда похоронъ переривае ся передъ Апостоломъ, бо той самъ Апостоль и Евангеліе читаетъ на Службѣ Божой.

По укѣнченію Службы Божой, а если Служба Божя не править ся, то по укѣнченію Евангелія призываетъ насъ св. Церковь ѡтдати умершому „послѣдное цѣлованіе“ черезъ пѣніе трогательныхъ стихиръ, въ ко-рыхъ прашае́мъ ся съ умершимъ а котрі́ напоминають насъ памятати о смерти и будучѣмъ житію и въ ко-рыхъ представляе ся самъ усопшій яко бы голосомъ пѣсни церковной взывавъ сродникѣвъ, пріятелей и знакомыхъ, щобы не тужили, не плакали за нимъ, але радше помолили ся о нѣмъ. Господь покликавъ усопшого до себе и ѡнъ на той божественный приказъ опускае сродникѣвъ,

пріятелей и знакомыхъ, забуває о
всѣмъ, а тѣлько думаетъ о тѣмъ, якъ
бы явити ся передъ лицемъ Бога
живого. Онъ то перестерегаетъ насъ
щобысмы не старали ся о земскій
рѣчи, бо все суета. Що бы о тѣмъ
переконати ся, пѣдойдѣмъ ко гробу
и спитаймо ся: Гдѣ есть стройнѣсть
тѣла, красота очей и лица, гдѣ си-
ла? Все увяло якъ трава. Ото ле-
жить тѣло недвижимое, руки и ноги
безсиленъ мовѣ повязанъ, очи и слухъ
закрѣтъ, а языкъ скованъ могиль-
нымъ мовчаньемъ! Просить, щобысмы
въ горячихъ молитвахъ просили о
милосердіѣ у Бога, передъ котрымъ
кождый до послѣднего гроша мусить
выплатити ся. Я иду, братья до мого
Судіи, котрый не робить розличія.
Передъ нимъ всѣ рѣвнѣ: царь и во-
инъ, богачъ и бѣдный и каждый бу-
де за свои дѣла або прославленный,
або осужденный. Длѣтого заклиная
васъ, братья, помолѣтъ ся о мнѣ до
Исуса Христа, щобымъ за свои грѣ-
хи не бувъ вверженный въ мѣстце
мукъ, но щобы Онъ пріимивъ мене
тамъ, гдѣ есть свѣтъ житя. Помо-

лѣтъ ся до Преч. Богородици, нашої
одинокѣи заступниці, щобы она за
мною встала ся и выеднала у
своего Сына для мене упокоєніе и ми-
лосердіе въ день суда.

Прощальні стихири суть слѣ-
дующі:

Братя! прійдѣтъ и ѡтдаймо по-
слѣдній поцѣлуй умершому, скла-
даючи подяку Богови. Отъ ѡнъ по-
кинувъ свою рѣдню и спѣшитъ въ
могилу. У него теперь нема ни жур-
бы ни стараній о суетѣ земскѣи и
о потребахъ тѣла, котре подвержено
многимъ страстямъ. Где теперь рѣ-
дня и други? Отъ — розлучаемъ ся...
Помолѣмъ ся прото до Господа, що
бы го упокоивъ.

Скажи намъ брате (сестро), где
ты идешь ѡтъ насъ? Чому мовчишь
и ничего не говоришь? Най пору-
шитъ тебе плачь отця и матери,
зверни ся до ихъ, потѣшь ихъ и
другѣвъ своихъ. Глянь на плачь и
слезы за тебе проливаємъ? Где те-
перь рѣдня и други? Отъ — розлу-
чаємъ ся... Воистину (по правдѣ) все
суета!

(Теперь самъ умершій голосомъ пѣсни це рковной отвѣчае намъ и такъ говоритъ:)

Я иду до мого Судіи Господа Бога, щобы стати передъ Ёго страшнымъ судомъ и дати отчетъ о своихъ дѣлахъ. Длѣтого умильно васъ прошу, помолѣтъ ся о мнѣ, щобы Спаситель въ день Суда бувъ для мене милосердный. Отъ — розлучаеъ ся.. Воистину, все суета!

Все суета! гланьте якъ яскраво теперь представляе ся еи ложне торжество! Отъ духъ оставивъ свою храмину тѣлесну, а всѣ члены суть мертвѣ, неподвижнѣ и до ничего не придатнѣ; руки и ноги безсильнѣ мовѣ бы повязанѣ, очи и слухъ зайшли а языкъ скованный могильнымъ мовчаньемъ и все то передае ся въ могилу.

Коли душа розлучае ся ѿ тѣла и ю заносять ангелы до Бога втогда забувае она о отцу и матери и друзьяхъ своихъ, а тѣлько мислить, думае о страшнѣмъ судѣ, якъ стати передъ живымъ Богомъ. Для того щиро помолѣмъ ся до Го-

спода Бога, щобы бувъ для того по-
мершого милосерднымъ. Отъ — роз-
лучаемъ ся... Воистину, все суета!

Чимъ же есть житье наше?
Поправдѣ — цвѣтъ и дымъ и утренняя
(поранна) роса. Пôдойдѣмъ ко гробу
и пригляньмо ся уважно: Где подѣ-
ла ся стройнôсть тѣла? где жизнен-
нѣ сили? где красота очей и лица?
Все увяло якъ трава, все пропало
но пôйдѣмъ ко Христу, припадѣмъ
къ Нему со слезами и просѣмъ, що-
бы давъ умершому упокоеніе.

О братья! яка страшна розлука!
яка скорбь и горечь слезъ въ сѣй
хвили! Прійдѣтъ еще разъ и поцѣ-
луйте того, котрый не давно насъ
покинувъ! За хвилю засипле его зе-
мля, камень го прикрые и ôнъ, роз-
лучивши ся съ всѣми родными и
другами, въ гробовôй тьмѣ соеди-
нить ся съ другими мертвецами.
Помолѣмъ ся прото Господеви, що-
бы го упокоивъ.

Слава Отцу и Сыну и святому
Духу.

(Тутъ въ послѣдний разъ ôтзы-

вае ся до насъ умершій словами сеи пѣсни и такъ говорить:)

Братя мои и друзья, кровнѣи и знакомѣи! подивѣть ся! я мертвый, не подвижный, не могу слова промовити, заплачете надо мною. — Еще вчера я бесѣдовавъ съ вами, а нечаянно прійшовъ на мене страшный часъ смерти. Всѣ вы, котрѣи мене *любите, пойдѣть и поцѣлуйте мене послѣднымъ поцѣлуемъ*. Бѣльше уже съ вами не буду ходити, не учуете моеи бесѣды, бо я иду до справедливого Судіи, котрый не робить ніякого розличія. Передъ нимъ стоитъ разомъ панъ и слуга, царь и простой воинъ, богачъ и бѣдный — всѣ рѣвнѣи и каждый буде послѣ дѣлъ своихъ або прославленный або осужденый. Но я прошу всѣхъ и умоляю, молѣть ся всегда о мнѣ Христу Богу, щобымъ за свои грѣхи не бувъ вверженъ въ мѣстце мукъ, но щобы Онъ пріймивъ мене тамъ, где есть свѣтъ житя.

Теперь и всегда и во вѣки вѣчнѣи. Аминь.

10
Пречистая и всенепорочная Богородице, мати незаходимаго сонця, мы просимъ Тебе, спаси всѣхъ уповающихъ на Тебе и умоли своими молитвами наилучшаго Бога, чтобы принявъ нынѣ умершаго тамъ, где суть души праведныхъ и чтобы Онъ за Твоимъ ходатайствомъ ставъ ся достойнымъ вѣчныхъ дѣбръ, якими наслаждаются ся всѣ святѣ.

По стихирахъ прашальныхъ слѣдующее пѣніе „Трисвятого“, котре напоминае, що духъ почившаго находитъ ся передъ тымъ страшнымъ престоломъ, котрый окружають свѣтлѣи духи съ неумолкающею пѣснью „святъ, святъ, святъ“. Дальше тропари: „Со духи праведныхъ,“ пѣдчасъ пѣнія котрыхъ священникъ кадитъ на чотыри стороны и кропитъ свяченою водою. По тѣмъ ектеніа за упокойна и отпустъ, въ котрѣмъ священникъ просить Бога, чтобы простивъ усопшему всѣ грѣхи сдѣланѣ нимъ по немочи человеческой и вселивъ его въ святѣмъ свѣтѣ въ селенію праведныхъ, въ нѣ

дрѣ (лонѣ) Авраама, Исаака и Якова, где не ма ни муки, ни скорбей, ни душевныхъ страданій, но жизнь вѣчно блаженна. На слова священника: „Вѣчная память твоя досто-блаженне и приснопамятне брате нашъ“ спѣвае ся: „вѣчная память“ черезъ що мы просимъ, чтобы отшед-шій соединивъ ся съ святыми и удо-стоенный наслѣдія ихъ, бо по сло-вамъ Апостола: „Въ память вѣчную будемъ праведникъ (2 Тим. 4. 6.) и „память праведного съ похвалами“ (Прит. 10. 7.) По тѣмъ священникъ читае „молитву прощальну“ звычай-но другу довшу съ приклоненьемъ колѣнъ. Молитва та называе ся роз-рѣшительна, бо въ нѣй священникъ просить Бога, чтобы усопшому про-стивъ согрѣшенія вольная и неволь-ная и розрѣшивъ его ѡтъ различныхъ клятвъ и запрещеній.

Наконецъ ѡтпроваджуе ся тѣло съ процессією, при пѣнію: „Святыи Боже“ и звукахъ дзвонѡвъ зъ цер-кви на кладбище. Тутъ звычайно спѣвае ся: Начало обычное, тропари: „Со духи праведныхъ“, ектенія

и отпустъ съ пѣснею: „Вѣчная память.“ — Священникъ благословить грѣбъ и домовину свяченою водою, почѣмъ спускають домовину въ могилу и священникъ печатае грѣбъ лопатою, кидаячи землю и такъ придае усопшого землѣ въ знакъ покорности божественному повелѣнію: „Земля еси и въ землю отъидеши. (Быт. 3. 9.).

Кромѣ моленія, котре совершаеся при погребенію буває еще въ различнѣ часы особеннѣйше моленіе за упокой усопшихъ, котре называемъ „поминаніемъ або поминками.“ Поминаніе то було уже въ старѣмъ завѣтѣ, бо читаемъ въ книгахъ Маккавейскихъ; „Есть бо свята и спасительна гадка молитися за умершихъ, щобы очистилися ѿ грѣхѣвъ.“ Тыми словами похваляе св. письмо учинокъ Юды Маккавейского, котрый по одной битвѣ съ Сирійцями пѣйшовъ со своими похоронити полягшихъ а увидѣвши при нихъ идолы, собравъ 12000 драхмъ сребла и пѣславъ ихъ въ Іерусалимъ, щобы тамъ були за у-

мершихъ принесеній жертвы прими-
рительній. И въ церквѣ христіань-
скѣй всегда було поминаніе. Оно
основуєсь на вѣрѣ, що души умер-
шихъ хотай поѣшли въ другій свѣтъ,
то однакъ не розбѣвали свого еди-
ненія съ живучими на землѣ, але
продовжають тое и въ небѣ и тую
вѣру свою выражали тымъ, що въ
молитвахъ своихъ звертали ся до свя-
тыхъ, просячи ихъ о ходатайство
передъ Богомъ. Вѣруючи въ загроб-
ну жизнь знали они тоже, що чело-
вѣкъ не въ силѣ отрястися ѡтъ
слабостей упавшой природы чело-
вѣческой, що и въ грѣбъ уноситъ
послѣдствія той слабости, длятого
молилися до Господа Бога, чтобы
Онъ судивъ умершихъ по Своей ми-
лости а не по правдѣ Своей (Пс.
СХХІХ. 3) а такъ изъявляли свою
любовь къ усопшимъ якъ и надѣю
въ обще воскресеніе въ послѣдній
день. Тому то св. церковь зъ само-
го почаску вѣровала въ необходи-
мѣсть и важнѣсть молитвъ за умер-
шихъ и та обща вѣра выразилась
въ божественной литургіи, котра

походить зъ часôвъ апостольскихъ.
А такъ поминаеся усопшихъ на про-
скомидіи и на службѣ божой по о-
свяченю св. дарôвъ въ молитвѣ тай-
ной, где священникъ молится о всѣхъ
отъ вѣка въ вѣрѣ и надеждѣ воскре-
сенія усопшихъ, щобы Господь про-
стивъ имъ грѣхи ихъ и упокоивъ
„идѣже присвѣщаетъ свѣтъ лица его.“
(К. 6.)

Якъ перші Христіяне недѣлю святковали.

Святой Юстинъ, любомудрецъ и
мученикъ каже :

„Въ дни недѣльный собираются всѣ, що то на селѣ або въ мѣ-
стѣ проживають, на вснôльне Бого-
служеніе; тамъ читають ся посланія
апостольскіе або посланія пророкôвъ,
якъ довго часъ на се созвае.
Якъ скоро чтець перестане читати,
держить настоятель проповѣдь, въ
котрой всѣ науки, які ино що про-
читане заключало, пояснюе и захо-
чуе до подражанія; потôмъ ставъ

всѣ и молимося до Бога; дальше якъ вже сказано було, приносить священникъ жертву зъ хлѣба, вина и воды зложену и молить ся и благодарить горячо, а нарѣдъ сполучае вразъ свои моленія и притверждае словомъ: Аминь.

Кождому зъ присутныхъ передае ся часть благословенныхъ дарѣвъ, а неприсутнымъ заносить діяконъ до мѣвъ. Потомъ зажиточнѣйші приносять доброохотно милостыню — що то ся собере, передають настоятелю; зъ сего запомагае ѣмъ вдовы и сироты або такихъ, що черезъ недугу або другу яку причину попали ся въ нужду або у вязницю, при чимъ тямимъ такожь за подорожныхъ и тыхъ що въ гостину до нихъ прійшли.“

Зъ сего явно, що первіи Христіане радо слухали науку и присутствовали Службѣ Божой и причащали ся и въ тѣмъ дни милосерднї дѣла творили.

О. К. С.

ОТЧЕ НАШЪ.

Каждый зъ насъ мовить молитву „Отче нашъ“ лишь чи каждый розбере ю въ своей головѣ и въ своемъ серци, якъ принадлежитъ ся. А вжежь се есть не тѣлько наилучша молитва, що походить зъ неба и веде до неба, але такожь и коротка наука, що ю для своей души выскажуешь. Маешь ту милый читателю коротке поясненіе молитвы „Отче нашъ“ котре въ недѣлю и свято радо читай собѣ.

Отче нашъ, иже еси на небесѣхъ. Ты еси Отцемъ, котрый николи не умирае, котрый безконечно сильный и могучій еси, котрый мене бѣльше любишь, якъ мати свою єдину дитину. Не ма человека, не ма имени такого на земли, въ котрѣмъ покладавъ-бымъ таке упованье, якъ въ Тебѣ, Отче небесный! Тому звертаю ся къ Тебѣ, съ всѣми моими потребами и постановляю собѣ николи не розлучати ся

съ Тобою доброохотнымъ грѣхомъ. Моя правдива ѡтчина, мѡй дѡмъ батьковскій есть тамъ, где я Тебе мѡй Отче оглядати змогу, — есть небо; тамъ дѡстати ся буду я старатись всѣма силами и задля того всякого грѣху выстерѣгати ся, якоже люде чистого сердца, будутъ Господа оглядати. Допоможи менѣ Отче въ переведенію сего.

Да святится Имя Твое. На тое єсѣмо на свѣтѣ, щобысѣмо Тебе, о Боже пѡзнали, любили, славили и величали. Такъ якъ пламень свѣчки, такъ най мои думки, мои желаня и намѣреня у гору зверненіи будутъ. Все зъ любви для Бога, все въ славу Божу хочу я дѣлати, щобъ во всѣмъ Тобѣ угодити. Такожъ не понехаю мою вѣру и мою любовь къ Тобѣ и къ моему Спасителю исповѣдати, хотяйбы зъ мене ругали ся и зневажали мя за тое. Буде се такожъ обовязкомъ моей совѣсти при каждой нагодѣ у дѣтей и знакомыхъ возбуждати любовь и почестъ къ Тобѣ.

Да прійдетъ царствіе Твое. Есть пребогато такихъ людей, котрі

уганяють ся за добрымъ ѣдломъ и напиткомъ, за веселымъ и гулящимъ житьемъ, за розпустою, за грѣшми, за славою у свѣта, за статками; або обладає ними пыха, ненависть, заздрѣсть, ворогованье и знеславленье другихъ, ложь и обмана а передъ всѣмъ самолюбіе. Се все не єсть царство Боже. Царство Боже єсть то: самоотверженье, повздержаніость, вдоволенье, смиренномудріе, лагѣднѣсть, терпеливѣсть, правдолюбіе и любовь Бога и людей. Щобы то царство прійшло и преодолѣло царство злого въ моемъ сердцю и въ сердцю всѣхъ людей, о се прошу я Тя Отче небесный!

Да будетъ воля Твоя яко на небеси и на земли. Боже и Господе мѣй, мы всѣ твои сотворѣня и принадлежимо Тебѣ; тому приналежится, щобысьмо Твою волю сповняли за-для почитаня, вдячности и любви. Волю Твою заявивъ Ты намъ заповѣдьми Твоими святыми. Я хочу бути вѣрнымъ Твоимъ слугою и за-для того теперъ и каждого дня пытати ся: Господи, що хочешъ,

щобымъ здѣлавъ? И що Ты менѣ отвѣтишь черезъ голосъ совѣсти моеѣ, се охотно сповню, охотно буду ся повинувати такожь и старшимъ коли що-то справедливо будуть ся домагати ѿтъ мене, якоже Ты такъ хочешь. Надѣли мя тѣлько своєю ласкою, щобымъ все вѣрно остоявъ ся въ тѣмъ добрѣмъ постановленю.

Хлѣбъ нашъ насущный даждъ намъ днесъ. Дякую Тебѣ за все, чимъ Ты мене надѣливъ: за здоровье, христіянське вихованье одежу, поживу, нагоду трудомъ моимъ и собѣ и другимъ хосеннымъ бути. Дай менѣ и ближнимъ и надалѣ все, що есть добре и необходимо для душъ и тѣла. Я вдоволенный всѣмъ буду и благодарный за все, чимъ надѣлитъ мя рука Твоя и все буду розумно употреблять. Не журю ся о мою будучиѣсть и передаю ю Твоеѣ отеческой опѣцѣ и добротѣ, и буду ся старати Тебѣ у всемъ угодити; проче все буде менѣ дано; якоже уповаю въ Твое отеческе Провидѣніе.

И остави намъ долги на

ша, якоже и мы оставляемъ должникомъ нашимъ. Я вже часто осквернивъ душу мою грѣхами, чи то помышленіями, чи словами, чи дѣлами чи занедбаньемъ моихъ должностей. Я жалую зъ любви къ Тебѣ, о мій Боже! за всѣ мои грѣхи зъ цѣлого сердца, якоже Ты мерзишь ся всякимъ грѣхомъ; и прошу Тя черезъ терпѣня и смерть Спасителя прости менѣ всѣ мои грѣхи и даруй ми кару по смерти. Щобы але доступити прощенья, треба самому спершу другимъ простити, то прощаю охотно всякѣ обиды и несправедливости, якѣ коли небудь менѣ здѣлано, и якѣ и въ будучности менѣ случити ся можуть. Надѣли ласкою и милосердіемъ своимъ всѣхъ людей, такожь и тыхъ, котрі враждують на мене.

И не введи насъ во искушеніє. Старати ся буду, о мій Боже, щобымъ Тя на ново не ображавъ. Лишь свѣдома менѣ моя слабосильнôсть; рано маю я всякѣ добрі постановленя, а у вечерь бачу, щомъ зновъ многократно провинивъ ся.

Тому, прошу Тя Всемогучій Боже, удали ѿть мене все, що до грѣха мя побуджає; надѣли мя силою, щобымъ всякій покушенія преодолѣвъ въ страху и любви къ Тебѣ. Черезъ весь день буду придержуватись упомненія Спасителя: „Чувайте, и молѣте ся, щобысьте не попали ся въ искушеніє.“

Но избави насъ отъ лукавого. Розличні и незчисленіи суть нужды на тѣмъ свѣтѣ: убожество, розличні недуги, сварня, вражда, проклоны, грѣхи и грѣшні навички всякого рода. А кто нинѣ веселый и здоровый пробудивъ ся, може въ продовженю дня у тяжкій смутокъ и нещастье попасти ся. Отверни о милостивый Боже всякі противности на які мы пѣсля Твоей справедливости заслужили, и здѣлай, щобы сей день бувъ днемъ спасенія, въ котрѣмъ многі люде достутилибы освобожденія ѿть зла, яке ихъ пригнетає, особливоже ѿть найгѣршого зла, то єсть ѿть узѣвъ грѣховныхъ

Аминь. Все, о що я просивъ, дай не тѣлько менѣ, але такожъ

всѣмъ моимъ ближнимъ — черезъ заслуги Господа нашего Іисуса Христа Сына Твоего, котрый зъ Тобою и съ Духомъ святымъ царствуе во вся вѣки.

О. К. С.

Свѣтлі и темні образки.

Вже зъ поставы, лица, подôбні суть дѣти до своихъ родичей, а такъ само родять ся подôбными и въ душі та серци, накопи ôтъ молоду дивлять ся на житье ôтця и матери и слухають ихъ слôвъ та мовы и бесѣдъ. Не далеко падає яблоко ôтъ яблонѣ!

Въ роцѣ 1893 въ селѣ Г. стало ся такъ: Иванъ Заставный, знаный въ селѣ зъ побожності, ретельности и милосердія померъ и лишивъ вдовою стару хору спаралізовану жѣнку. Въ тыждень по смерти посходились дѣти що вже були господарями и

господинями на поминки за упокой душъ небѣщика и на подѣль маєтку. Цѣлый подѣль ѡтбувъ ся спокѡйно и добре, ажъ прійшло до того, кто має калѣку матѣрь утримувати до смерти. Повстала меже дѣтьми суперечка досыть жвава. Найстаршій казавъ, що єму небѣщикъ батько поручивъ догляданье мамунѣ, ѡнъ тому бере ю до себе. Молодша донька собѣ хотѣла калѣку взяти до себе; коло хорого, говорила, найлѣпше ходить все невѣста. А наймолодшій сынъ въ кѡнци такъ довго плакавъ, блававъ и просивъ старшихъ, щобъ єму ѡтступили маму и не брали зъ его хаты, що всѣ мусѣли на его прозьбу пристати и мати лишилась въ хатѣ въ котрѡй жила.

Коли то дѣялось въ хатѣ Ивана Заставного, въ сусѣдствѣ у Василя Комара дѣялось зновъ такє: Василь бувъ мельникомъ и зъ того ничего не мавъ, бо всѣ въ корчмѣ пропивавъ. А прійшовъ до дому, жѣнку не бивъ але катувавъ. За прикладомъ Василя ишовъ и его сынъ Ивась. Все що заробивъ въ поли, пропивавъ

зновѣ въ другôй корчмѣ. Тои noci передѣ поминками у Заставного зновѣ цѣлу нôчь Ивасѣ напивавѣ съ своими компанями а коли рано прійшовѣ до дому и мама сварила острыми словами за его розпусту, ôнѣ такѣ розянивѣ ся, що вхопивѣ патики и свою рôднѣську маму почавѣ бити. На крикѣ матери окровавленной при-бѣгѣ Василь и розборонивѣ матѣрь ôтѣ сына, такѣ якѣ сынѣ неразѣ матѣрь зѣ рукѣ батька выривавѣ. Прійшло зѣ того до суперечки сына съ батькомѣ, котрои конецѣ бувѣ, що Ивасѣ одинакѣ у Василѣвъ, выгнавѣ своихѣ родичѣвъ зѣ хаты и грунту, бо хату и грунтѣ ще перше Василь на сына заинтабулювавѣ.

На милôсть Бога не псуйте дѣ-тей! не навчайте ихѣ дикости та злыхѣ звичаѣвъ ! П. Б,

Ч. 989. г. 1894.

Позваляе ся печатати

Сильвестерѣ

Митрополитѣ.

!! НОВЫЙ ТРЕТИЙ НАЧАЛО !!

НИЖНЯЯ МАСЛОВА

Самым важным из всех
технологических и
Строительных: "Заведение
иное дело". Имя
Подручные работы
в Редукции "Посадки"
Лесоводства и Редукции

ВСТ

Многие работы
и многообразие
связанных процессов
и в том же
Редукции "Посадки"
Лесоводства и Редукции

!! Новый третій накладъ !!

Книжочка миссійна

съ молитвами щоденными и Катехизмомъ и съ додаткомъ Стихіры: „За всѣхъ молишися благая.“ Цѣна 3 кр. Получить можна т ô л ь к о въ Редакціи „Посланника“ Лапшинъ п. Бережаны.

ВСТѢ книги церковнѣ, Молитвословы и Житія святыхъ просимо замовляти т ô л ь к о черезъ Редакцію „Посланника“ Лапшинъ п. Бережаны.

КНИЖОЧКА МИССІЙНА

Выходить каждого мѣсяця.

Издатель Свещ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ почта Бережаны.

БЕРЕЖАНЫ.
Зъ печатнѣ А. Цѣхоцкого.
1894.

Отъ хаты до хаты. Зъ рукъ до рукъ.

КНИЖОЧКА

МІСЦІНА

Виходить кожного тижня.

Надатель Свѣт. Л. Джумарскій
Редаторъ "Посланія"
и "Книжочка Мисціна"
въ Лѣтній подъ Березами.

БЕРЕЖАНЫ.

За печатью А. Цхококо.

1894.

Отъ хаты до хаты. За бѣгъ до бѣгъ.

Книжочка

МИССИЙНА.

Число одинадцате

РЪЧНИКЪ ТРЕТИЙ.

„Книжочки миссійнѣ“, выходятъ каждого мѣсяця и коштують рѣчно: по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.; по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Менше якъ 5 не посилае ся.

Издатель Свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ, почта Бережаны.

БЕРЕЖАНЫ.
Зъ печатнѣ А. Цѣхоцкого
1894.

ЧИНЪ УТРЕНИ

НАЧАЛО ОБЫЧНОЕ.

Псаломъ 19.

Услышитъ тя Господь въ день печали: защититъ тя имя Бога Іаковля.

Послетъ ти помощь отъ святаго и отъ Сіона заступитъ тя

Помянетъ всяку жертву твою, и все-сожженіе твое тучно буди.

Дастъ ти Господь по сердцю твоєму, и весь совѣтъ твой исполнитъ.

Возрадуемся о спасеніи твоємъ, и во имя Господа Бога нашего возвеличимся.

Исполнитъ Господь вся прошенія твоя: нынѣ познахъ, яко спасе Господь Христа своего.

Услышитъ его съ небесе святаго своего, въ силахъ спасеніе десницы его.

Сіи на колесницахъ, и сіи на конѣхъ, мы же во имя Господа Бога нашего призовемъ.

Тии спяти быша, и падоша, мы же
востахомъ и исправихомся.

Господи спаси царя, и услыши ны, въ
онѣже аще день призовемъ Тя.

Псаломъ 20.

Господи, силою твоєю возвеселится
царь, и о спасеніи твоємъ возрадуется зѣло.

Желаніе сердца его далъ еси ему,
и хотѣнія устну его нѣси лишилъ его.

Яко предварилъ еси его благослове-
ніемъ благодѣтельнымъ: положилъ еси на
главѣ его вѣнецъ отъ камени честна.

Живота просилъ естъ у Тебе, и далъ
еси ему долготу дней во вѣкъ вѣка.

Велія слава его въ спасеніи твоємъ,
славу и велелѣпіе возложиши на него.

Яко даси ему благословеніе во вѣкъ
вѣка: возвесилиши его радостію съ лицемъ
твоимъ.

Яко царь уповаеъ на Господа и
милостію Вышняго не подвижится.

Да обрящется рука твоя всѣмъ вра-
гомъ твоимъ: десница твоя да обрящеть
вся ненавидящія Тебе.

Яко положиши ихъ яко пещь огнен-
ную во время лица твоего: Господь гнѣ-
вомъ своимъ смятетъ я, и снѣсть ихъ
огнь.

Плодъ ихъ отъ земли погубиши, и
сѣмя ихъ отъ сыновъ человѣческихъ.

Яко уклониша на тя злая, помыслы-
ща совѣты, ихже не возмогутъ составить.

Яко положиши я хребетъ, во избытцѣхъ твоихъ, уготовиши лице ихъ.

Вознесися Господи силою твоею: воспоемъ и поемъ силы твоя.

Спаси Господи люди твоя, и благослови достояніе твое, побѣды благовѣрному Императору нашему на сопротивныя даруя, и твоя сохраняя Крестомъ твоимъ люди.

Слава:

Вознесыйся на крестъ волею, тезоименитому твоему новому жительству, щедроты твоя даруй Христе Боже! возвесели силою твоею благовѣрнаго Императора нашего, побѣды дая ему на супостаты, пособіе имущему твое, оружіе мира, непобѣдимую побѣду.

И нынѣ:

Предстательнице страшная и непостыдная, не презри Благая молитвъ нашихъ всепѣтая Богородице! утверди православныхъ жительство, и спаси, имже повелѣла еси державствовать, и подѣждь имъ съ небесе побѣду, зане родила еси Бога, едина благословенная.

Слава въ вышнихъ Богу, и на земли миръ, въ челоуѣцѣхъ благоволеніе. (3).

Господи, устнѣ мои отверзеши и уста моя возвѣстятъ хвалу твою. (2)

Псаломъ 3.

Господи, чтося умножиша стужающіи ми? мнози востаютъ на мя.

Мнози глаголють души моей: нѣсть спасенія ему въ Бозѣ его.

Ты же Господи заступникъ мой еси, слава моя, и возносяй главу мою.

Гласомъ моимъ къ Господу воззвахъ, и услыши мя отъ горы святыя своея.

Азъ же уснухъ и спяхъ: востахъ, яко Господь заступитъ мя.

Не убоюся отъ темъ людей, окрестъ нападающихъ на мя; воскресни Господи, спаси мя Боже мой.

Яко ты поразишь еси вся враждующія ми всуе, зубы грѣшниковъ сокрушилъ еси.

Господне (есть) спасеніе и на людехъ твоихъ благословеніе твое

(2) Азъ уснухъ и спяхъ, востахъ, яко Господь заступитъ мя.

Псаломъ 37.

Господи, да не яростію твоєю обличиши мене, ниже гнѣвомъ твоимъ накажеша мене.

Яко стрѣли твоя унзоша во мнѣ, и утвердивъ еси на мнѣ руку твою.

Нѣсть исцѣленія въ плоти моей, отъ лица гнѣва твоего; нѣсть мира въ костехъ моихъ отъ лица грѣхъ моихъ.

Яко беззаконія моя превзыдоша главу мою, и яко бремя тяжкое отяготѣша на мнѣ.

Возсмердѣша и согниша раны моя отъ лица безумія моего.

Пострадахъ и слякохся до конца,
весь день сѣтуя хождахъ.

Яко лядвія моя наполнишася поруганій, и нѣсть исцѣленія въ плоти моей.

Озлобленъ быхъ и смирихся до зѣла,
рыкахъ отъ воздыханія сердца моего.

Господи, предъ тобою все желаніе мое, и воздыханіе мое отъ Тебе не утаится.

Сердце мое смятется, остави мя сила моя, и свѣтъ очію моею, и той нѣсть со мною.

Друзи мои и искренніи мои прямо мнѣ приближишася и сташа.

И ближніи мои отъ далече мене сташа, и нуждахуся ищущіи душу мою.

И ищущіи злая мнѣ глаголаху суетная, и лстивнымъ весь день поучахуся.

Азъ же яко глухъ не слышахъ, и яко нѣмъ не отверзаяй устъ своихъ.

И быхъ яко человекъ не слышай, и не имый во устѣхъ своихъ обличенія.

Яко на тя Господи уповахъ, ты услышиши Господи Боже мой.

Яко рѣхъ: да не когда порадуютми-ся вразы мои, и ввсегда подвижатися ногамъ моимъ, на мя велерѣчеваша.

Яко азъ на раны готовъ, и болѣзнь моя предомною есть выну.

Яко беззаконіе мое азъ возвѣщу, и попекуся о грѣсѣ моемъ.

Врази же мои живутъ, и укрѣпишася паче мене, и умножишася ненавидящіи мя безъ правды.

Воздающіи ми злая возъ благая обол-
гаху мя зане гоняхъ благодѣтелию.

Не остави мене Господи Боже мой,
не отступи отъ мене.

Воньми въ помощь мою Господи спа-
сенія моего.

(2) Не остави мене Господи Боже
мой, не отступи отъ мене. Воньми въ по-
мощь мою, Господи спасенія моего.

Псаломъ 62.

Боже, Боже мой, къ Тебѣ утренюю.

Возжада Тебе душа моя, коль мно-
жицею Тебѣ плоть моя.

Въ земли пусть и непроходнѣ и без-
воднѣ: тако во святѣмъ явихся тебѣ, видѣ-
ти сиду твою и славу твою.

Яко лучши милость твоя паче жи-
вотъ: устнѣ мои похвалишъ Тя.

Тако благословлю Тя въ животъ
моемъ, о имени Твоемъ воздѣжу руцѣ мои.

Яко отъ тука и масти да исполнится
душа моя, и устнама радости восхвалятъ
Тя уста моя.

Аще поминахъ Тя на постели моей,
на утреннихъ поучахся въ тя: яко былъ
еси помощникъ мой.

И въ кровѣ крылу твоею возрадую-
ся, прилепѣ душа моя по Тебѣ, мене же
пріятъ десница твоя.

Тии же всеу искаша души моя, вни-
дутъ въ преисподняя земли: предадутся
въ руки оружія, части лисовомъ будутъ.

Царь же возвеселится о Бозѣ, по-

хвалится всякъ кленыйся имъ, яко заградишася уста глаголющихъ на праведная.

(2) На утренихъ поучахся въ Тя; яко былъ еси помощникъ мой.

И въ кровъ крылу твоею возрадуются, прилепѣ душа моя по тебѣ, мене же пріять десница твоя.

Слава: И нынѣ: Аллилуа, 3. Господи помилуй, 3. Слава: и нынѣ:

Псаломъ 87.

Господи Боже спасеніе мое, во дни возвахъ и въ нощи предъ Тобою.

Да внидетъ предъ Тебѣ молитва моя, приклони ухо твое къ моленію моему.

Яко исполнися золь душа моя, и животь мой аду приближися.

Привмѣненъ быхъ съ нисходящими въ ровъ; быхъ яко человекъ безъ помощи, въ мертвыхъ свободъ.

Яко язвенніи спящии во гробѣ, ихже не помянулъ еси кому; и ти отъ руки твоея отриновени быша.

Положиша мя въ ровъ преисподнѣмъ; въ темныхъ и сѣни смертнѣй.

На мнѣ утвердися ярость твоя, и вся волны твоя навелъ еси на мя.

Удалилъ еси знаемыхъ моихъ отъ мене; положиша мя мерзость себѣ.

Преданъ быхъ и не исходжахъ; очи мои изнемогоста отъ нищеты.

Возвахъ къ Тебѣ Господи весь день; воздѣхъ къ Тебѣ руцѣ мои.

Бда мертвыми твориши чудеса? или
врачеве воскресятъ, и исповѣдятся тебѣ?

Бдѣ повѣсть кто въ гробѣ милость
твою, и истину твою въ погибели?

Бда познана будутъ во тмѣ чудеса
твоя, и правда твоя въ земли забвеннѣй?

И азъ къ Тебѣ Господи воззвахъ, и
утро молитва моя предваритъ Тя.

Вскую Господи отрѣши душу мою,
отвращаеши лице твое отъ мене?

Нищъ есмь азъ, и въ трудѣхъ отъ
юности моея; вознесся же смирихся и
изнемогахъ

На мнѣ преидоша гнѣви твои, устра-
шенія твоя возмутиша мя.

Обыдоша мя яко вода весь день: о-
держаша мя въ кунѣ

Удалилъ еси отъ мене друга и ис-
кренняго, и знаемыхъ моихъ отъ страстей.

2 Господи Боже спасенія моего, во дни
воззвахъ и въ нощи предъ Тобою.

Да увидеть предъ Тя молитва моя,
приклони ухо твое къ моленію моему.

Псаломъ 102.

Благослови душе моя Господа, и вся
внутренняя моя, имя святое его.

Благослови душе моя Господа, и не
забывай всѣхъ воздаяній его

Очищающаго вся беззаконія твоя,
исцѣляющаго вся недуги твоя.

Избавляющаго отъ истлѣнія животъ
твой: вѣнчающаго тя милостію и щедро-
тами.

Исполняющаго во благихъ желаніе твое; обновится яко орля юность твоя.

Творяй милостыни Господь, и судьбу всѣмъ обидимымъ.

Сказа пути своя Моисею, сыновомъ Израилевымъ хотѣнія своя.

Щедръ и милостивъ Господь. долго-терпеливъ и многомилостивъ.

Не до конца прогнѣвается, ниже во вѣкъ враждуетъ

Не по беззаконіемъ нашимъ сотворилъ есть намъ, ниже по грѣхомъ нашимъ воздалъ есть намъ.

Яко по высотъ небеснѣй отъ земли утвердилъ есть Господь милость свою на боящихся его.

Елико отстоятъ востоци отъ западъ, удалилъ есть отъ насъ беззаконія наша.

Якоже щедритъ отецъ сыны, ущебри Господь боящихся его, яко Той позна созданіе наше.

Помню, яко персть есмь, человекъ яко трава, дни его, яко цвѣтъ сельный, тако оцвѣтеть.

Яко духъ пройдетъ въ немъ, и не будетъ, и не познаетъ ктому мѣста своего.

Милость же Господня отъ вѣка, и до вѣка на боящихся его.

И правда его на сынѣхъ ыновъ, хранящихъ заветъ его.

И помнящихъ заповѣди его, творити я.

Господь на небеси уготова престолъ свой, и царство его всѣми обладаетъ.

Благословите Господа вси Ангели
его, сильніи крѣпостію, творящіи слово его,
услышати гласъ словесъ его.

Благословите Господа вся силы его,
слуги его творящіи волю его.

Благословите Господа вся дѣла его:
на всякомъ мѣстѣ владычества его, бла-
гословы душе моя Господа.

2. На всякомъ мѣстѣ владычества его
благослови душе моя Господа.

Псаломъ 142.

Господи, услыши молитву мою, вну-
ши моленіе мое во истинѣ твоей, услыши
меня въ правдѣ твоей

И не вниди въ судъ съ рабомъ тво-
имъ, яко не оправдися предъ Тобою
всякъ живой.

Яко погна врагъ душу мою, смирилъ
есть въ землю животъ мой.

Посадилъ мя есть въ темныхъ яко
мертвыя вѣка; и уны во мнѣ духъ мой,
во мнѣ смятеся сердце мое.

Помянухъ дни древнія, поучихся во
всѣхъ дѣлѣхъ твоихъ, въ твореніихъ руку
твою поучахся.

Воздѣхъ къ Тебѣ руцѣ мои; душа
моя яко земля безводная тебѣ.

Скоро услыши мя Господи! исчезе
духъ мой.

Не отврати лица твоего отъ мене,
и уподоблюся низходящимъ въ ровъ.

Слышану сотвори мнѣ завтра ми-
лость твою, яко на Тя уповахъ.

Скажи мнѣ Господи путь, въ онже пойду, яко къ Тебѣ взяхъ душу мою.

Изми мя отъ врагъ моихъ, Господи къ Тебѣ пробѣгохъ; научи мя творити волю твою, яко Ты еси Богъ мой.

Духъ твой благій наставитъ мя на землю праву: имене твоего ради Господи живиши мя правдою твоєю.

Изведеша отъ печали душу мою, и милостию твоею потребиши враги моя.

И погубиши вся стужающія души моея, яко азъ рабъ твой есмь.

Услиши мя Господи въ правдѣ твоей, и не вниди въ судъ съ рабомъ твоимъ.

(2) Услыши мя Господи въ правдѣ твоей, и не вниди въ судъ съ рабомъ твоимъ.

Духъ твой благій наставитъ мя на землю праву.

Слава: И нынѣ: Аллилуіа, 3. Слава тебѣ Боже.

Богъ Господь, и явился намъ благовѣстникъ грядый во имя Господне.

Стихъ 1. Исповѣдайтесь Господеви, яко благо, яко во вѣки милость его.

2. Обышедше обыдоша мя, и именемъ Господнимъ противляхся имъ.

3. Не умру, но живъ буду, и повѣмъ дѣла Господня.

4. Камень, егоже небрегоша зиждушіи, сей бысть во главу угла; отъ Господа бысть сей, и есть дивенъ въ очесѣхъ нашихъ.

МНОГОМИЛОСТИВОЕ

Хвалите имя Господне, хвалите раби Господа. Аллилуіа. 3.

Стоящіи въ храмъ Господни, въ дворѣхъ дому Бога нашего. Аллилуіа, 3.

Господи, имя твое въ вѣки, и память твоя въ родъ и родъ. Аллилуіа. 3.

Благословенъ Господи отъ Сіона, живый въ Іерусалимѣ. Аллилуіа. 3.

Исповѣдайтесь Господеви, яко благъ Аллилуіа. Яко во вѣки милость его. Аллилуіа. 3.

Утвердившему землю на водахъ: Аллилуіа. Яко во вѣки милость его. Аллил. 3.

Рукою крѣпкою и мышцею высокою. Аллилуіа. 3. Яко во вѣки милость его Аллилуіа. 3.

Исповѣдайтесь Богу небесному. Аллилуіа. Яко во вѣки милость его. Аллил. 3

Благословенъ еси Господи, научи мя оправданіемъ твоимъ

Ангелскій соборъ удивися, зря тебе въ мѣртвыхъ вмѣнившася, смертную же Спасе крѣпость разоривша, и съ собою Адама воздвигша, и отъ ада вся свободждша.

Благословенъ еси Господи, научи мя оправданіемъ твоимъ.

Почто мира съ милостивыми слезами, о ученици, растворяете? блистайся во гробѣ Ангелъ Мироносицамъ вѣщае; ви-

дите вы гробъ и уразумѣйте: Спасъ бо воскресе отъ гроба.

Благословенъ еси Господи, научи мя оправданіемъ твоимъ.

Зѣло рано Мириносицы течаху ко гробу Твоему рыдающія; но предста къ нимъ Ангелъ и рече: рыданія время преста, не плачите, воскресеніе же Апостоломъ рцѣте.

Благословенъ еси Господи, научи мя оправданіемъ твоимъ.

Мироносицы жены, съ миры пришедшія ко гробу твоему Спасе, рыдаху; Ангелъ же къ нимъ рече, глаголя: что съ мертвыми живаго помышляете? яко Богъ бо воскресе отъ гроба.

Слава:

Поклонимся Отцу и его Сынови, и святому Духу, святѣй Тройцѣ во единомъ существѣ, съ Серафими зовуще: святъ, святъ, святъ еси Господи.

И нынѣ:

Жизнодавца рождши, грѣха, Дѣво, Адама избавила еси, радость же Евѣ въ печали мѣсто подала еси; падшія же отъ жизни, къ сей направи, изъ тебе воплотивыйся Богъ и человекъ.

Аллилуіа, Аллилуіа, Аллилуіа, слава тебѣ Боже. 3.

Антифони степенни.

Отъ юности моя мнози борють мя страсти; но самъ мя заступи и спаси мя, Спасе мой.

Ненавидящій Сіона посрамитесь отъ Господа, яко трава бо огнемъ будете изсохши.

Слава :

Святымъ Духомъ всяка душа житися и чистотою возвышается, свѣтлѣется во тройческомъ единствѣ священнотайнѣ.

И нынѣ :

Святымъ Духомъ точатся благодатныя струи, напаяюще всяку тварь ко оживленію.

(По Евангелію)

Слава : Молитвами святыхъ Апостолъ, Милостиве, очисти множество согрѣшеній нашихъ.

И нынѣ : Молитвъ ради пречистая Богородицы, Милостиве, очисти множество согрѣшеній нашихъ.

Помилуй насъ Боже по велицѣй милости твоей, и по множеству щедротъ твоихъ очисти беззаконія наша.

Воскресъ Іисусъ отъ гроба, якоже прорече, дарова намъ животъ вѣчный и велию милость.

(На канонѣ передъ 9. пѣснею)

Величитъ душа моя Господа, и возрадовался духъ мой о Бозѣ Спасѣ моемъ. Честнѣйшую Херувимъ и славнѣйшую безъ сравненія Серефимъ, безъ

истлѣнія Бога Слова рождшую, сущую Богородицу ты величаемъ.

Яко призрѣ на смиреніе рабы своея; се бо отъ нынѣ ублажать мя вси роди.

Яко сотвори мнѣ величіе Сильный, и свято имя его, и милость его въ роды родовъ боящимся его.

Сотвори державу мышцею своею, расточи гордыя мыслию сердца ихъ.

Низложи сильныя съ престолъ, и вознесе смиренныя, алчущія исполни благъ, и богатящіяся отпусти тщи.

Воспріять Израиля отрока своего помянути милость, якоже глагола къ отцемъ нашимъ, Аврааму и сѣмени его до вѣка.

ПСАЛМИ ХВАЛИТНИ.

Псаломъ 148.

(Всякое дыханіе да хвалитъ Господа).

Хвалите Господа съ небесъ: хвалите его въ вышнихъ.

Тебѣ подобаетъ пѣснь Боже.

Хвалите его вси Ангели его, хвалите его вся силы его.

Тебѣ подобаетъ пѣснь, Боже.

Хвалите его солнце и луна, хвалите его вся звѣзды и свѣтъ.

Хвалите его небеса небесъ, и вода яже превыше небесъ, да восхваляютъ имя Господне.

Яко той рече, и быша; той повелѣ, и создаша ся.

Постави я во вѣкъ, и во вѣкъ вѣка; повелѣніе положи, и не мимо идетъ.

Хвалите Господа отъ земли зміеве и вся бездны.

Огонь, градъ, снѣгъ, голодъ, духъ бурень, творящая слово его.

Горы и вси холми, древа плодоносна и вси кедри.

Звѣріе и вси скоти, гади и птицы пернаты.

Царіе земстїи и вси людїе, князи и вси судїи земстїи.

Юноши и дѣвы, старци съ юнотами да восхвалятъ имя Господне, яко вознесся имя того единого.

Исповѣданіе его на земли и на небеси; и вознесетъ рогъ людей своихъ.

Пѣснь всѣмъ преподобнымъ его, сыновомъ Израилевымъ, людямъ приближающимся ему.

Псаломъ 149.

Воспойте Господеви пѣснь нову, хваленіе его въ церкви преподобныхъ.

Да возвесилится Израиль о сотворшемъ его: и сынове сіона возрадуются о Царѣ своемъ.

Да восхвалятъ имя его въ лицѣ, въ тимпанѣ и псалтири да поють ему.

Яко благоволитъ Господь въ людехъ своихъ: и вознесетъ кроткія во спасеніе.

Восхвалятся преподобніи во славѣ и возрадуются на ложахъ своихъ.

Возношенія Божія въ гортани ихъ,
и мечи обоюду остры въ рукахъ ихъ.

Сотворити отмщеніе въ языцѣхъ, об-
личенія въ людехъ.

Связати цари ихъ путы, и славныя
ихъ ручными оковы желѣзными.

Сотворити въ нихъ судъ написанъ;
слава сія будетъ всѣмъ преподобнымъ его.

Псаломъ 108

Хвалите Бога во святыхъ его, хва-
лите его во утвержденіи силы его.

Хвалите его на силахъ его, хвалите
его по множеству величествія его.

Хвалите его во гласъ трубнѣмъ, хва-
лите его въ псалтири и гуслѣхъ.

Хвалите его въ тимпанѣ и лицѣ,
хвалите его въ струнахъ и органѣ

Хвалите его въ кимвалѣхъ добро-
гласныхъ, хвалите его въ кимвалѣхъ во-
склищанія; всякое дыханіе да хвалить
Господа.

Препоблагословенна еси Богородице
Дѣво: Воплощшимъ бо ся изъ тебе адъ
плѣнися, Адамъ воззвася, клятва потре-
бися, Ева свободися, смерть умертвися и
мы ожихомъ Тѣмъ воспѣвающе, вопіемъ:
благословенъ Хрістсъ Богъ изволивый
такъ, слава тебѣ.

Славословіе великое.

Слава во вышнихъ Богу и на земли
миръ, въ человѣцѣхъ благоволеніе.

Хвалимъ ты, благословимъ ты, кланяѣмъся, славословимъ ты.

Благодаримъ ты великія ради славы твоея, Господи Царю небесный.

Боже Отче вседержителю, Господи Сыне единородный, Іисусе Хрісте, и святыи Душе, Господи Боже.

Агнче Божій, Сыне Отчъ.

Вземлай грѣхи міра помилуй насъ.

Вземлай грѣхи міра, прійми молитвы наша.

Съдѣй одесную Отца, помилуй насъ.

Яко ты еси единъ святъ, Ты единъ Господь, Іисусъ Христосъ, во славу Бога Отца, аминь.

На всякъ день благословимъ ты, и восхвалимъ имя твое во вѣки, и во вѣкъ вѣка.

Сподобы Господи въ день сей безъ грѣха сохранитися намъ.

Благословенъ еси Господи, Боже отецъ нашихъ, и хвально и прославленно имя твое во вѣки, аминь.

Буди Господи милость твоя на насъ, якоже уповахомъ на ты.

Благословенъ еси Господи, научи насъ оправданіемъ твоимъ.

Благословенъ еси Владыко, вразуми насъ оправданіемъ твоимъ.

Благословенъ еси Святыи, просвѣти насъ оправданіи твоими.

Господи, прибѣжище былъ еси намъ въ родъ и родъ.

Азъ грѣхъ : Господи помилуй мя и
исцѣли душу мою, яко согрѣшихъ тебѣ.

Господи, къ тебѣ прибѣгохъ, научи
меня творити волю твою, яко ты еси Богъ
мой.

Яко у тебе есть источникъ живота ;
во свѣтъ твоѣмъ узримъ свѣтъ

Пробави милость твою вѣдущимъ тя.

Святой Боже (3).

Днесъ спасеніе міру бысть ; поемъ
Воскресшему изъ гроба, и Начальнику
жизни нашея ; разрушивъ бо смертію
смерть, побѣду даде намъ, и велію милость.

Воскресъ изъ гроба, и узы растерзалъ
еси ада, разрушилъ еси осужденіе смер-
ти Господи, вся отъ сѣтей врага избави-
вый ; явивый же себе Апостоломъ твоимъ,
послалъ еси я на проповѣдь, и тѣми миръ
твой подалъ еси вселеннѣй, едине Много-
милестиве.

Обряды при смерти и моленія о усопшихъ. при погребенію и поминанію ихъ (поминкахъ).

Написавъ Богданъ В. Копытчакъ.
(Конецъ).

Св. Іоанъ Златоустый говоритъ, що самѣ Апостолы установили въ церквѣ Христовѣй поминати усопшихъ. И въ самѣй рѣчи св. Церковь*)

*) Не бѣтъ рѣчи буде тутъ навести хоть частину зъ синаксару, котрый читается въ субботу мясопустну по бой пѣсни канона заупокойного. „Святѣ Отци узаконили совершати поминаніе за всѣхъ помершихъ по слѣдующѣй причинѣ: Многѣ дуже часто умирають неприродною смертію — на пр. въ часѣ путешествія въ моряхъ, въ непроходимыхъ горахъ, въ ущеляхъ и пропастяхъ; погибають бѣтъ голода, въ пожарахъ, на вѣйнахъ; замерзають — и ктожь есть въ состоянію перечислити всѣ роды и виды нечаянной и никимъ неожиданной смерти? И всѣ такіе суть прѣбавленіе заупокойныхъ молитовъ. Огъ длятого то св. Отци, движимѣ челоувѣколюбіемъ, установили, основуючись на ученію апостольскѣмъ, совершати то обще вселенске поминаніе, щобы никто, коли бы, где и якъ бы ни умеръ, не бувъ лишены молитовъ Церкви...“

установила особенні дни для торжественного общаго поминанія всѣхъ умершихъ и тіи дни называются за упокойными або родительскими (бо умершихъ въ загалѣ называемъ родичами) Они дѣлать ся на вселеньскій и мѣстцевій. Вселеньскій суть:

1) Субота мясопустна для того, понеже въ недѣлю мясопустну воспоминаеся другій прихѣдъ Спасителя на судъ, щобы отже у Него умолити милосердія.

2) Субота 2ого, 3ого и 4ого тыждня великаго посту, бо втогда мы стараемся дѣлами покаянія заслужити собѣ на вѣчне спасеніе а понеже души усопшихъ уже ничего не могутъ сдѣлати, то и о нихъ памятаемъ.

3) Субота Троицка т. е. передъ Зелеными Святами, бо Сошествіемъ св. Духа заключилося дѣло ѡткупленія а такъ мы просимо Бога, щобы и умершіі сталися участниками его.

Мѣстцевій примѣромъ: 2гій день Великодня, Недѣля Ѧомина, Недѣля

або Понедѣлокъ зеленыхъ Святъ а то тому, що втогда мы радуемся и тою радостію хочемо и съ усопшими подѣлитися, заносячи за нихъ моленія.

Кромѣ тыхъ общихъ поминаній, церковь св. позволяе и въ инші дни поминати усопшихъ. И такъ у насъ есть звычай поминати умершихъ въ третій, девятый, сороковый день и въ рѣкъ по смерти. Зъ ѡтси названя: третины, девятины, сорокоусты и роковины. Въ третій день по смерти поминаемъ для того, що третего дня воскресъ І. Христосъ а такъ и умершій колись воскресне; въ девятый, чтобы умершій бувъ принятый до девять чинѡвъ ангельскихъ и съ ними Бога прославлявъ; въ сороковый бо І. Христосъ 40ого дня по воскресенію вознѣсся на небо съ прославленнымъ тѣломъ а такъ, чтобы и умершій дѡставъ ся до неба прославленный, якъ тоже длятого, нонеже Израилитяне оплаковали смерть Мойсея черезъ 40 день; въ кѡнци каждого року въ день смерти, чтобы пока-

зати наше єдиненіє съ умершимъ. Въ тѣ дни правится звичайво Служба Божя а по нѣй парастасъ або паннихида. Парастасъ греческе слово значить: предстояніє, ходатайство, бо мы просимо Господа, щобы оказавъ свое милосердіє для усопшого. Єсть то моленіє тото само що въ чинѣ погребенія, тѣлько безъ стихирь св. Іоанна Дамаскина, Апостола и Евангелія, и послѣдного цѣлованія. Парастасъ называно давнѣйше паннихидою. Єсть то греческе слово и значить: всенощне моленіє, бо давнѣйше цѣлу нѣчь его ѡтправлявано. Теперь тымъ словомъ называєся коротке моленіє за усопшихъ, складаючєся именно зъ кѡнца парастаса т. є. начала обычного, тропарѡвъ: „Со духи праведныхъ“ ектеніи и отпуста. Коли правится парастасъ або паннихида, поставляются на тетраподѣ, на котрѡмъ єсть крестъ и горѣющі свѣчки, хлѣбы, вино и коливо*) (кутя). Хлѣбъ

*) Коливо вѣроятно слово евхаитского происхожденія и значить варена пшевица. Початокъ его слѣдующій: Греческій

и вино представляють умершого. Коливо (кутя) єсть то зварена пшениця змішана съ медомъ. Пшениця означає, що тѣло умершого колись славно воскресне, подѣбно якъ зерно пшеничне кинене въ землю псується, щобы потѣмъ зъ него вирѣсь

императоръ Юліанъ Отступникъ и гонитель христіянъ захотѣвъ осквернити христіянъ въ першу недѣлю великого посту, котру всѣ особливо почитали. Длятого приказавъ всѣ живности, якѣ на торзѣ продавалися, окропити кровію жертвъ поганьскихъ. Втогда явився царгородскому архієпископови Евдоксієви св. великому-ченникъ Θεодоръ во снѣ и приказавъ му щобы заказавъ христіянамъ купувати оскверненіи живности. На вопросъ Евдоксія, що будуть ѣсти, Θεодоръ указавъ на коливо. Въ память того постановила св. Церковь въ перву суботу великого посту обходити память св. Θεодора и поставляти коливо. Пѣзнѣйше ставляно коливо въ честь и память господскихъ праздникѣвъ або святыхъ Божихъ а наконецъ и всѣхъ умершихъ. Зъ ѣтси то походить наша кутя, надъ котрою правится парастасъ або паннихида. Пѣсля устава кутя має складатися зъ вареной пшеницы змішаной съ медомъ и украшеной розличными ово-
чами солодкими.

красный колосъ: а мѣдъ означае сладке и блаженне житѣе въ другомъ свѣтѣ.

Такъ то Церковь, та свята мати наша, котрой любовь сягае и поза гробъ, устанавлиючи дни заупоконнѣ, пригадуе намъ, шобысьмо не забували на умершихъ и о нихъ молилися. Ктожь бо може знати, где души нашихъ родичей, братьей, кровныхъ, друговъ находятся? А може они въ чистилищи? Тамъ терпятъ може невысказаннѣ муки за то, що не выплатили ся до послѣднего гроша? До насъ они взывають, вытягають свои руки, заносять воплы и прошенія, щобы имъ помочи. Сыну мѣй — кличе отецъ — ты такъ скоро о мнѣ забудувъ? я тебе выховавъ, доглядавъ, силы и здоровлье потерявъ, не одно ѡтъ устѣ собѣ ѡтнявъ, щобы лишь только вывести тебе на людей и запевнити тобѣ будучнѣсть. Такъ то памятаешъ о моей души, о моемъ послѣдомъ прошеню? Донько люба — кличе матѣрь — въ боляхъ я тебе на свѣтъ выдала, молокомъ своихъ грудей выкормила, дни и ночи без-

соннѣй провела, я стерегла тебе якъ
ока въ головѣ, а ты о мнѣ не зга-
даешь? Пригадай си послѣднѣй взоръ
умирающей матери, коли то уста за-
нѣмѣли, руки заостенѣли а языкъ
замовкѣ! Бувъ то взоръ благатель-
ный, щобысь о своей матери памя-
тала и по смерти! Жено моя доро-
га! — взывае вѣрный супругъ — мы
разомъ жили и осолоджували гôркѣй
хвили житя нашего. Смерть розлу-
чила насъ а ты забула о мнѣ, якъ
бы та розлука була на вѣки! Я тер-
плю страшно, згадай на свого вѣрного
товариша пожитя и подай руку по-
мôчну. Друже мôй! — кличе твôй
вѣрный другъ — згадай, що мы ра-
зомъ терпѣли и веселились, змило-
сердись надо мною, подай кроплю
воды, бо огонь палить, жажда мучить!
Господарю! — взывае слуга — я
тобѣ робивъ вѣрно, стерѣгъ твоего
добра, помни теперъ на мене и по-
дай помôчь! А хотьбысьмо и не мали
знакомыхъ, тожъ мы прецѣнь всѣ
люде — велика родина, дѣти одного
Отца небесного а такъ собѣ братья!
Насъ повиненъ лучити союзъ любо-

ви не тѣлько за житя але и по смерти. Дятого не забуваймо о нихъ, спѣшѣть имъ съ пѣмочею въ молитвахъ и поминаніяхъ, бо и насъ чи скорше чи пѣзнѣйше ожидае та сама судьма. Ктожь знае, чи будучой весни не заспѣвае соловѣй уже надъ нашою могилою а чистилище чи не отворить намъ свои ворота? А чижь втогда помолится кто за тебе, если ты бувъ закамѣнѣлый, безъ чувства и глухій на голосъ взывающихъ до тебе братьей? на голосъ св. Матери Церкви? Памятайте, що Спаситель выразно говорить: „Якою мѣрою мѣрите, буде вамъ ѡтмѣрено.“

Вже въ stodолѣ!

Въ Єріхсгофенѣ въ Швайцаріи проживавъ оденъ селянинъ, котрый бувъ сыномъ праведныхъ и богобоязливыхъ родичей, котрыхъ ѡнъ со

всѣмъ не наслѣдувавъ. Онъ не дбавъ ни на Бога, ни за людей. Було се въ недѣлю въ часъ жнивъ. Богато збѣжа лежало на помети. Зъ по-за гѣръ стали хмары выступати. Збира-ло ся на дощъ. Нашъ господарь скликавъ челядь, велѣвъ вязати снопы и обѣцявъ, що не пожалуе ни горѣвки, ни пива, якъ тѣлько снопы до стодолы звезуть. Коли се почу старенька мати, що вже 80 лѣтъ не слила, приволокла ся до сына и просила го, щобы ушановавъ день свя-тый.

— „Якъ довго жию“ — сказала она, еще николи ни одного снопка до нашей стодолы не звезено въ недѣлю — а однакожь славити Бога, николи хлѣба намъ не забракло.“

Лишь сынъ роземіявъ ся и сказавъ: „Ей що тамъ недѣля!“ — „теперь вже що року суть инчіи звичаи и установы и въ недѣлю повиненъ человекъ старати ся, щобы му лучше було.“

Такъ сынъ не зважавъ на слова матери — тѣлько велѣвъ челяди ѣхати въ поле, вязати снопы и до-

мовъ чимъ скорше привозити, щобы все, занѣмъ туча настане въ стодолѣ находило ся.

И дѣйстно, коли вже послѣдна фѣра до стодолы вѣхала — стали грубѣ каплѣ дощу важкѣ мовъ камѣнь на землю падати.

— Теперъ вже мамуню — маю спокѣйну голову — сказавъ весело сынъ — все вже пѣдъ стрѣхою — добре ся моя челядь справила. Коли все вже въ стодолѣ, то страху не ма, — най тамъ вже буде и найбѣльша туча.

— „Такъ, такъ“ — сказала матери — захоронивъ ты працю твою до стодолы передъ тучею — лишъ передъ гнѣвомъ Божимъ ты ею не захоронивъ! Коли сказала тѣ слова, — ажъ ту яснѣсть превелика освѣтила всю хату, загомонѣло надъ хатою, гукъ сильный роздавъ ся и перунъ ударивъ у стодолу.

Всѣ повыбѣгали зъ хаты и смотрятъ, якъ пламени стодолу обгорнули, котра вразъ зъ собраннымъ збѣжемъ до тла згорѣла. Ничъ не уратовано.

Надъ згарщами стоявъ селянинъ
упокореный — слезы мовъ горохъ
текли по лицу его — заломивъ ру-
ки и проголосивъ сѣ слова :

„Вже все въ стодолѣ! лишь пе-
редъ гнѣвомъ Божиимъ ничего я не
захоронивъ.“ С.

Ч. 989. г. 1894.

Позваляе ся печатати

Сильвестеръ

Митрополитъ.

!! Новий третій випуск !!

НИНІШНЬОМУ ВІСНИКУ

єсть можливість і можливість
техніки і єсть можливість
отримати: "Завдання"
і "Завдання" "Завдання"
Потрібно зробити тільки
як Редакція "Посвятив"
Ліпшиць і Редакція

ВСТ

Ліпшиць і Редакція
Молодечовський
Життя і боротьба
простою змовою
ти тільки і Редакція
"Посвятив" Ліпшиць
і Редакція

!! Новый третій накладъ !!

Книжочка миссійна

съ молитвами щоденными и Катехизмомъ и съ додаткомъ Стихіры: „За всѣхъ молишися благая..“ Цѣна 3 кр. Получить можна тѣлько въ Редакціи „Посланника“, Лапшинъ п. Бережаны.

ВСѢ

книги церковныя,
Молитвословы и
Житія святыхъ
просимо замовля-
ти тѣлько черезъ Редакцію
„Посланника“ Лапшинъ
п. Бережаны.

Число 12.

1894.

Цѣна 3 кр.

КНИЖОЧКА

МИССИЙНА

Выходитъ каждого мѣсяця.

Издатель Свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книж чокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ почта Бережаны.

БЕРЕЖАНЫ.

Зъ печатнѣ А. Цѣхоцкого.

1894.

Отъ хаты до хаты. Зъ рукъ до рукъ.

КНИЖКА

МАСИНА

Входитъ въ каждое издание

Издание Свящ. Л. Духовника
Редатора "Посланья"
и "Книжъ охъ масинъ"
въ Лавинъ подъ Реданъ

РЕДАКЦИЯ

За печатью А. Духовника

1894

Книжочка МИССИЙНА.

Число дванадцятье
РѢЧНИКЪ ТРЕТІЙ.

„Книжочки миссійні“, виходять кожного мѣсяця и коштують рѣчно: по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.; по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Менше якъ 5 не посилає ся.

Издатель Свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ, почта Бережаны.

БЕРЕЖАНЫ.
Зъ печатнѣ А. Цѣхоцкого
1894.

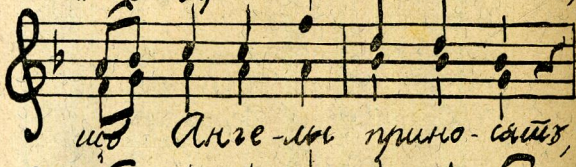
Рождество Ісуса Христа.

І. КОЛЯДА.

(слова и арія зъ Кристинополя).

1. Слухайте нынѣ
О той новинѣ,
2. Що Ангелы приносять
Надъ вертепомъ голосять.
2. Мила то радѣсть
Вѣрнымъ во сладѣсть
Христа Спаса Рождество,
Всему міру торжество.
3. Дивна новина,
Що Дѣва сына
Во вертепѣ зродила,
На сѣнѣ го зложила.
4. Безъ жадной змазы,
Грѣховной сказы,
Честнѣйшая Херувимъ,
Славнѣйшая Серафимъ.
5. Чиста Марія,
Чудна лелія,
Пригортає до серця
Миленького первенця.

I. КОЛЯДА.

6. Ахъ мѡй маленькій,
Сыну любенькій,
Великій Небесъ Творче
И всей природы Отче!
7. Цѣлуе ручки,
И нѡгъ палюшки
Повивае въ пелюшки,
Въ тѡмъ надходятъ пастушки.
8. Бачутъ Дитятко,
Даютъ ягнятко,
О! Баранку небесный,
Прійми даръ Тобѣ честный.
9. Зновъ незабавомъ
Царѣ со даромъ
Изъ востока приходятъ,
Зъ собовъ дары приносятъ.
10. Царю рожденый!
Прійми даръ земный,
Ливанъ, миро и злато,
Насъ благослови за то.
11. Матерь же чиста
Мовить до Христа:
Ахъ мѡй Сыну единый,
Прійми даръ Тобѣ винный.

12. Изъ ясельъ своихъ
Благослови ихъ —
И дай прійти до Неба,
Надъ се ничъ имъ не треба.
13. Тай кто лишь чуе,
Най даръ готуе;
Приноситъ зъ охоты,
Де Богъ Дитя и скоты.
14. Старенькій Іосифъ
На рукахъ носитьъ
Маленькое Пахоля,
Небесного Короля.
15. И всѣ спѣвали,
Пастырѣ грали
На сопѣлцѣ прекрасно
И въ голоса согласно.
16. И мы спѣваймо
Поклѣнъ ѡтдаймо
Христу Богу во яслахъ,
Повитому въ пеленахъ.

II. КОЛЯДА.

(Арія зъ Дрогобыцкого.)

Витай Іисусе зъ Пречистой Дѣвы
[зроджений — зроджений,

2. Витай намъ Боже у людскѣмъ
[тѣлѣ зъявленный!

Ты добротою надъ всѣми красшій
[сынами — сынами,

2. А милосердье границъ не мае
[надъ нами.

Ты въ славѣ рѣвный Отцу и Духу
[святому — святому;

2. Чомужъ зѣйшовъ-єсь до насъ
[въ укритю такому.

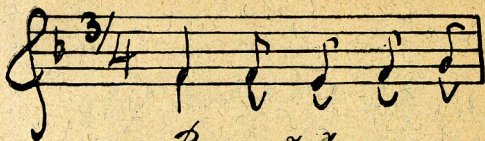
Днесъ Твоей славы никто не видитъ
[въ яскини — въ яскини,

2. А Твоя сила сухой не зломить
[билины.

А Ты на нужду и на терпѣня
[не глянешь — не глянешь;

2. Но чимъ убожшій, тымъ намъ
[дорожшій ся станешь.

II. КОЛЯДА.

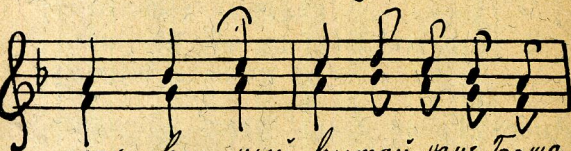
Вита́й Ти-у се

зѣ Пречистой Дѣвы зродѣнный зродѣнный!

ви-тай нашъ Боже у людскѣхъ тѣлъ

зѣа-вс-ный, вита́й нашъ Боже

у людскѣхъ тѣлъ зѣавленый

Ты товѣ покоровѣ зѣ насѣ грѣшныхѣ
 [здоймешѣ оковы — оковы,
 2. А вѣ нашихѣ серцяхѣ заложишѣ
 [царство любви.

О! Агнче Божій, мы Тя о тоѣ днесѣ
 [просимѣ — днесѣ просимѣ,
 2. И нашій серця Тобѣ на жертву
 [приносимѣ.

Не опусти ихѣ зѣ Твоей святой
 [опѣки — опѣки,
 2. Царствуй вѣ нихѣ радо зѣ От-
 [цемѣ и Духомѣ на вѣки.

Рождество Іисуса Христа.

Милосердный Богъ не ѡткинувѣ
 на вѣки упавшій рѣдѣ людскій, но
 ѡбѣщавѣ еще вѣ раю пѣслати ему
 Спасителя, котрый бы его ѡтѣ грѣ-
 ха и вѣчной погибели выбавивѣ, а
 благодать и спасеніе ему заслуживѣ.
 Не заразѣ однакѣ пѣславѣ Богъ Спа-

сителя, но впередъ довгй вѣки при-
готовлявъ рѣдь людскій на его при-
хѣдь а доперва „егда прійде кон-
чина лѣта“, коли рѣдь людскій
бувъ приготованый и съ тугою ожи-
давъ Спасителя „посла Богъ Сы-
на своего“....“

Въ тѣмъ часѣ выйшовъ розказъ
цѣсарскій, щобы списати всѣхъ меш-
канцѣвъ въ краю. Іосифъ и Марія
належали, по своему царскому роду
до мѣсточка Виѣлеема; тожь они вы-
брали ся туда разомъ, щобы записа-
ти ся. Прійшли однако до Виѣлеема
уже пѣздно вечеръ. Ту собрало ся
було велике множество народа; всѣ
домы були уже занятй и переполне-
нй чужесторонними людьми, — нигде
не хотѣли Іосифа и Марію впусти-
ти и переночувати. Для того прину-
жденй они були пѣйти за мѣсто и
тамъ на поли найшли стаенку, до
котрой часами, въ разѣ слоты и
студени, пастырѣ заганяли свои ста-
да. Въ тую нѣчь и въ тѣй бѣднѣй ста-
енцѣ прійшовъ на свѣтъ яко дитятко,
Спаситель нашъ Іисусъ Христосъ,
Сынъ Божій. Пречистая Дѣва Марія

повила Дитятко въ пелены и положила въ жолобѣ на сѣнѣ.

Всѣ люди въ Виѣлеемѣ спали той ночи, коли народивъ ся Спаситель свѣта; однѣ только пастырѣ чували и пасли стада свои на поляхъ коло Виѣлеема. Они були добріи и невинніи люди; за то имъ найперше объявивъ Господь Богъ рождество своего Сына. На-разъ окружила ихъ ясна свѣтлôсть зъ неба, а передъ ними стануль Ангелъ Божій. Они дуже були перестрашили ся, — но Ангелъ сказалъ до нихъ: „Не бôйте ся, я вамъ сказую великую радôсть! Ото народивъ ся вамъ Спаситель свѣта, Христось Господь! Идѣть до Виѣлеема и тамъ въ стаенцѣ найдете Дитятко, въ пелены обвите и въ жолобѣ на сѣнѣ положене“.

По тыхъ словахъ Ангелъ вознѣсь ся на небо, а пастырѣ, споглядаючи за нимъ, увидѣли на небѣ множество Ангелѣвъ, котріи Господа Бога восхваляли, воспѣваючи: „Слава во Вышнихъ Богу, а на земли миръ, въ челоуѣцѣхъ благоволеніе!“

Наконецъ утихли милі спѣвы Ангелѣвъ, а задивованіи пастырѣ поспѣшили до знаной имъ стаенки; тамъ нашли они Іосифа и Марію и Дитятко Іисуса Христа, въ жолобѣ на сѣнѣ положене. Тѣшили ся пастырѣ, споглядаючи на Дитятко, въ покорѣ поклонили ся ему и зложили дары, якѣ кто зъ нихъ принѣсѣ. Потѣмъ повернули назадъ до своихъ стадъ и хвалили Господа Бога за все, що видѣли и чули.

Будьмо такъ невинными, якъ тѣ пастырѣ въ Виѣлеемѣ, а и мы будемъ таку саму радѣсть чути въ серцю изъ рождества Христового.

*

Господь Богъ хотѣвъ такожь поганамъ объявити рождество Спасителя свѣта, а тоє такъ стало ся: Пѣдчасъ рождества І Христа засіяла на небѣ звѣзда ясна и освѣтила цѣлу землю юдейску. Три волхвы ѿ востока (мудрцѣ ѿ вихода сонця) пѣзнали въ той новѣй звѣздѣ знакъ рождества великого царя, Спасителя рода людского; отже пусти-

ли ся они въ дорогу за тою звѣздою, щобы Его найти и Ему поклѣнѣ отдати.

Звѣзда тая поступала передъ ними, всказуючи имъ дорогу, ажъ завела ихъ до наибѣльшого мѣста юдейскаго Іерусалима, где на-разъ изгасла. Волхвы на-пѣвно думали, що въ тѣмъ мѣстѣ народивъ ся Спаситель свѣта; прійшли про тоѣ до царя жидѣвскаго Ирода и пытали его : „Где естъ новонародженный царь? Мы выдѣли звѣзду его на востоцѣ и прійшли поклонити ся Ему.“

Коли Иродъ тоѣ учувъ, настрашивъ ся дуже длятого, щобы черезъ Іисуса Христа не утративъ власть царскую. Не знаючи, що мае сказати волхвамъ, скликавъ священникѣвъ и ученыхъ — и тыхъ выпытовавъ ся, где мае народитися Мессія або Спаситель. Они ѣтповѣли ему: „Въ Виѣлеемѣ, бо такъ написано черезъ пророка (Михея).“ Прикликавъ отже Иродъ до себе волхвѣвъ, и сказавъ до нихъ: „Идѣтъ до Виѣлеема и до-вѣдайте ся старанно о дитятку, а коли его найдете, увѣдомѣтъ мене, бо

и я бы хотѣвъ ему поклонити ся. “ — Иродъ намѣрявъ не поклонити ся, но убити Дитятко.

Волхвы вышли зъ Іерусалима и пустили ся въ дорогу до Виѣлеема. И ото звѣзда, що згасла була, зновъ показала ся имъ и провадила ихъ ажъ до убогой стаенки въ Виѣлеемѣ, и тутъ станула. Не довѣряли волхвы, щобы убога стаенка мала бути мешканьемъ великого царя и Спасителя свѣта. Но коли звѣзда ясністю великою на тоє мѣсце всказала, они вѣшли до стаенки. Ту съ подивленьемъ увидѣли Іосифа, Марію и Дитятко, повитое и на сѣнѣ положене. Они въ покорѣ упали на колѣна, вѣдали поклѣнъ новонарожденному и принесли ему въ дарѣ: золото (яко царю), ливанъ або кадило (яко Богу). и смирно або миро (яко челоуѣкови),

Волхвы хотѣли другого дня повернути до Ирода съ радостною новою. Но Ангелъ Божій явивъ ся имъ во снѣ и приказавъ, щобы не вертали до Ирода, бо вѣнъ хоче Дитятко убити. Они послушній прика

зови Божому, иншою дорогою повернули до свого краю.

*

Нетерпеливо ожидавъ Иродъ, коли волхвы зъ Виелеема вернуть ся. А коли наконецъ узнавъ, що они иншою дорогою повернули до дому, розгнѣвавъ ся и выдавъ розказъ, щобы въ Виелеемѣ и въ околици того мѣста всѣхъ хлопцѣвъ ѡтъ двохъ лѣтъ младшихъ убивати. Думавъ бо собѣ Иродъ, що межи тыми дѣтьми певно погибне и новонарожденне Дитяtko Іисусъ Христосъ.

Однакъ самъ Господь Богъ стерѣгъ Дитяtko и не допустивъ, щобы оно погибло. Зъ розказу Божого явивъ ся Ангелъ Іосифови во снѣ и сказавъ: „Встань, возьми Дитя и Матеръ его и утѣкай до Египту, бо Иродъ хоче Дитяtko убити.“ Іосифъ заразъ такъ здѣлавъ: вставъ въ но-чи, взявъ Дитину и Матеръ его, посадивъ на осла и скоро ѡтправивъ ся до Египту.

Заледво-що уйшовъ Іисусъ Христосъ до Египта, якъ Иродъ выславъ

воинѣвъ до Виѣлеема и въ околицю того мѣста, щобы выполнили его лютый розказъ. Тѣи выдирали зъ рукъ матерей невиннѣ дѣти и убивали ихъ немилосердно: убито всѣхъ 14 тысячъ дѣтей. Всюда давъ ся чути плачь великѣй невинныхъ дѣтей и нарѣканя нещастливыхъ матерей, для которыхъ по такѣй стратѣ не було ніякои потѣхи.

Щасливѣ були тѣи дѣти, що кровь свою за Іисуса Христа пролили, бо душѣ ихъ пѣйшли до неба, где суть безконечно щасливѣ и можуть намъ много ласкъ у Бога упросити.

И. А. Г.

Що потреба дѣлати, щобы забезпечити собѣ вѣчне спасеніє?

Потреба :

1. Вѣрити и визнавати все тое, що Церковь свята, Христіянсько-католическа вѣрити приказує. Не

слухай протое тыхъ, котрѣ тобѣ якусь другу науку накидають. Се бо суть, якъ Письмо святе каже, вовки въ овечѣй скѣрѣ, котрыхъ І. Христосъ приказуе выстерѣгати ся, яко ложныхъ пророкѣвъ. Кожда наука, що супротивляеся катехизмови и Евангелію святому, такъ якъ его Церковь свята розумѣе и поясняе, есть отруєю, котра убивае душу твою на вѣки. Тому не дармо говоритъ св. Павло: „Хотѣйбы и Ангелъ зъ небесъ обвѣстивъ вамъ щось другого, якъ тое, що я вамъ благовѣстивъ, проклятый най буде “

2. На Г. Бога надѣяти ся: бо Онъ есть всемогущій, то все намъ учинити зможе; есть милосердный, то хоче намъ все простити. Не на-рѣкай, не клени, коли ты постигне нещастье, лишь скажи: „Богъ давъ, Богъ взявъ — така Его воля свята була, такъ ся стало, — най буде имя Господне благословенне въ вѣки.“ Сумна се рѣчь, коли терпишь, но еще сумнѣйша, коли терпѣти не умѣешь, бо позбавляешь ся всякои заслуги, яка зъ терпѣнія выплывае.

Письмо св. каже о Апостолахъ осьщю: „ Утверждающе души учениковъ, моляще пребыти въ вѣрѣ, и яко многими скорбми подобаетъ намъ внити въ царствіе Божіе.“

3. Г. Бога надъ все любити! Зѣтки те дѣзнаешся, що любишь Бога? Коли грѣха бѣльше боишься, чимъ смерти, и стараешься въ всѣмъ сповняти волю Божу! По чѣмъ-же спѣзнаешь, що тебе кто любитъ? Ото коли ты ничимъ не обидитъ и все дѣлає що тобѣ угодне! будьже и ты такимъ въ ѣтношенію до Бога. Якоже Христосъ самъ поучає: „Аще заповѣди моя соблюдете, пребудете во любви моей.“

4. Молити ся горячо, часто сповѣдаться, и причащаться, слово Боже радо слухати. Сѣ три рѣчи такъ необходимѣ суть до удержаня житя твоей души, якъ воздухъ, прокормленіе и вода до удержаня житя твоего. Тому упоминає насъ Іисусъ Христосъ и каже: „Подобає всегда молити ся и не уставати.“ А на другѣмъ мѣсци каже: „Если

не будете ѣсти тѣла сына човѣчого, и не пьете крови Его, живота не маєте въ собѣ.“

5. Умѣти, розумѣти заповѣди Божіи и послѣ нихъ жити. Не дѣлай николи того, що Г. Богъ заказуе, а дѣлай завсѣгды тоє, що Г. Богъ приказуе. Хочешъ достигнути спасенія? Сохраняй заповѣди, бо въ заповѣдяхъ заключена воля Божа, а тѣлько той, що ю сповняе, спасенный буде. Одинъ молодець запитавъ Іисуса Христа: „Учителю добрый, що маю доброго творити, щобымъ заслуживъ собѣ на животъ вѣчный?“ А І. Христосъ ѡтказавъ: „Коли хочешъ вѣйти до живота, сохраняй заповѣди.“ И вопросивъ юноша: „котрѣ?“ А Іисусъ Христосъ отвѣтивъ: „Не убивай, не чужоложь, не кради, не свѣдчи ложно на ближнѣго твоего. Шануй отца твоего и мать твою. Возлюби ближнѣго своего, якъ себе самого.“

6. Повинувати ся Церквѣ святой, каже бо Іисусъ Христосъ: Кто „Церкви не слухае нехай буде тобѣ такъ якъ „поганинъ и явно грѣш-

никъ.“ Тому довжнѣи мы всѣ запо-
вѣди церковнѣи свято сохранять :
священникѣвъ почитати, бо они суть
слуги Божіи до котрыхъ І. Христосъ
сказавъ : „Кто васъ слушае, мене
слушае, кто вами погорджае, мною
погорджае.“

7. Любити ближнѣго, якъ себе
самого. Запамятай собѣ на всегда тѣ
слова Христовѣи : „Не суди, а не бу-
дешъ судженымъ; дайте а буде вамъ
дано. Не дѣлай ближнѣму твоему,
що не хочешъ, абы тобѣ дѣлано.
Прости а буде тобѣ прощено. Що
сотворили вы едному зъ тыхъ малыхъ
братей моихъ, то мнѣ вы сотворили.
Якою мѣрою мѣришь, такою буде
тобѣ ѡтмѣрено.“

8. Будь примѣромъ не тѣлько
для дому своего але такожь и для
всего села, и для всей окрестности.
Лишь не дѣлай сего для пустой сла-
вы, но для хвалы Божои, для спа-
сенія твоего и ближнихъ твоихъ.
„Тако да просвѣтитсѣ свѣтъ вашъ
предъ человеки, яко да видятъ ваша
добрая дѣла и прославятъ Отца ва-

шего, иже на небесѣхъ“ — каже
І. Христосъ.

9. Исполняй якъ найточнѣйше
всѣ повинности твоего стану, до
якого Господь Богъ тебе покликавъ.
Якъ суть розличнѣй станы, такъ суть
и розличнѣй должности, пѣсля котрыхъ
чи мы ихъ добре або зле сповниди,
Господь Богъ насъ судити буде. Не
ма чоловіка на свѣтѣ, котрый не
мавбы якои довжности до сповненя.
Якѣже довжности має Христіанинъ
о тѣмъ мы вамъ вже толкували, але
еще неразъ потолкуємо. О. К. С

**О тѣмъ, якъ Пречиста Дѣва Марія
и въ годинѣ смерти не полишає
вѣрныхъ слугъ своихъ.**

Була одна дѣвчина, сирота, що
наняла ся у зажиточныхъ господа-
рѣвъ худобу пасти. Особенно любила
она часто молити ся до Пречистой
Дѣвы Маріи. Недалеко пасовиска
находила ся въ поблизу дороги ка-

плія, зъ котрої примѣщена була
 икона Богородици. Тожъ часто при-
 ходила она тамъ, и сердечно моли-
 ла ся до сеи Покровительки сирѣтъ
 и притѣсненихъ. Часто сплѣтала она
 вѣночки зъ цвѣтѣвъ польныхъ и ни-
 ми приукрашала икону, и часто го-
 ворила: „О Госпоже моя! о Мати
 моя! радабымъ вложить на голову
 Твою вѣнецъ якъ найбогатшій, зо-
 лотомъ и діаментами украшений,
 лишь я дуже бѣдна, прійми ѣтъ мене
 хотяй сей вѣнецъ зъ цвѣтѣвъ!“ — Въ
 недовзѣ потѣмъ дѣвчина тая тяжко
 занедужала, и ось наближала ся го-
 дина сметри. Въ тѣмъ самѣмъ часѣ
 переходило два чернцѣ коло сего се-
 ла, де она проживала. Ходомъ утом-
 лені сѣли они пѣдъ деревомъ, щобы
 спѣхнути. И ось мали они таке ви-
 дѣніе: Бачили они Пречисту Дѣву,
 що окружена святыми Дѣвицями,
 поспѣшала къ сему селу. Оба они
 спросили: „Где поспѣшаєшь Пре-
 святая Дѣво?“ На се ѣтказала имъ
 Мати Божа: „Иду посѣтити недужну
 дѣвчину, котра, якъ була здорова,
 часто посѣщала мене въ моей ка-

plici.“ Видѣніе се зникло, черницѣ прочутили ся и кажутъ до себе: „Ходѣмъ и мы до сего села, звѣдай-мо ся за сею дѣвчиною и посѣтѣмъ ю.“ И дѣзнали ся, гдѣ мешкає и вступили у хату, гдѣ лежала она бѣдолаха на голѣй соломѣ, и вжежь мала окѣнчити вѣкъ свѣй. Стали они розказувати ей за Іисуса и Марію и щобы смерти не убояла ся. А дѣвчина ся каже до нихъ: „Молѣтъ Бога, честнѣй Отци, щобысьте тоє бачили, що я бачу.“ Коли они помолили ся, побачили коло дѣвчины Пречисту Дѣву Марію въ супроводѣ святыхъ Дѣвиць, такъ якъ се бачили коли припочивали при дорозѣ. Пречиста Дѣва держала у рукахъ вѣнецъ славы для тои дѣвчины, бесѣдувала съ нею и розказувала їй, що въ недовзѣ буде заживати радѣсть безконечную. Другѣ святѣ Дѣвы стали спѣвати пѣснь похвальну, въ часѣ сего пѣнія душечка дѣвчины полишила тѣло и пересилила ся въ двори праведныхъ, идѣже нѣсть болѣзни ни печали, ни воздыханія, но жизнь безконечная. (Пѣсля св. Альфонса Ліґорого.)

О. К. С.

Грѣшне спанье.

Коли часъ до спаня, то спи съ Богомъ, коли станешъ до работы, працюйже ретельно; а коли идешъ до церкви помолити ся, помоли ся щиро. Коли пѣйдешъ на заробокъ а спишь, то ты не єсь ретельный а неретельнѣсть чоловѣче, то великій грѣхъ! Колиже идешъ до церкви, щобы тамъ спати, то такимъ дѣломъ чинешъ зневагу Г. Богу и се єсть такожь великимъ грѣхомъ. Зважь собѣ прошу: Якъ-бы се выглядало наколибы ты прїйшовъ съ прошеньемъ або подякою до якого великого пана и мѣсто, щобы го просити або єму подякувати, ты бы заснувъ передъ єго очами? Щобы подумавъ собѣ втогды той панъ? а вжежь нищо другого, тѣлько, що ты дурисвѣтъ и ледащо, бо за чимъ то другимъ прїйшовъ а що иншого творишь. Такъ сей панъ нехибно розсердивъ бы ся дуже. Такъ само творить кождый, що спить въ церквѣ и прогнѣвити

черезъ тое пана надъ всѣхъ панѣвъ,
 Сотворителя неба и землѣ. Скажѣтъ
 прощу, може се не правда, що я го-
 ворю? — Ой правда! свята правда!
 Бачивъ я, бачили другі не разъ и
 не десять, и тымъ дуже соблазняли
 ся, що нашъ нарѣдъ въ домахъ бо-
 жихъ грѣшитъ тымъ спаньємъ. Да-
 внѣйшими часами въ деякихъ сто-
 ронахъ була така установка, що най-
 мали нарокомъ такого хлопця, що
 ходивъ по церквѣ и будивъ сихъ
 негѣдныхъ спюхѣвъ. Днесъ вже не-
 ма того звычаю, тожъ нехай кождый
 чуває надъ собою и не спить вто-
 гды, коли єсть часъ до молитвы. А
 вжежъ кождый зъ насъ, Боже ми-
 лый! має о що просити и за що дя-
 кувати Отцу небесному!... Най тѣль-
 ко щиро и безъ всякой облуды всту-
 пає до дому Божого а певно ѡдойде
 єму охота до грѣшного спаня.

Σ.

Уважаайте на дѣти!

Щобы дѣти були добрѣ, старшій мусять уважати на себе, щобы не дати злого примѣру. Коли дѣти придивляють ся житю родичѣвъ и видять що тоє побожне и честне есть, не може бути, щобы и дѣти не були побожнѣи и честнѣи, та до своихъ родичей любви и привязаня не мали.

Венедиктъ XI. сынъ бѣдныхъ селянъ зѣоставъ въ р. 1303 Папою—св. Отцемъ. А жила втогда еще его мати, котра и съ радостію спѣшила до Риму, щобы сына своего на такъ высокѣмъ становиску повитати. Коли она показала въ Римѣ, наибѣльшій панъ збѣгли ся, та въ дорогу найкрасшу одѣжъ ю перебрали и такъ до Папы св. Отця запровадили. Коли Венедиктъ XI. зобачивъ свою матѣрь такъ пишно перебрану, не хотѣвъ пѣзнати єи, сказавъ бо, що его мама все ходила убого убрана. Порозумѣла стара невѣста пересторогу, выйшла чимъ скорше зъ

палаты и перебравшись, явилась въ своей одежи предъ св. Отцемъ. Венедиктъ XI, втогды устиснувъ свою маму съ утѣхою, та сказавъ: теперь пѣзнаю мою добру любу матѣрь!

Богато теперь такихъ дѣтей селяньскихъ, щобы своихъ родичей шанували и ихъ не встидались? А чому и кто тому винень?

П. Б.

Я все заразъ забуваю!

Одень чоловѣкъ, впрочемъ порядный, мавъ звычай читати злѣ книжки и предплачувати безбожнѣ, заказанѣ часописи. Ёго жена, невѣста богобоязлива, робила ему зъ тои причины частѣ закиды.

— Ей, що тамъ менѣ будешъ все о тѣмъ голову клопотати, що то менѣ може зашкодити? я сейчасъ все забуваю, що тѣлько прочитаю.

— Тату ! — запытала присутна тѣй бесѣдѣ донька — а що то вы ѣли минувшой недѣлѣ на обѣдѣ ?

Отецъ не знавъ, що на сей такъ несподѣванный вопросъ ѡтповѣсти и сказавъ въ концѣ, що собѣ не пригадуе.

— Отже добре Отче — сказала донька — вы собѣ не пригадуете, щосьте ѣли, але прецѣнь оно поживило васъ. Чи не буде такъ само и съ тыми безбожными книжками и газетами ?

Тая такъ проста а такъ умна увага, застановила того любителя поганого чтенія. Уцѣлювавъ свою доньку и ѡтъ того часу закинувъ злѣи и безбожнѣи книжки и часописи, котрыхъ содержания неразъ не можъ собѣ пригадати, але ихъ ѣдъ wpłyває на розумъ и сердце чоловѣка, хотяй поволи але тымъ певнѣйше убиває и дочесно и вѣчно.

ЛѢНИВСТВО ГРѢХЪ ГОЛОВНЫЙ.

Для утриманя нашего тѣла; давъ намъ Г. Богъ силы тѣлеснѣ, зробивъ насъ способными щобысьмо приспособити собѣ могли рѣчи потрѣбнѣ, та не тѣлько сами недостатку не терпѣли, але и другимъ могли стати ся пожиточными и помѣчными. Тѣй должности противитъ ся наибѣльше лѣниство. Лѣнивый чоловікъ закопуе свои силы и способности подѣбно служѣ евангельскому, не прирабляє собѣ ничъ и не буде мавъ що показати, коли прійде здати рахунокъ передъ Богомъ. Св. Іоаннъ Златоустый каже: „Богъ сотворивъ чоловіка до працѣ и приспособивъ до того его члены; лѣнивый чоловікъ противитъ ся божому розпорядженю и тѣй цѣли, до котрой Богъ покликавъ.“ Лѣнивецъ стягае на себе гнѣвъ божій, и подпадае Его проклятію, бо „проклятъ чоловікъ, котрый не творить дѣла божіи.“ Еслибы кто зъ насъ

мавъ слугу, котрый вправдѣ не бувъ бы ни злодѣй, ни пѣякъ, ни завадіякъ але при тѣмъ не хотѣвъ-бы ничь робити, чи не ѡдогнавъ бы го ѡтъ себе? Такъ само и Г. Богъ не може знести чоловѣка, котрый не уживає силъ ему данныхъ. Краснѣйшій примѣры подає намъ св. Евангеліє. Спаситель подибавъ разъ на дорозѣ до Віѳаніи овочеве дерево, на котрѣмъ не було ніякихъ овочей, тѣлько листье; Онъ проклявъ тое дерево и оно скоро зѡсхло. Тое дерево представляє чоловѣка, котрый не хоче ничь робити, такій чоловѣкъ не гѣдний жити на свѣтѣ, бо всяке дерево не творяще плода стинає ся и въ огонь кидаєсь.

Длятого выстерѣгайте ся лѣнивства, працюйте по силахъ въ своимъ заводѣ, бо „кождый прійме за плату по своему труду.“
Ю. П.

Для старыхъ и молодыхъ.

Покладай надѣю и уповай на твоего Бога. по́ддай ся ему цѣлковито, а Онъ ничого такого на тебе не допуститъ, чтобы тобѣ не было корыстнымъ, хотябысь того и не мѡгъ поняти.

Св. Августинъ.

Если положу мою надѣю на чолѡвѣка, а онъ захвѣе ся, то захвѣе ся и моя надѣя; елиже уповати буду на Господа, то николи не уляжу.

Св. Августинъ.

Христiанинъ не має нiякого властиво ворага на земли; бо хотяй другi люде ему злорѣчатъ, пакости чинять и его переслѣдуютъ, то онъ имъ навзаємъ не злорѣчитъ, ихъ не переслѣдує и не мститъ ся надъ ними.

Тертуліанъ.

Лѣпшій чолѡвѣкъ терпеливый ѡтъ сильного; кто втримує ся ѡтъ гнѣва, бѡльше значить, якъ той, кто завоює мѣста — каже св. письмо. (Притч, 16 32.)

Если тебе кто ненавидитъ, то люби его зъ сердца; если тобѣ кто пошкoдивъ своими устами, то ѡтвори твои уста ку молитвѣ за него, если тебе кто дѣломъ оскорбивъ, то роби му дѣла любви и милосердія.

Св. Бернардъ.

Поглянь на твоего вoждя и учителя; диви ся, якъ много добраго ѡнъ своимъ вoрогамъ творивъ; если ты зѡ школы Христа, длячогожъ не наслѣдуешь твоего учителя?

Іоаннъ Златоустый.

Ч. 1335. г. 1894.

Позваляе ся печатати
Сильвестеръ
Митрополитъ.

Содержанье.

В: 1. Провр. Дтво (снн); Въ Дене ново.
го Голу; Св. Кирилъ и Методїи; Довжно снн
сладника; Монастырь в Кресовт; Супрем.
ноті сръ; 10 заповѣдїи Тб; Гудѣше мнѣсерт..
Дѣл снн ар. и поход.

В: 2. Досмѣно снн (снн); Ширѣше речн
Гисуси; Св. Ан. Варнава; Вѣканд. Свѣтові
Гити и Снѣва Отц; Монаси. в Красномъ;
Довжно снн сладника; Ошечнае; Въ кат
мѣстнцѣ; Гудѣше мнѣсерт. свн...; Дѣл снн ар.

В: 3. Царь небесный (снн); О свѣтїи; Св.
Іоаннъ Златїи; Златїи звнчїи; Гогороднїи
Дтво (снн); Довжно снн сладника; Крестоу
вод Крестоу угоднїи (снн); Гудѣше
снн; Дѣл снн ар. и поход.

В: 4. Монаси. в Голѣ; О хрїстїанскїи
прѣстїи; Вѣканд. Господи помилуй; Воспре
сенїи Мзаря; Довжно снн сладника; Ели добра
зїи вѣно снн; Дѣл снн ар. и поход.

З: 5. О водосвятии; Монахи. в. Евоковт;
Св. Георгий; Добнокский сельник; Поудайте
хвалу Господу;

З: 6. Икани пр. Д. в. Радост; О пророках
Кочка слов о св. Кирамию; Добнокский
сельник; На миссии; Дѣя ст. и могод.

З: 7. Мокбенъ до пр. Д. Марии;
Орудов. обрѣт пр. Д. кудии. по мери;
Имени Дѣя келтисъ; Дѣя ст. и могод
св. вѣри (о оутичанъ); Рукъ Гримова Крест
ни; Дѣя ст. и могод.

З: 8. Искъ на Тѣснотушене; Обряди мѣ
покоренъ; Укрѣпе в. Добранитъ; Св.
Ефремъ; Маврикия поудой куша; Не
спрашиватисъ!; Дѣя ст. и могод.

З: 9. Искъ на Сѣтении; Обряди мѣ
покоренъ; Св. св. Варвара; Крест
ица; Оздравленю Дѣя в. тѣлѣю;
Дѣя ст. и могод.

З: 10. Вечерѣ; Обрядъ при по-
хорокахъ; Въ крѣпкѣмъ крестѣ свѣтло-
ваши; Отче нашъ...; Светлый и темный
образы;

З: 11. Утроеѣ; Обрядъ при по-
хорокахъ; Въ крѣпкѣмъ крестѣ!

З: 12. Конда: Сущаго нѣтъ...; Конда-
ка: Вѣдай Твое...; Кондака: С. Христова;
Що похорова Иакинъ для заступ. Вѣчного
спасенія; Ошолъ, сн. кр. А. и. в. родитъ смер-
ти не токмоша въ рѣкѣ своей снужь; Утѣше
станови; Увѣщаніе на ~~Иакинъ~~; А въ жары
забываю; Акиважно рѣчь коловъ. Дѣла ст. и. и.

Образы:

Св. Кирилъ и Иеронимъ; Монастыри
въ Крестѣ; Св. Варнава; Монахи
въ Крестовуши; Св. Иоаннъ Златый;
Христовъ подъ крестъ утѣшитель;

Образъ кр. Д. М. въ Хотовѣ; Монахи
въ Хотовѣ; Покрѣсеніи Назаря; Св. Ге-
оргій; Монахи въ Еваровѣ; Пр. Д. Марія
въ Самборѣ; Церковь въ Самборѣ; кр. Д.
Марія муч. поном; Св. Ефремъ; Цер-
ковь въ Добрянкѣ; Св. Ан. Варвара; Цер-
ковь въ Кривкицѣ; Пр. Д. М. въ Журави-
цѣ; Рокитство Т. Кр.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫБСКИ

Редакторъ „Досланика“

и „Кнежочомъ мисійнымъ“

ВЪ ЛАПШИНЪ ПОСТА ВЕРЕЖАНЫ

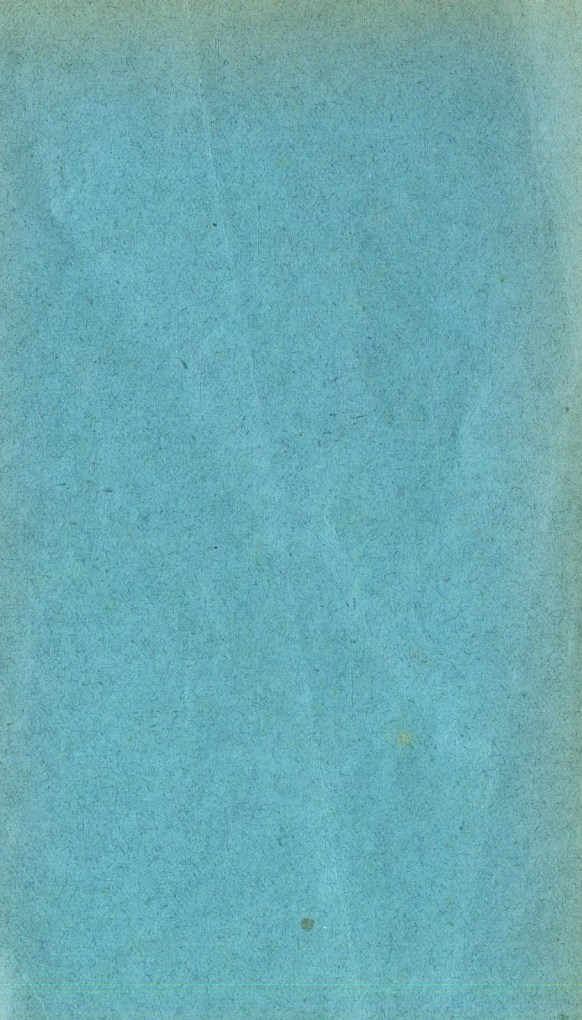

!! Новый третій накладъ !!

Книжочка миссійна

съ молитвами щоденными и Катехизмомъ и съ додаткомъ Стихіры: „За всѣхъ моли-
шися благая..“ Цѣна 3 кр.
Получити можна т ô л ь к о
въ Редакціи „Посланника“
Лапшинъ п. Бережаны.

ВСѢ книги церковнѣ. Мо-
литвословы и Житія
святыхъ просимо за-
мовляти т ô л ь к о
черезъ Редакцію „Посланника“
Лапшинъ п. Бережаны.

33-206

6004

КНИЖОЧКА
МИССИЙНА

Выходитъ 4 раза въ годъ.

Издатель Свящ. Л. Джульмевскій
Редакторъ „Посланника“,
и „Книжочекъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ почта Березаны.

ТЕРНОПОЛЬ
въ печати С. Костомарова.
1894.

1894.